



Beschikking ten gronde 61/2023 van 24 mei 2023

Dossiernummer: DOS-2021-OO68

Betreft: Klacht over de overdracht door de Federale Overheidsdienst (FOD)
Financiën van persoonsgegevens aan de Amerikaanse fiscus in uitvoering van het
akkoord
"FATCA

De Geschillencommissie van het College bescherming persoonsgegevens, bestaande uit de heer
Hielke Hijmans, voorzitter, en de heren Yves Poulet en Christophe Boeraeve, leden;

Gelet op Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016
betreffende de *bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van
persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn
95/46/EG* (algemene verordening gegevensbescherming), hierna "GDPR" ;

Gelet op de wet van 3 december 2017 *tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit*
(hierna de "*Autoriteit*" genoemd)

ACL);

Gelet op de wet van 30 juli 2018 *betreffende de bescherming van natuurlijke personen in
verband met de verwerking van persoonsgegevens* (hierna LTD);

Gelet op het huishoudelijk reglement zoals goedgekeurd door de Kamer van
Volksvertegenwoordigers op 20 december 2018 en gepubliceerd in het *Belgisch Staatsblad* op
15 januari 2019;

Gezien de documenten in het dossier ;

Heeft het volgende besluit genomen betreffende :

De eisers :

De heer X,

Hierna "de eerste eiser";

De VZW Accidentele Amerikanen Vereniging van België (AAAB), met
maatschappelijke zetel te clos Albert Crommelynck, 4 bte 7, 1160 Brussel,

Hierna "de tweede eiser";

Hierna samen "de eisers" genoemd;

Beiden werden geadviseerd door Mr. Vincent Wellens, advocaat, wiens kantoor gevestigd is te Terhulpensteenweg 120, 1000 Brussel.

Verweester :

De Federale Overheidsdienst Financiën (SPF Finances), gevestigd te 1030 Brussel, Koning Albert IIIaan 33,

Hierna "de verweerder";

Bijgestaan door de heer Jean-Marc Van Gyseghem, advocaat, kantoorhoudende te Waterloolaan 34, 1000 Brussel.

Inhoud

I.	FEITEN en PROCEDURELE REMEDIES.	4
I.A.	De relevante feiten	4
I.B.	Gevolgen van de procedure met terugwerkende kracht	9
I.B.1.	Ontvankelijkheid van de klacht	9
I.B.2.	Het onderwerp van de klacht	11
I.B.3.	Onderzoek door de Keuringsdienst	11
I.B.4.	Aanvullend onderzoek door de Keuringsdienst	13
I.B.5.	Onderzoek van de gegrondheid door de Litigation Division	15
I.B.6.	De argumenten van de partijen.	17
I.B.6.1.	<i>Het standpunt van de eisers.</i>	17
I.B.6.2.	<i>Standpunt verweerder.</i>	23
I.B.6.3.	<i>Aanvullende bevindingen over het arrest van het Constitutioneel Hof van 9 maart 2017.</i>	28
I.B.7.	Horen van de partijen.	29
Het.	MOTIVATIE	30
II.A.	Met betrekking tot de jurisdictie van de Litigation Division van de DPA.	30
II.B.	Wat betreft de soevereine beoordeling van de litigation division	31
II.C.	Wat betreft de status van de verweerder als controleur.	32
II.D.	Wat betreft artikel 96 van de RGPD.	34
II.D.1.	Wat betreft de materiële werkingssfeer van artikel 96 van de RGPD.	35
II.D.2.	Wat betreft de temporele werkingssfeer van artikel 96 van de RGPD	36
II.E.	Wat de klachten betreft	41
II.E.1.	Wat betreft de naleving van de overdracht van gegevens aan de IRS.	42
II.E.1.1.	<i>Wat betreft de schending van de beginselen van finaliteit, noodzakelijkheid en minimalisering.</i>	42
II.E.1.2.	<i>Naleving van de regels voor overdrachten aan de IRS.</i>	47
II.E.1.3.	<i>Conclusie over naleving van gegevensoverdracht naar de IRS.</i>	54
II.E.2.	Wat betreft de beweerde schending van de informatieplicht.	55
II.E.3.	Wat betreft de beweerde schending van de verplichting om een AIPD uit te voeren.	63
II.E.4.	Wat betreft de beweerde schending van de verantwoordingsplicht.	67
II.E.5.	Wat betreft de vermeende schending van sectie 20 van de LTD	69
II.F.	Corrigerende maatregelen en sancties.	71
III.	PUBLICATIE EN TRANSPARANTIE	74

I. feiten en achtergrond van de procedure

1. Op 22 december 2020 *hebben* klagers bij het College bescherming persoonsgegevens (CBP) een klacht ingediend tegen verweerder. In de klacht wordt de onrechtmatigheid aan de kaak gesteld van de overdracht van persoonsgegevens met betrekking tot de eerste klager alsook met betrekking tot Belgische toevallige Amerikanen (wiens belangen de tweede klager verdedigt) door de verweerder aan de Amerikaanse belastingautoriteiten in het kader van de toepassing van de intergouvernementele overeenkomst "FATCA" gesloten tussen de Belgische staat en de Verenigde Staten, evenals andere schendingen van de GDPR die in deze context aan de verweerder kunnen worden toegeschreven.
2. De feiten die tot de klacht hebben geleid, worden hieronder uiteengezet in de punten 3 tot en met 23, gevolgd door de achtergrond van de procedure die tot dit besluit heeft geleid (punten 24 tot en met 111).

I.A. De relevante feiten

3. De eerste klager woont in België en heeft de dubbele Belgische en Amerikaanse nationaliteit. Wat deze laatste nationaliteit betreft, omschrijft de eerste klager zichzelf als een *toevallige* Amerikaan, aangezien hij enkel de Amerikaanse nationaliteit heeft omdat hij in Stanford in de Verenigde Staten is geboren, zonder nadien enige significante banden met dat land te hebben behouden. De klager woont in België.
4. De tweede eiser is een vereniging zonder winstoogmerk naar Belgisch recht (VZW) die tot doel heeft de belangen van personen van Belgisch-Amerikaanse nationaliteit te verdedigen en te vertegenwoordigen.
- zoals de eerste eiser - die buiten de Verenigde Staten wonen. Het doel van de vereniging is als volgt omschreven in artikel 4 van haar oprichtingsakte van 28 september 2019:

"Het doel van de vereniging is het verdedigen van de belangen van natuurlijke personen met de Amerikaanse nationaliteit die buiten de Verenigde Staten wonen, tegen de schadelijke effecten van het extraterritoriale karakter van de Amerikaanse wetgeving.

De vereniging streeft de verwezenlijking van haar doel na met alle middelen van actie en in het bijzonder door:

- *de belangen van de Groep vertegenwoordigen bij de Belgische en Amerikaanse overheden en bij de Europese instellingen*
- het produceren van communicatiemateriaal*
- evenementen organiseren*
- samenwerken met hoogleraren in de rechten om juridische informatie beschikbaar te maken voor leden*
- juridische stappen ter verdediging van de belangen van belgisch-amerikaanse onderdanen*

De bovenstaande middelen zijn indicatief en niet limitatief.

5. Wegens zijn Amerikaanse nationaliteit wordt eerste eiser geacht te zijn onderworpen aan de controle van de Amerikaanse belastingautoriteiten met betrekking tot het Amerikaanse fiscale rechtsstelsel. Dit stelsel is namelijk gebaseerd op het beginsel van belastingheffing op basis van natie/itö en is van toepassing op de toevallige Amerikaan zoals op elke andere belastingplichtige die op Amerikaans grondgebied is gevestigd of die activiteiten heeft in verband met dit land, waarbij het feit dat hij niet in de Verenigde Staten is gevestigd irrelevant is. Slechts bepaalde uitzonderingen zijn van toepassing op niet-ingezetenen van de Verenigde Staten.
6. Om het verzamelen van relevante informatie door de Internal Revenue Service (IRS) met het oog op de mogelijke belastingheffing op in het buitenland wonende Amerikanen (waaronder toevallig verblijvende Amerikanen zoals de eerste eiser) te vergemakkelijken, heeft de Amerikaanse regering intergouvernementele overeenkomsten gesloten met verschillende staten over de hele wereld. Deze overeenkomsten voorzien in de verstrekking van gegevens over deze in het buitenland wonende Amerikanen door nationale financiële instellingen (zoals banken) aan de nationale belastingautoriteiten (zoals verweerder), die vervolgens verplicht zijn deze gegevens aan de IRS door te geven.
7. Dit is de achtergrond van het *"Akkoord tussen de Regering van het Koninkrijk België en de Regering van de Verenigde Staten van Amerika ter verbetering van de internationale naleving van de belastingwetgeving en tot uitvoering van Fatca"*, ondertekend door vertegenwoordigers van de Regeringen van het Koninkrijk België en de Verenigde Staten van Amerika op 23 april 2014. Dit akkoord wordt gewoonlijk en hierna het "FATCA-akkoord"* genoemd. De reden hiervoor is dat het uitvoering geeft aan de Amerikaanse Foreign Account Tax Compliance Act, waarvan het acroniem "FATCA" is afgeleid. Er is ook een vergelijkbare bilaterale intergouvernementele overeenkomst gesloten met verschillende staten over de hele wereld, waaronder de lidstaten van de Europese Unie (hierna "EU" genoemd).
8. De Belgische wet van 16 december 2015 *tot regeling van de mededeling van informatie over financiële rekeningen door Belgische financiële instellingen en de FOD Financiën, in het kader van een automatische uitwisseling van informatie op internationaal niveau en voor fiscale doeleinden* (hierna: de wet van 16 december 2015), waarop verweerder zich in verschillende opzichten beroepen, maakt deel uit van de meer *algemene* context van de uitwisseling van fiscale gegevens tussen staten, waaronder, maar ook buiten, de uitwisselingen met de Amerikaanse IRS in uitvoering van de Overeenkomst.
"FATCA" hierboven vermeld.
9. Het doel van deze wetgeving, zoals omschreven in artikel ¹, is het regelen van de verplichtingen van Belgische financiële instellingen en van de verweerder met betrekking tot de informatie die moet worden meegedeeld aan een bevoegde autoriteit van een ander rechtsgebied in de context van

¹ Deze intergouvernementele "FATCA"-overeenkomst met België was het voorwerp van een instemmende loi op 22 december 2016.

automatische uitwisseling van informatie over financiële rekeningen, georganiseerd overeenkomstig de verbintenissen die de Belgische Staat is aangegaan en die voortvloeien uit de onderstaande teksten:

Richtlijn 2014/107/EU van de Raad van 9 december 2014 tot wijziging van *Richtlijn 2011/16/EU wat betreft de automatische en verplichte uitwisseling van inlichtingen op het gebied van de belastingen*,

Het Gezamenlijk Verdrag van de OESO en de Raad van Europa van 25 januari 1988 betreffende *de wederzijdse bijstand in belastingzaken (het Multilateraal Verdrag of "het Verdrag")*;

Een bilaterale overeenkomst tot het vermijden van dubbele belasting met betrekking tot belastingen naar het inkomen ;

Een bilateraal verdrag over de uitwisseling van belastinggegevens (zoals het "FATCA").

10. De wet van 16 december 2015 is op 10 januari 2016 in werking getreden met betrekking tot informatie bestemd voor de Verenigde Staten (artikel 20)³.
11. Op 22 april 2020 ontving de eerste eiser een brief van Bank Z, waarbij hij bankrekeningen heeft. De onderwerpregel van de brief luidde: "*Bevestiging van uw status als Amerikaans persoon voor Fatca en andere regelgevende doeleinden*". \\ In de brief wordt de klager gevraagd te bevestigen dat hij of zij geen Amerikaans staatsburger of ingezetene in de Verenigde Staten is met het oog op de toepassing van de verplichtingen die Bank Z heeft op grond van de toepasselijke regelgeving inzake de automatische uitwisseling van gegevens. De klager wordt verzocht een specifiek formulier in te vullen dat voor dit doel door de Amerikaanse autoriteiten is uitgegeven. In de brief wordt uitgelegd dat de doelstellingen van de Amerikaanse wetgeving ten eerste zijn het identificeren van alle rekeningen die Amerikaanse burgers en/of ingezetenen aanhouden bij niet-Amerikaanse financiële instellingen en ten tweede het uitoefenen van een betere controle op inkomsten en effecten die in het bezit zijn van Amerikanen. In de brief wordt gespecificeerd dat als het ondertekende en ingevulde document niet wordt teruggestuurd, de loi de bank verplicht om de eerste klager standaard als een "US Person" te beschouwen: als gevolg hiervan zullen zijn contactgegevens en informatie over zijn activa, inkomsten en bruto-opbrengsten verder worden doorgegeven aan de relevante belastingautoriteiten. Tot slot specificeert de brief dat als de eerste klager een Amerikaans staatsburger of ingezetene is, hij of zij het filiaal moet bezoeken om de nodige formaliteiten te vervullen.

² Richtlijn 2014/107/EU van de Raad van 9 december 2014 tot wijziging van Richtlijn 2011/16/EU wat betreft de automatische en verplichte uitwisseling van inlichtingen op het gebied van de belastingen, PB 2014, L 359/1.

³ De wet van 16 december 2015 werd op 31 december 2015 gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad. De wet bepaalt in artikel 20 dat ze 10 dagen na haar bekendmaking in werking treedt voor wat betreft informatie bestemd voor de Verenigde Staten.

12. Op 12 mei 2020 werd eerste eiser door Bank Z ervan op de hoogte gebracht dat, aangezien hij in 2019 meerdere bankrekeningen in België had, deze onderworpen waren aan de meldingsplicht aan verweerder overeenkomstig de wettelijke verplichtingen die rusten op bankinstellingen waarbij fiscale inwoners van een ander land dan België, zoals in zijn geval, één of meerdere bankrekeningen hebben.
13. In deze tweede brief deelde Bank Z aan de eerste eiser mee dat ze de volgende gegevens moest meedelen aan de verweerder: naam, adres, rechtsgebied van verblijf, fiscaal identificatienummer (TIN) of geboortedatum van elke persoon die moest worden aangegeven, het rekeningnummer of de rekeningnummers, het saldo of de waarde van de rekening op 31 december (speciaal geval: als de rekening wordt afgesloten, wordt een bedrag van nul meegedeeld), interesten, dividenden, opbrengsten uit de verkoop, terugbetaling of aflossing van financiële controles en andere inkomsten uit financiële activa die op de rekening werden aangehouden: als de rekening wordt afgesloten, wordt een nulbedrag meegedeeld), rente, dividenden, opbrengsten uit de verkoop, terugbetaling of aflossing van financiële controles en andere inkomsten uit de financiële activa op de rekening.
14. Bij deze brief voegt Bank Z de gegevens van de eerste eiser, die ter voldoening aan deze meldingsplicht daadwerkelijk aan verweerder zullen worden meegedeeld.
15. In deze brief van 12 mei 2020 wordt *niet verwezen naar de FATCA-overeenkomst*. Naast de hierboven vermelde lijst van gegevens en informatie over het principe van automatische uitwisseling van financiële informatie waaraan Bank Z onderworpen is, wordt de eerste klager voor eventuele vragen doorverwezen naar verweerder in de volgende bewoordingen: *"Voor meer informatie over automatische uitwisseling van financiële informatie kunt u de website van de FOD Financiën of de OESO raadplegen. U kunt ons ook bellen op*
16. In een derde brief van 18 mei 2020 heeft Bank Z opnieuw contact opgenomen met de eerste klager en (a) dit keer in algemene termen het principe van de FATCA-overeenkomst uitgelegd, (b) de gegevens opgesomd die in dit kader moeten worden meegedeeld en (c) aangegeven dat zodra de klager in 2019 een of meer rekeningen had waarvoor de meldingsplicht gold, zij verplicht was deze aan de bevoegde belastingautoriteiten mee te delen. Bank Z geeft aan dat de eerste klager voor nadere informatie over de FATCA-overeenkomst haar bank kan bellen op het aangegeven telefoonnummer.
17. Op 22 december 2020, dezelfde dag dat hij samen met de tweede klager een klacht indiende bij het CBP (klacht nr. 1 - punt 1), verzocht de eerste klager de verweerder om de persoonsgegevens te wissen die hij van de banken had verkregen in toepassing van de "FATCA"-overeenkomst, overeenkomstig artikel 17.1.d) van de GDPR. De eerste klager verzoekt ook dat verweerder de nodige maatregelen neemt om deze verwijdering van de IRS te verkrijgen of, bij gebreke daarvan, de beperking van de verwerking ervan overeenkomstig artikel 18.1.b) van de RGPD. In elk

In elk geval eist de eerste klager een onmiddellijke stopzetting van de informatie-uitwisselingen tussen de verweerder en de IRS die elk jaar plaatsvinden op basis van het FATCA-akkoord: volgens hem zou deze overdracht van persoonsgegevens die op hem betrekking hebben, verschillende sleutelbeginselen schenden van de wet op de bescherming van persoonsgegevens zoals die van toepassing is in België en meer in het algemeen binnen de EU. De tweede klager doet hetzelfde verzoek in eigen naam ten voordele, overeenkomstig zijn statutair doel, van Belgische toevallige Amerikanen.

18. More specifically, the complainants base their claim on the following grounds: the unlawfulness of the transfer of personal data to the IRS under the "FATCA" agreement (in breach of Articles 45, 46 and 49 of the GDPR); failure to comply with the principles of purpose limitation (Article 5.1.b) van de GDPR), evenredigheid en gegevensminimalisatie (artikel 5.1.c) van de GDPR) en beperkte bewaring (artikel 5.1.e) van de GDPR); niet-naleving van het transparantiebeginsel (artikelen 12 tot 14 van de GDPR) en niet-naleving van de verplichting om een gegevensbeschermingseffectbeoordeling (DPA - artikel 35 van de GDPR) uit te voeren. In de brief wordt elk van de vermeende klachten gedetailleerd beschreven. Aangezien ze ook de basis vormen van de klacht die is ingediend bij het CBP, zullen ze hieronder worden toegelicht wanneer de Litigation Division de respectieve standpunten van de partijen, waaronder de klagers, bespreekt (punt 54 e.v.).
19. In zijn antwoordbrief van 30 maart 2021 weigert verweerder in te gaan op het verzoek van eisers, met als argument dat er geen grondslag is voor de vermeende onrechtmatigheid. Verweerder legt uit dat de rechtsgrondslag voor de overdracht die hij doet, ligt in de overeenkomst tussen de partijen.
"FATCA" en in de wet van 16 december 2015. Verweerder beroept zich ook op artikel 96 van de RGPD en concludeert ter ondersteuning dat indien de eisers niet aantonen hoe de FATCA-overeenkomst vóór 24 mei 2016 inbreuk heeft gemaakt op het EU-recht, er geen grondslag is voor hun vorderingen. Verweerder weerlegt ook alle andere tegen hem ingebrachte vorderingen.
20. Voor een goed begrip van de beslissing citeert de Litigation Division artikel 96 van de RGPD, getiteld "Relations with international agreements", dat als volgt luidt:
"Internationale overeenkomsten betreffende de doorgifte van persoonsgegevens aan derde landen of internationale organisaties die vóór 24 mei 2016 door de lidstaten zijn gesloten en die in overeenstemming zijn met het recht van de Unie zoals dat vóór die datum van toepassing was, blijven van kracht totdat zij worden gewijzigd, vervangen of herroepen".
21. Na dit antwoord van de verweerder heeft alleen de eerste eiser zijn verzoek op 9 juli 2021 verlengd, waarbij hij benadrukte dat de genoemde doorgifte van gegevens van de verweerder aan de IRS ook onwettig was krachtens Richtlijn 95/46/EG.⁴

Richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die

22. Bij besluit van 4 oktober 2021 heeft verweerder geweigerd de vorderingen van eerste eiser toe te wijzen, waarbij hij de argumenten van laatstgenoemde met betrekking tot de vermeende schendingen van zowel de GDPR als Richtlijn 95/46/EG heeft afgewezen. Voor een goed begrip van de rest van haar beslissing wijst de Litigation Division erop dat verweerder zich ook op grond van deze beslissing op het standpunt stelt dat *"in het onderhavige geval de voorwaarde van een grondslag die berust op een gewichtige reden van algemeen belang - in de zin van artikel 49.1.d) van de RGPD" of artikel 26.1.d)^ van Richtlijn 95/46/EG) - is vervuld, aangezien de grondslag voor de rechtmatigheid van de verwerking in kwestie een internationale overeenkomst (namelijk de 'FATCA'-overeenkomst) en de wet van 16 december 2015 is"*.
23. Tegen het administratieve besluit van verweerder is bij de Raad van State (CE) een beroep tot nietigverklaring ingesteld. In hun opmerkingen en tijdens de hoorzitting voor de Afdeling contentieux hebben de partijen aangegeven dat dit beroep nog steeds hangende was. Verweerder voerde met name aan dat de CE de uitkomst van de procedure voor het CBP moest afwachten alvorens een beslissing te nemen. De eiser van zijn kant verzocht de Europese Commissie het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: "HJEU") om een prejudiciële beslissing te verzoeken over de *rechtgrondslag* voor de overdrachten die in het kader van de "FATCA"-overeenkomst zijn verricht, over de toelaatbaarheid van het gebruik van artikel 49, lid 1, onder d), van de GDPR of artikel 49, lid 1, onder d), van de GDPR of het equivalent ervan in Richtlijn 95/46/EG indien artikel 96 van de GDPR wordt toegepast, evenals de naleving van de beginselen van transparantie, doelbinding, minimalisatie en beperkte bewaring zoals vastgelegd in de relevante artikelen van de GDPR of het equivalent ervan in Richtlijn 95/46/EG indien artikel 96 van de GDPR wordt toegepast.

I.B. Gevolgen van de procedure met terugwerkende kracht

24. Zoals vermeld in punt 1 hierboven, hebben de klagers op 22 december 2020 een klacht ingediend bij het CBP (klacht nr. 1).

I.B.1. Ontvankelijkheid van de klacht

25. Op 22 maart 2021 werd klacht nr. 1, voor zover deze was ingediend door de eerste klager, ontvankelijk verklaard door de eerstelijnsdienst van de APD (SPL) op basis van artikel 58 van het Franse wetboek van burgerlijke rechtsvordering.

⁵ Artikel 49, lid 1, onder d), van de GDPR: "Bij ontbreken van een besluit waarbij een beschermingsniveau passend wordt verklaard overeenkomstig artikel 45, lid 3, of van passende waarborgen overeenkomstig artikel 46, met inbegrip van bindende bedrijfsvoorschriften, mag een doorgifte of een categorie doorgiften van persoonsgegevens naar een derde land of een internationale organisatie alleen plaatsvinden indien aan een van de volgende voorwaarden is voldaan: (...) d) de doorgifte is noodzakelijk om gewichtige redenen van algemeen belang".

[^] Artikel 26, lid 1, onder d), (Dérogeations) van Richtlijn 95/46/EG: "In afwijking van artikel 25 en behoudens andersluidende bepalingen in hun nationale wetgeving voor specifieke gevallen, bepalen de lidstaten dat een doorgifte van persoonsgegevens naar een derde land dat geen waarborgen voor een passend beschermingsniveau in de zin van artikel 25, lid 2, biedt, kan plaatsvinden, mits: (...) d) de doorgifte noodzakelijk of wettelijk verplicht is vanwege een zwaarwegend algemeen belang".

en 60 van de wet van 3 december 2017 tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit (hierna DPA) en de klacht wordt doorverwezen naar de Geschillenkamer overeenkomstig artikel 62, § 1 van de DPA.

26. Klacht nr. 1, voor zover ingediend door de tweede klager, werd op 12 februari 2021 door de SPL van de APD onontvankelijk verklaard op grond van het feit dat de tweede klager niet voldeed aan de voorwaarden van artikel 220.2. 3^o en 4^o van de wet van 30 juli 2018 *betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens* (hierna: LTD)".
27. De Afdeling geschillen stelt voorop dat de tweede klaagster op 9 juli 2021 een nieuwe klacht indient (klacht nr. 2). Deze bestaat uit een herformulering van haar klacht nr. 1 van 22 december 2020. Daarin expliciteert de tweede klaagster haar procesbelang. Zij stelt dat zij handelt in eigen naam, overeenkomstig haar statutaire doel, en niet in naam en voor rekening van een of meer Belgische toevallige Amerikanen. De tweede klager stelt dan ook dat zij niet optreedt als vertegenwoordiger in de zin van artikel 80 lid 1 RGPD. Aan de voorwaarden voor toepassing van dit artikel zoals opgenomen in artikel 220.2. 3^o en 4^o van de Wbp dient volgens haar dan ook niet te worden voldaan. De tweede eiseres beroept zich daarentegen op artikel 58 van de LCA, waarin staat dat "*een ieder schriftelijk, gedagtekend en ondertekend, een klacht of verzoek kan indienen bij h e t College Bescherming Persoonsgegevens*". De tweede verweerder acht zich gerechtigd om op deze grondslag een klacht in te dienen bij het CBP, met name omdat het met zijn klacht nagestreefde doel in overeenstemming is met zijn statutaire doel. Ook voert zij aan dat het CBP in zijn besluitvormingspraktijk, bijvoorbeeld ter ondersteuning van besluit 30/2020 van de Afdeling geschillenbeslechting, heeft erkend dat het procesbelang ruim is en dat het

Artikel 220 van de LTD: § 1. De betrokken persoon heeft het recht een orgaan, organisatie of vereniging zonder winstoogmerk op te dragen in zijn naam een klacht in te dienen en in zijn naam de administratieve of gerechtelijke beroepsmogelijkheden uit te oefenen, hetzij bij de bevoegde toezichthoudende overheid, hetzij bij de gerechtelijke beschikking zoals voorzien door de specifieke wetten, het Gerechtelijk Wetboek en het Wetboek van Strafvordering.

§ 2 In de in het eerste lid bedoelde geschillen moet een instelling, organisatie of vereniging zonder winstoogmerk:

1^o rechtsgeldig zijn opgericht naar Belgisch recht;

2^o rechtspersoonlijkheid hebben;

3^o statutaire doelstellingen van openbaar belang hebben;

4^o al minstens drie jaar actief zijn op het gebied van de bescherming van de rechten en vrijheden van betrokkenen met betrekking tot de bescherming van persoonsgegevens.

§ 3 De instelling, organisatie of vereniging zonder winstoogmerk levert het bewijs, door overlegging van haar activiteitenverslagen of enig ander document, dat haar activiteit ten minste drie jaar heeft geduurd, dat deze overeenstemt met haar maatschappelijk doel en dat deze activiteit verband houdt met de bescherming van persoonsgegevens.

⁸ Artikel 80.1. van de GDPR "Vertegenwoordiging van betrokkenen": De betrokkene heeft het recht een instantie, organisatie of vereniging zonder winstoogmerk aan te wijzen die rechtsgeldig is opgericht in overeenstemming met de wetgeving van een lidstaat, waarvan de statutaire doelstellingen van algemeen belang zijn en die actief is op het gebied van de bescherming van de rechten en vrijheden van betrokkenen in het kader van de bescherming van hun persoonsgegevens, namens de betrokkene een klacht in te dienen, namens de betrokkene de in de artikelen 77, 78 en 79 bedoelde rechten uit te oefenen en namens de betrokkene het in artikel 82 bedoelde recht op schadevergoeding uit te oefenen, indien het recht van een lidstaat daarin voorziet.

dat de mogelijkheid om een klacht in te dienen niet beperkt is tot de betrokken natuurlijke personen en dat een klacht kan worden ingediend door verenigingen op grond van hun specifieke maatschappelijk doel.

28. Op 5 oktober 2021 zal deze klacht nr. 2 **ontvankelijk worden verklaard** door de SPL van het APD op basis van de artikelen 58 en 60 van de LCA. Deze klacht zal worden doorgestuurd naar de Litigation Chamber op grond van artikel 62, § 1 van de LCA.
29. In het licht van het voorgaande wijst de Litigation Division erop dat het gebruik van de woorden "de klacht" in deze beslissing verwijst naar de twee ingediende klachten (nr. 1 en nr. 2), die door de Litigation Division zullen worden gevoegd (zie punt 47).

I.B.2. Het onderwerp van de klacht

30. Het *hoofddoel* van de klacht van de eisers is het verkrijgen, krachtens artikel 58.2.f) en j) van de RGPD het verbod, of zelfs de opschorting, van de overdracht van gegevens (die van de eerste eiser en daarbuiten, die van alle toevallige Belgische Amerikanen wier belangen de tweede eiser verdedigt) door verweerster aan de IRS in toepassing van de "FATCA" overeenkomst.
31. In hun antwoord (punten 54 e.v. hieronder) voegen de eisers eraan toe dat zij, *subsidiar*, vragen dat de Afdeling voor Geschillenbeslechting op grond van artikel 58, lid 2, onder f) en j), van de RGPD beveelt dat de overdracht van gegevens met betrekking tot rekeningsaldi door verweerder aan de IRS in het kader van de toepassing van de "FATCA"-overeenkomst wordt verboden of zelfs opgeschort, zowel ten aanzien van de eerste eiser als ten aanzien van de Belgische toevallige Amerikanen wier belangen de tweede eiser verdedigt.
32. Tijdens de hoorzitting voor de Contentious Division¹ hebben de klagers verduidelijkt dat het gebruik van de termen "verbod of zelfs opschorting" was gebaseerd op de exacte bewoordingen van artikel 58, lid 2, onder f) en j), van de RGPD en geen verzoek om een *tijdelijke* opschorting van de overdrachten inhield, maar eerder een volledige stopzetting ervan voor de toekomst.

I.B.3. Het onderzoek van de inspectiedienst

33. Op 20 april 2021 besliste de Geschillenkamer om een onderzoek te vragen aan de Inspectiedienst (hierna: SI), overeenkomstig de artikelen 63, 2^o en 94, 1^o van het LCA. Op dezelfde datum werd het verzoek van de Geschillenkamer om een onderzoek in te stellen, overeenkomstig artikel 96, §1, van het LCA, doorgestuurd naar de SI.

In dit verband verwijst de contentieuze kamer naar de nota die zij heeft aangenomen over het standpunt van de klager [binnen-decontentieuze-kamer pdf](#), met name punt B. (in fine) op bladzijde 2. Zij verwijst ook naar haar besluit 24/2022 en de daarin aangehaalde referenties.

¹ Zie punt B van de notulen van de hoorzitting van 10 januari 2023.

34. Op 26 mei 2021 wordt het onderzoek van de SI afgesloten, wordt het verslag bij het dossier gevoegd en wordt het dossier door de inspecteur-generaal doorgestuurd naar de voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak (art. 91, § 1 en § 2 LCA).
35. Volgens dit rapport concludeert de IS dat er, in haar woorden, "*geen duidelijke* schending van de RGPD" is (pagina 5 van het rapport).
36. De SI baseert zijn conclusie op het feit dat de grondslag voor de rechtmatigheid van de doorgifte van bankgegevens van Amerikaanse onderdanen (waaronder de eerste klager) is gebaseerd op de "FATCA"-overeenkomst en de wet van 16 december 2015. De SI merkt ook op dat het voornoemde artikel 96 van de GDPR van toepassing is (punt 20).
37. In zijn onderzoek naar de overeenstemming van de "FAT CA"-overeenkomst met het regelgevingskader voor gegevensbescherming dat vóór 24 mei 2016 van toepassing was, d.w.z., volgens de voorwaarden van de overeenkomst, met Richtlijn 95/46/EG zoals omgezet onder de voorwaarden van de wet van 8 december 1992 *tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens* (hierna "LVP" genoemd), merkt SI de volgende elementen op:

Op 17 december 2014 bracht de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer^{*1} (hierna OPC) onder strikte opschortende voorwaarden een gunstig advies 61/2014 uit over het eerste ontwerp van de toekomstige wet van 16 december 2015. De CPVP heeft vervolgens

heeft in zijn advies 28/2015 van 1 juli 2015 een gunstig advies uitgebracht over het tweede project

die de opmerkingen en voorwaarden uit haar advies 61/2014 ten uitvoer heeft gelegd.

In het kader van zijn beraadslaging AF 52/2016 van 15 december 2016 heeft het Sectorcomité van de Federale Overheid¹² (hierna "CSAF" genoemd) van het CPVP verweerder gemachtigd om aan de IRS de financiële informatie door te geven van de aangifterekeningen van Amerikaanse belastingplichtigen die haar door financiële instellingen zijn toegezonden in het kader van de "FATCA"-overeenkomst. De SI benadrukt dat de SCF bij deze gelegenheid de toelaatbaarheid van de fiscale doeleinden van de verwerking, alsook de evenredigheid van de gegevens en de veiligheid van de verwerking heeft beoordeeld. Overeenkomstig het transparantiebeginsel heeft het SCF de verweerder ook opgedragen om de burgers door middel van een toegankelijke en begrijpelijke tekst op zijn website te informeren over de omstandigheden waarin hun persoonsgegevens (waaronder financiële gegevens) aan de IRS kunnen worden doorgegeven. De SI merkt in dit verband op dat een webpagina gewijd aan "FATCA" is

¹¹ De Commission de la protection de la vie privée (CPVP) was de Belgische gegevensbeschermingsautoriteit in de zin van artikel 28 van Richtlijn 95/46/EG. Zij werd op 25 mei 2018 opgevolgd door de Gegevensbeschermingsautoriteit (CBG) krachtens artikel 3 van de LCA.

¹² Artikel 36bis van de Privacywet bepaalt dat voor elke elektronische mededeling van persoonsgegevens door een

federale overheidsdienst of door een overheidsinstantie met rechtspersoonlijkheid die onder federale bevoegdheid valt, in principe de toestemming van het SCFA vereist is, tenzij de mededeling al in principe werd toegestaan door een ander sectoraal comité opgericht binnen het CPVP. Het is de taak van het SCFA om na te gaan of de communicatie in overeenstemming is met de wettelijke en reglementaire bepalingen.

beschikbaar op de website van verweerster. Tot slot wijst SI erop dat vergunningen die vóór de inwerkingtreding van deze wet door sectorcomités van het CPVP (zoals de CSAF) zijn verleend, krachtens artikel 111 van de LCA¹³ in beginsel hun rechtsgeldigheid behouden¹⁴.

38. Tot slot verwerpt SI de toepasselijkheid van het Schrems 11-arrest van het HvJEU,¹⁵. Hij merkt op dat dit arrest het Privacy Shield ongeldig maakt, dat betrekking had op de doorgifte van persoonsgegevens aan de Verenigde Staten voor *commerciële* doeleinden (en niet voor belastingdoeleinden, waaronder de bestrijding van belastingfraude en -ontduiking, zoals in het onderhavige geval). De SI verwijst ook naar artikel 17¹⁶ van de wet van 16 december 2015, dat zowel verwijst naar de FATCA-overeenkomst als naar de overeenkomsten waarnaar deze zelf verwijst, namelijk het reeds genoemde OESO-verdrag en het verdrag van de Raad van Europa.
39. Aan het eind van haar onderzoek is SI van mening dat het gezien deze overwegingen en in overeenstemming met artikel 64, lid 2, van de Overeenkomst inzake overheidsopdrachten niet passend is om haar onderzoek voort te zetten en dat er, zoals reeds vermeld (punt 35), geen sprake is van een *kennelijke inbreuk op de RGP*.

I.B.4. Verder onderzoek door de inspectiedienst

40. Op 24 juni 2021 verzocht de Geschillenbeslechtungskamer overeenkomstig artikel 96, lid 2, van het LCA om een verder onderzoek door SI.
41. Bij bestudering van het rapport van 26 mei 2021 (punten 33 e.v.) heeft de Geschillenkamer een gebrek aan informatie opgemerkt met betrekking tot bepaalde punten die door de eisers ter ondersteuning van hun klacht zijn aangevoerd, waaronder :

¹³*Artikel 111 LCA: Onverminderd de toezichtsbevoegdheden van de Gegevensbeschermingsautoriteit behouden de machtigingen die door de sectorale comités van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer werden verleend vóór de inwerkingtreding van deze wet hun rechtsgeldigheid. Na de inwerkingtreding van deze wet kan een algemene machtiging die door een sectoraal comité bij beraadslaging is verleend, slechts worden gehandhaafd indien de aanvrager de gegevensbeschermingsautoriteit een schriftelijke en ondertekende verbintenis bezorgt waarin hij bevestigt de voorwaarden van het betrokken beraad te zullen naleven, onverminderd de controlebevoegdheden die de gegevensbeschermingsautoriteit kan uitoefenen na ontvangst van deze verbintenis. Tenzij de wet anders bepaalt, worden lopende verzoeken om toestemming die zijn ingediend vóór de inwerkingtreding van de loi-richtlijn, verwerkt door de functionaris voor gegevensbescherming van de instellingen die betrokken zijn bij de gegevensuitwisseling.

¹⁴De Geschillenkamer zal zich niet in algemene termen uitspreken over de geldigheid van deze machtigingen. Zij zal de relevantie van de door verweerder ingeroepen machtiging onderzoeken in de specifieke context van de klacht die tot de onderhavige beslissing heeft geleid.

¹⁵ HvJEU arrest van 16 juli 2020, C-311/18, Facebook Ireland en Schrems (Schrems II), ECLI:EU:C:2020:559.

¹⁶ Artikel 17 van de wet van 16 december 2015: § 1. De inlichtingen die worden doorgegeven aan een aangifteplichtige jurisdictie zijn onderworpen aan de geheimhoudingsverplichtingen en andere beschermende maatregelen waarin is voorzien door het belastingverdrag dat de automatische uitwisseling van inlichtingen tussen België en die jurisdictie mogelijk maakt en door het administratief akkoord dat die uitwisseling organiseert, met inbegrip van de bepalingen die het gebruik van de uitgewisselde inlichtingen beperken. § 2. De bevoegde Belgische autoriteit " - kan evenwel, niettegenstaande de bepalingen van een verdrag inzake fiscale aangelegenheden, in het algemeen en op voorwaarde van wederkerigheid, een rechtsgebied waaraan de inlichtingen worden overgedragen, toestaan deze te gebruiken als bewijsmiddel voor de strafrechter wanneer die inlichtingen bijdragen tot het instellen van strafvervolgung wegens belastingfraude; - onder voorbehoud van het eerste streepje, een rechtbank waaraan de inlichtingen worden overgedragen, niet toestaan deze te gebruiken voor enig ander doel dan de vaststelling of de invordering van, de tenuitvoerlegging of de vervolging ter zake van, de behandeling van beroepen in verband met, of het toezicht op de in het verdrag bedoelde belastingen; en - een rechtbank waaraan de inlichtingen worden overgedragen, niet toestaan deze aan een derde rechtbank mee te delen.

Zijn er al dan niet passende waarborgen ingebouwd met betrekking tot overdrachten naar de Verenigde Staten?

Het al dan niet bestaan van verdere verwerking(en) voor andere doeleinden? En of er garanties zijn?

Hoe lang worden de gegevens bewaard, rekening houdend met eventuele latere verwerking?

De precieze gegevens die worden doorgegeven, de hoeveelheid gegevens per betrokkene en het aantal betrokkenen in België?

Of er al dan niet een wederkerigheidsclausule is en zo ja, hoe deze in de praktijk wordt toegepast.

De vraag of een DPIA in de zin van artikel 35 van de RGPD is uitgevoerd (of zal worden uitgevoerd), in welke vorm en op welke datum?

Heeft de eerste klager sinds de indiening van zijn klacht andere klachten over hetzelfde of een soortgelijk onderwerp ingediend bij andere gerechtelijke of administratieve instanties? En zo ja, wat was het resultaat?

42. Op 9 juli 2021, in de loop van het onderzoek, hebben de klagers de SI verzocht om de overdracht van de gegevens die voortvloeien uit de "FATCA"-*rapportage* voor 2020 aan de IRS tijdelijk op te schorten als *voorlopige* maatregel op basis van het LCA, totdat de contentieuze kamer een definitieve beslissing heeft genomen en ten minste tot 30 september 2021. De aanklagers voeren aan dat de aangeklaagde overdrachten, zodra zij plaatsvinden, hen waarschijnlijk ernstige, onmiddellijke en moeilijk te herstellen schade zullen berokkenen.
43. Op 10 augustus 2021 antwoordde de SI aan de klagers dat het nemen van voorlopige maatregelen een van de onderzoeksbevoegdheden is die de SI door het LCA worden toegekend en dat het geen verplichting is, maar eerder een mogelijkheid die aan haar discretionaire bevoegdheid en autonomie wordt overgelaten. De SI wijst er ook op dat zij, overeenkomstig artikel 64, lid 2, van de LCA, ervoor zorgt dat alle nuttige en passende middelen worden gebruikt voor het onderzoek. De SI voegt hieraan toe dat zij van niemand instructies heeft ontvangen met betrekking tot de uit te voeren onderzoeksmaatregelen, waarmee zij het verzoek van de klagers afwijst.
44. Op 14 september 2021 wordt het aanvullend onderzoek van de SI afgesloten, wordt het verslag bij het dossier gevoegd en wordt het dossier door de inspecteur-generaal doorgestuurd naar de voorzitter van de Geschillendienst (art. 91.1 en 91.2 van het LCA).
45. In zijn aanvullend verslag merkt SI op dat er geen aanwijzingen zijn voor een gebrek aan garanties met betrekking tot de bescherming van de overgedragen gegevens of van niet-wederkerigheid bij de uitwisselingen. Het SI verklaart dat het alleen maar kan vaststellen dat het rechtskader voor de overdracht van belastinggegevens van Amerikaanse onderdanen door de beklagde aan de IRS vrij solide is. Het verwijst in dit verband naar de beschrijving van de garanties rond de genoemde

overdrachten door de functionaris voor gegevensbescherming van verweerder (hierna: DPO), naar de parlementaire werkzaamheden van de wet houdende instemming met de "FATCA"-overeenkomst en naar de artikelen 3.7¹⁷ en 3.8¹⁸ van die overeenkomst. De SI verwijst ook naar het vonnis van 19 juli 2019 van de Franse Conseil d'Etat, waarnaar werd verwezen door de Franse zustervereniging van de tweede eiser, een vonnis waarin het middel inzake veronachtzaming van artikel 46 van de RGPD werd verworpen*. In zijn verslag heeft de IS ook de elementen herhaald die verweerder heeft aangevoerd om het ontbreken van een effectbeoordeling te rechtvaardigen (punt 95).

I.B.S. Onderzoek van de grond van de zaak door de Litigation Division

46. Op 20 januari 2022 besliste de Afdeling bestuursrechtspraak, overeenkomstig artikel 95, 9¹ste t^o en van
 Artikel 98 van het LCA bepaalt dat de klachten nr. 1 en nr. 2 op hun merites kunnen worden beoordeeld.
47. Op dezelfde datum werden de partijen per aangetekend schrijven op de hoogte gebracht van de bepalingen van artikel 95, § 2 en artikel 98 van het LCA. Op grond van deze brief heeft de Litigation Division besloten om **de klachten nr. 1 en nr. 2**, die betrekking hadden op dezelfde verwerking van persoonsgegevens (gegevens die verband hielden met dezelfde feiten), die beide waren ingediend tegen de verweerder en die dezelfde klachten tegen deze laatste opriepen, **samen te voegen**. De Litigation Division is dan ook van oordeel dat deze klachten dermate nauw met elkaar samenhangen dat zij er belang bij heeft deze tegelijkertijd te onderzoeken en daarover een beslissing te nemen teneinde de consistentie van haar beslissingen te waarborgen.
48. In dezelfde brief heeft de Litigation Division de partijen de volgende termijnen toegekend om hun zaak af te ronden: 17 maart en 16 mei 2022 voor de verweerder en 15 april 2022 voor de eisers.
49. Ter ondersteuning van de klacht en de SI-rapporten geeft de Geschillenkamer ook de grieven aan waarover zij de partijen verzoekt hun argumenten uiteen te zetten:

¹⁷ Artikel 37 van de "FATCA"-overeenkomst: "Alle uitgewisselde inlichtingen zijn onderworpen aan de vertrouwelijkheid en andere bescherming waarin het verdrag voorziet, met inbegrip van de bepalingen die het gebruik van de uitgewisselde inlichtingen beperken". "Verdrag" verwijst naar het Verdrag inzake wederzijdse administratieve bijstand in belastingzaken van 25 januari 1988.

¹⁸ Artikel 3.8. de l'-overeenkomst "FATCA" : "Na de inwerkingtreding van deze overeenkomst stelt elke bevoegde autoriteit de andere bevoegde autoriteit er schriftelijk van in kennis wanneer zij ervan overtuigd is dat het rechtsgebied van de andere bevoegde autoriteit beschikt over (i) passende waarborgen om te garanderen dat de krachtens deze overeenkomst ontvangen inlichtingen vertrouwelijk blijven en uitsluitend voor belastingdoeleinden worden gebruikt, en (ii) de infrastructuur voor een doeltreffende uitwisselingsrelatie (inclusief gevestigde processen voor het garanderen van tijdige, nauwkeurige en vertrouwelijke informatie-uitwisselingen, doeltreffende en betrouwbare communicatie en aangetoonde capaciteiten om vragen en problemen in verband met uitwisselingen of verzoeken om uitwisselingen snel op te lossen en de bepalingen van artikel 5 van deze overeenkomst toe te passen). De bevoegde autoriteit tracht vóór september 2015 te goeder trouw bijeen te komen om vast te stellen dat elk rechtsgebied over dergelijke waarborgen en infrastructuur beschikt.

¹⁹ De Franse Conseil d'Etat was door de Association française des Accidental Américains aangesproken met een verzoek tot nietigverklaring wegens ultra vires van de besluiten waarbij een afwijzing was gegeven op haar verzoeken tot intrekking van een decreet en zijn ministeriële arrêts houdende organisatie van de verzameling en overdracht van persoonsgegevens aan de Amerikaanse autoriteiten. In zijn arrest concludeerde de Franse Raad van State dat, in

het licht van de specifieke garanties die de overeenkomst bood

"de "FATCA"-overeenkomst van 14 november 2013 (de met Frankrijk gesloten overeenkomst) heeft betrekking op de betrokken verwerking en het beschermingsniveau dat wordt geboden door de in de Verenigde Staten toepasselijke wetgeving inzake persoonsgegevens die worden gebruikt om de belastingssituatie van belastingplichtigen vast te stellen (de Franse CE verwijst naar de Amerikaanse Federal Data Protection Act van 1974 en de Federal Tax Code), het middel ontleend aan schending van artikel 46 van de RGPD en de artikelen 7 en 8 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moet worden afgewezen (punten 23 e.v. van het arrest). van het arrest).

De onrechtmatigheid van de doorgifte van gegevens door verweerder aan de IRS op grond van de artikelen 45 en 49 van de GDPR en het ontbreken van een rechtsgrondslag;

Niet-naleving van de beginselen van doelbinding, evenredigheid en gegevensminimalisatie (artikel 5.1 b) en c) van de GDPR) en niet-naleving van het beginsel van beperking van gegevensbewaring (artikel 5.1 e) van de GDPR);

Niet-naleving van het transparantiebeginsel en de informatieplicht (artikelen 5.1. a), 12 en 14 van de RGPD);

Niet-naleving van artikel 16 GDPR (recht op correctie), aangezien de procedures van verweerder niet voorzien in de mogelijkheid voor betrokkenen om een correctie te verkrijgen van hun status met betrekking tot de "FATCA"-wetgeving;

Het niet voldoen aan de verplichting om een DPIA uit te voeren in de zin van Artikel 35 van de GDPR;

De niet-naleving van de artikelen 5.2. en 24 van de RGPD, in combinatie met de hieronder genoemde tekortkomingen

op ;

Niet-naleving van artikel 20 van de wet van 30 juli 2018 (LTD).

50. De Afdeling contentieux nodigt partijen tevens uit om tot een conclusie te komen over artikel 96 RGPD waarop verweerder zich in zijn brief van 4 oktober 2021 heeft beroepen (punt 22).
51. De Litigation Division stelt voorop dat zij op 30 maart 2022 een aanvullend verzoek aan partijen heeft gestuurd. In dit verzoek geeft de Litigation Division aan dat zij uit de pers heeft vernomen dat de tweede klager in december 2021 beroep heeft ingesteld bij de (Belgische) EC met betrekking tot de kwestie van de onopzettelijke doorgifte van gegevens van Amerikanen naar de Verenigde Staten. Onverminderd de respectieve bevoegdheden van zowel de EC als het CBP, verzoekt de Litigation Division de tweede klager om in zijn toekomstige repliek of in een afzonderlijk document, naar keuze van laatstgenoemde, het doel van dit beroep bij de EC en, indien mogelijk, het tijdschema daarvoor te verduidelijken. De Litigation Division preciseert dat deze informatie bedoeld is om te kunnen beoordelen of (de uitkomst van) dit beroep waarschijnlijk gevolgen zal hebben voor de procedure die loopt voor het CBP en/of voor zijn toekomstige beslissing. Volgens het klachtenformulier wordt de klager gevraagd het CBP op de hoogte te stellen van het bestaan van een of meer klachten die bij andere instanties zijn ingediend. Omdat dit beroep bij de EC nog niet was ingediend toen de klacht bij het CBP werd ingediend, werd de tweede klager gevraagd de Geschillenbeslechtingkamer hiervan op de hoogte te stellen. De Geschillenbeslechter verwijst in dit verband naar de informatie in punt 23 hierboven.
52. Op 31 januari en 8 februari 2022 heeft verweerder verzocht om een afschrift van het dossier (art. 95, g2, 3^e LCA), dat hem op 9 februari 2022 is toegezonden.

I.B.6. De argumenten van de partijen

53. Op 16 maart 2022 ontving de Contentious Division de memorie van verweerder als antwoord. Aangezien verweerder in een later stadium ook aanvullende en geconsolideerde stukken heeft ingediend (hierna: "de geconsolideerde stukken"), wordt een samenvatting van zijn volledige betoog gegeven in punt 79 e.v.

t.B.6.1. Standpunt van de klagers

54. Op 15 april 2022 ontving de Litigation Division de repliek van de eisers.
55. De argumenten van de eisers kunnen als volgt worden samengevat, grief per grief.

Artikel 96 van de RGPD

56. Als inleidend punt stellen de klagers dat artikel 96 van de GDPR niet van toepassing is, aangezien niet is voldaan aan de daarin gestelde voorwaarde dat de internationale overeenkomst, om van kracht te blijven, in overeenstemming moet zijn met het EU-recht zoals dat vóór 24 mei 2016 van toepassing was. De klagers zijn van mening dat de FATCA-overeenkomst niet in overeenstemming is met Richtlijn 95/46/EG (van toepassing vóór 25 mei 2016) of met de GDPR. De klagers stellen ook dat aspecten die niet worden geregeld of opgelegd door of krachtens de FATCA-overeenkomst, zoals de verplichting om betrokkenen te informeren (titel II.E.2), hoe dan ook onder de GDPR vallen zonder enige tussenkomst van artikel 96.

Naleving van de regels voor grensoverschrijdende stromen

57. Wat de doorgifte aan de IRS betreft, wijzen de klagers erop dat verweerder, vóór zijn antwoord van 16 maart 2022, waarin hij verklaarde dat hij zich baseerde op artikel 46, lid 2, onder a), van de GDPR (punt 82 e.v.), zich, zoals blijkt uit zijn administratieve beslissing van 4 oktober 2021 (punt 22), leek te baseren op artikel 49, lid 1, onder d), van de RGPD (of op artikel 26, lid 1, onder d), van Richtlijn 95/46/EG) of op een "gewichtige reden van algemeen belang".1.d) van de RGPD (of op artikel 26.1.d) van Richtlijn 95/46/EG) of op de "gewichtige reden van algemeen belang", de grondslag voor de rechtmatigheid van de overdracht die volgens haar berust op de "FATCA"-overeenkomst en op de wet van 16 december 2015.
58. Volledigheidshalve voeren eisers aan dat het ontbreken van gelijkwaardige wederkerigheid en het systematische karakter van de gewraakte overdrachten obstakels vormen voor het beroep van verweerder op artikel 49 lid 1 sub d RGPD, ook al heeft verweerder sinds zijn reactie afgezien van een beroep op deze bepaling.

Wat betreft het gebrek aan wederkerigheid, citeren de eisers een aantal brieven van Europese autoriteiten en andere Amerikaanse standpunten die getuigen van dit gebrek aan wederkerigheid;

Wat het systematische karakter betreft, beroepen de klagers zich op Richtsnoeren 02/2018 van het Europees Comité voor gegevensbescherming (hierna "EDPS" genoemd) *met betrekking tot*

de afwijkingen waarin is voorzien in artikel 49 van EU-Verordening 679/2016²⁰, waarin is bepaald dat geen beroep kan worden gedaan op artikel 49, lid 1, onder d), van de GDPR voor terugkerende, systematische of grootschalige doorgiften: de - restrictief geïnterpreteerde - afwijkingen waarin is voorzien in artikel 49 *"mogen in de praktijk niet 'de regel' worden, maar moeten beperkt blijven tot specifieke situaties (...)"*.

59. De klagers wijzen er ook op dat artikel 49, lid 1, onder d), van de GDPR voorziet in een van de mogelijke afwijkingen van het verbod op internationale doorgiften wanneer volgens het cascadesysteem dat is ingesteld bij hoofdstuk V van de GDPR en daarvoor bij de artikelen 25 en 26²¹ van Richtlijn 95/46/EG, voor het betrokken land geen besluit waarbij het beschermingsniveau passend wordt verklaard overeenkomstig artikel 45, lid 3, van de GDPR is genomen of wanneer passende waarborgen overeenkomstig artikel 46 van de GDPR ontbreken. Door een beroep te doen op artikel 26, lid 1, onder d), van Richtlijn 95/46/EG, zoals gespecificeerd in artikel

16.2. van de wet van 16 december 2015²², heeft de wetgever volgens de eisers dus erkend dat er geen passende waarborgen waren. Het is dan ook tevergeefs dat verweerder zich beroept op de adviezen 61/2014 en 28/2015 van het CPVP om te concluderen dat de "FATCA"-overeenkomst op 24 mei 2016 in overeenstemming was met het EU-recht (met inbegrip van de overschrijvingsregels). Deze adviezen hadden betrekking op de genoemde Belgische wetgeving en onderzochten niet het bestaan van passende waarborgen in de FATCA-overeenkomst zelf.

60. De aanklagers benadrukken dat deze "passende garanties" in de overeenkomst moeten worden opgenomen.

"FATCA" zelf om de partijen eraan te binden. Deze waarborgen worden door de EDPS genoemd in zijn Richtsnoeren 02/2020 *betreffende artikel 46, lid 2, onder a), en artikel 46, lid 3, onder b), van de GDPR voor doorgiften van persoonsgegevens tussen in de EER gevestigde overheidsinstanties en organen en die welke buiten de EER zijn gevestigd* (hierna Richtsnoeren 02/2020 genoemd)²³. De klagers stellen dat de "FATCA"-overeenkomst het volgende bepaalt

² Comité européen de la Protection des données (EDPS), *Lignes directrices 02/2018 du 2 i mai 2018 relatives aux dérogations prévues à l'article 49 du règlement/ement UE 679/2016*: https://edpb.europa.eu/sites/default/files/file1/edpb_guidelines_2_2018_derogations_en.pdf

¹ *In artikel 26, lid 1, van Richtlijn 95/46/EG is bepaald dat deze in afwijking van artikel 25 (betreffende het passendheidsbeginsel) van toepassing is in gevallen waarin het derde land geen waarborgen voor een passend beschermingsniveau in de zin van artikel 25, lid 2, van de richtlijn biedt. Artikel 26, lid 2, bepaalt het volgende: "Onverminderd lid 1 kan een lidstaat toestemming geven voor een doorgifte of een categorie doorgiften van persoonsgegevens naar een derde land dat geen waarborgen voor een passend beschermingsniveau in de zin van artikel 25, lid 2, biedt, wanneer de voor de verwerking verantwoordelijke passende garanties biedt ten aanzien van de bescherming van de persoonlijke levenssfeer en de grondrechten en fundamentele vrijheden van natuurlijke personen, alsmede ten aanzien van de uitoefening van de daarmee samenhangende rechten; deze garanties kunnen met name voortvloeien uit passende contractuele bepalingen".

²² Artikel 16.2 van de wet van 16 december 2015: "§ 2 Voor zover deze overdrachten kaderen in een wederzijdse uitwisseling van informatie voor fiscaal/economische doeleinden en als voorwaarde stellen dat België vergelijkbare informatie verkrijgt die het mogelijk maakt de naleving van de fiscale verplichtingen waaraan de in België belastingplichtigen onderworpen zijn, te verbeteren, zijn deze overdrachten noodzakelijk om een belangrijk openbaar belang van België te vrijwaren. In die zin worden dergelijke doorgiften uitgevoerd overeenkomstig artikel 22, § 1, alinea 1 van de voornoemde wet van 8 december 1992 wanneer zij plaatsvinden naar een rechtsgebied buiten de Europese Unie dat niet wordt geacht een passend beschermingsniveau te bieden". Het is de Kamer voor betwistingen die erop wijst.

²³ Europees Comité voor gegevensbescherming (EDPS), *Richt snoeren 02/2020* van 5 december 2020 over de bescherming van persoonsgegevens.

Artikel 46, lid 2, onder a), en lid 3, onder b), van Verordening (EU) 2016/679 voor de doorgifte van *persoonsgegevens* tussen overheidsinstanties en organen die in de EER zijn gevestigd en instanties die buiten de EER zijn gevestigd: https://edpb.europa.eu/our-work-tools/our-documents/euidelines/euidelines-22020-articles-46-2-and-46-3-b-herz_en

Er is weliswaar een magere verwijzing naar "vertrouwelijkheid en andere beschermingen van andere verdragen betreffende de uitwisseling van gegevens in belastingzaken" (artikel 3, lid 7, van de overeenkomst). Het bevat echter niets in termen van "passende waarborgen", afgezien van een paar vage doelstellingen en een gegevenslijst die niet voldoet aan de beginselen van noodzakelijkheid en minimalisering (zie hieronder).

61. Meer in het bijzonder zijn de eisers van mening dat verweerder heeft nagelaten het door de Verenigde Staten geboden beschermingsniveau te beoordelen, of op zijn minst heeft nagelaten het "adequate" karakter te rechtvaardigen van de waarborgen en maatregelen die aan beide zijden zijn getroffen, zoals hij op grond van het arrest Schrems II van het HvJEU en de EDPS-richtsnoeren 02/22020 had moeten doen om zich geldig te kunnen beroepen op artikel 46, lid 2, onder a), van de RGPD, waarop hij zich nu beroept.

62. De klagers wijzen erop dat de volgende vereiste waarborgen ontbreken: a) specificatie van de soorten verwerking, b) het beginsel van doelbinding, c) het beginsel van gegevensminimalisering, d) het beginsel van bewaring, e) een verklaring van de beveiligingsmaatregelen, met inbegrip van een mechanisme voor wederzijdse kennisgeving van gegevensinbreuken, f) de rechten van de betrokkenen: i) informatie en transparantie, ii) toegang, rectificatie, uitwissing, beperking en verzet: de klagers stellen dat als de Privacy Act van de VS, waarop de overeenkomst van toepassing is, zou worden gewijzigd, de rechten van de betrokkenen zouden worden geschonden.

De "FATCA"-verwijzing lijkt in soortgelijke rechten te voorzien, maar deze rechten zijn niet in de overeenkomst opgenomen. (iii) Verbod op geautomatiseerde besluiten: volgens de klagers is het niet uitgesloten dat er een geautomatiseerd besluit wordt genomen na de overdracht aan de IRS, gezien het doel dat de Amerikaanse autoriteiten nastreven, zoals uiteengezet in het wetsontwerp dat heeft geleid tot de wet van 16 december 2015 in de volgende bewoordingen: *"Deze informatie zal die andere staat in staat stellen over meer middelen te beschikken om de naleving van de belastingwetgeving door zijn inwoners (en door zijn burgers in het geval van de Verenigde Staten) te verbeteren en optimaal gebruik te maken van de verstrekte informatie via automatische kruiscontroles met de nationale inlichtingendiensten en geautomatiseerde analyse van de gegevens"*⁴.

63. Concluderend zijn eisers van mening dat, bij gebreke van naleving van de bepalingen van hoofdstuk V van de RGPD, de door de gedaagde aan de IRS gelaakte gegevensoverdrachten onrechtmatig zijn.

[Wat betreft de beginselen van \[finaliteit, noodzakelijkheid en minimalisering\]](#)

64. Wat het finaliteitsbeginsel betreft, zijn de klagers van mening dat de met de overeenkomst nagestreefde doelstellingen

De klagers voeren aan dat de "FATCA"-doeleinden onvoldoende zijn gedefinieerd omdat ze te ruim en vaag zijn gericht op a) het verbeteren van de naleving van internationale belastingregels en b) het uitvoeren van de verplichtingen die voortvloeien uit de Amerikaanse "FATCA"-wetgeving die belastingontduiking door Amerikaanse onderdanen moet bestrijden (zie met name de inleidende overwegingen van de overeenkomst). De klagers wijzen er ook op dat de uitgewisselde gegevens

ook

²⁹ Het is de Litigation Division die erop wijst.

via andere instrumenten worden gebruikt voor niet-fiscale doeleinden, met inbegrip van doeleinden zoals de bestrijding van de financiering van terrorisme, in voorkomend geval onder de voorwaarden van artikel 17 van de wet van 16 december 2015²⁵.

65. In overeenstemming met de beginselen van noodzakelijkheid en minimalisering hekelen de klagers het agressieve karakter van de gegevensverwerking die door de "FATCA"-overeenkomst wordt ingevoerd, waarbij een *automatische* uitwisseling van gegevens plaatsvindt in plaats van (langer) een verstrekking van gegevens na een *ad-hoc*verzoek. Volgens hen roept dit model belangrijke vragen op over noodzaak en minimalisering: de klagers zijn van mening dat het verzamelen van gegevens op grond van de FATCA-overeenkomst niet noodzakelijk is en niet voldoet aan het beginsel van gegevensminimalisering. Op basis van de relevante werkzaamheden van de Groep gegevensbescherming artikel 29 (hierna "Groep 29" genoemd), de EDPS en de arresten van het HvJEU (punten 66 e.v. hieronder) zijn de klagers van mening dat, bij gebrek aan specifieke criteria die de verwerking rechtvaardigen, het verzamelen en doorgeven van de betrokken gegevens aan de IRS onevenredig zijn, in strijd met het beginsel van minimalisering dat is verankerd in zowel artikel 5, lid 1, onder c), van de GDPR als artikel 6, lid 1, onder c), van Richtlijn 95/46/EG. Zij verwijzen ook naar artikel 52 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: "Handvest").

\Beperkingen op de uitoefening van de in dit Handvest erkende rechten en vrijheden moeten bij wet worden gesteld en de wezenlijke inhoud van die rechten en vrijheden eerbiedigen. Overeenkomstig het evenredigheidsbeginsel mogen beperkingen alleen worden gesteld indien zij noodzakelijk zijn en daadwerkelijk beantwoorden aan door de Unie erkende doelstellingen van algemeen belang of aan de eisen van de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen (...)".

66. De klagers verwijzen in het bijzonder naar het arrest van het HvJEU van 8 april 2014,² waarbij Richtlijn 2006/24/EG *betreffende de bewaring van gegevens die zijn gegenereerd of verwerkt in verband met het aanbieden van openbaar beschikbare elektronische communicatiediensten of van openbare communicatienetwerken* nietig is verklaard, voor zover deze richtlijn "zelfs van toepassing is op personen ten aanzien van wie niets erop wijst dat hun gedrag, zelfs niet indirect of in de verte, verband kan houden met ernstige strafbare feiten". Zij verwijzen ook naar het arrest van het HvJEU van 24 februari ²⁰²², dat het algemeen en ongedifferentieerd verzamelen van persoonsgegevens met het oog op de bestrijding van belastingfraude verbiedt. De klagers zijn van mening dat het verzamelen en doorgeven van gegevens in het kader van de FATCA-overeenkomst op dezelfde algemene en ongedifferentieerde manier gebeurt en in het licht van de aangehaalde jurisprudentie moet worden verboden. In dezelfde geest wijzen de klagers ook op DPA-advies ^{122/2020}. In het licht van de

²⁵ Zie noot 16 hierboven.

²⁶ Dit wordt benadrukt door de Litigation Division.

²⁷ HvJEU, arrest van 8 april 2014, gevoegde zaken C-293/12 en C-594/12, Digital Rights Ireland, ECLI : EU : C : 2014 : 238, punt 58.

²⁸ HvJEU, arrest van 24 februari 2022, zaak C-175/20, ECLI : EU : C : 2022 : 124, punten 74 tot en met 76.

^{2*} Gegevensbeschermingsautoriteit, Advies 122/2020 over hoofdstuk 5 van titel 2 van het voorontwerp van het loi-programma.

Artikelen 22 tot en met 26: <https://www.autoriteprotectiondonnees.be/publications/avis-n-122-2020.pdf>Voy. Punt 25.

de specifieke situatie van Belgische toevallige Amerikanen, preciseren de aanklagers dat ze niet willen zeggen dat de verweerder vóór elke uitwisseling van informatie in het kader van de FATCA-overeenkomst een *voorafgaande* controle moet uitvoeren op basis van zijn eigen criteria om te bepalen of een bepaalde rekeninghouder al dan niet een laag of hoog risico op belastingontduiking vertegenwoordigt. Anderzijds wijzen zij erop dat het in het licht van het begrip belastingontduiking zoals gedefinieerd in het Amerikaanse recht door 26 US Code, sectie 7201, het onbegrijpelijk is dat verweerder bijvoorbeeld geen rekening heeft gehouden met de inkomensdrempel waaronder Amerikaanse burgers die 330 dagen in het buitenland wonen (met inbegrip van toevallige Amerikanen) de IRS kunnen vragen om in het buitenland verdiende inkomsten uit te sluiten via de clausule in bijlage II van de overeenkomst, die het mogelijk maakt om andere categorieën rekeningen uit te sluiten van de FATCA-aangifte, zelfs nadat de overeenkomst is ondertekend.

Informatie en transparantie

67. De eisers behandelen dit aspect zowel als een garantie die moet worden opgenomen in de overeenkomst
"FATCA" overeenkomstig artikel 46.2. a) van de RGPD (punt 62) als een autonome grief.
(Sectie II.E.2).
68. Zij stellen aan de kaak dat, in tegenstelling tot wat de EDPS in zijn Richtsnoeren 02/2020 vraagt, noch de "FATCA"-overeenkomst noch de internationale verdragen waarnaar de overeenkomst verwijst, bepalingen bevatten over transparantie en het verstrekken van informatie als een "passende waarborg" in de zin van artikel 46, lid 2, onder a), van de GDPR waarop verweerder zich beroept.
69. De aanklagers wijzen er ook op dat de verweerder zelfs geen poging doet om commentaar te leveren op het bestaan en de naleving van een dergelijke transparantieverplichting door de IRS, zoals vereist door artikel 16.3. van de wet van 16 december 2015^{3°}. De IRS zou hoogstens moeten voldoen aan het transparantiebeginsel dat op haar van toepassing is op grond van haar nationale wetgeving, wat niet leidt tot een verplichting die gelijkwaardig is aan die welke wordt vereist op grond van artikel 14 van de GDPR.
70. De klagers voegen hieraan toe dat in punt 2.4.1. van EDPS Richtsnoeren 02/2020 duidelijk wordt gesteld dat *"de overheidsinstantie die de gegevens doorgeeft de betrokkenen individueel moet informeren overeenkomstig de kennisgevingsvereisten van de artikelen 13 en 14 van de GDPR"* en concluderen dat *"een algemene informatieve kennisgeving op de website van de overheidsinstantie in kwestie niet voldoende is"*. De klagers zijn van mening dat

^{3°} Artikel 16.3. van de wet van 16 december 2015: *"Niettegenstaande de andere bepalingen van de WIM wordt de toepassing van de WIM uitgesteld of opgeschort ten aanzien van een rechtsgebied dat geen lid is van de Europese Unie indien wordt vastgesteld dat dit rechtsgebied geen infrastructuur heeft opgezet die waarborgt dat de op zijn grondgebied gevestigde financiële instellingen en zijn belastingadministratie de inwoners van België op voldoende wijze in kennis stellen van de informatie die op hen betrekking heeft en die door dit rechtsgebied zal worden meegedeeld in het kader van een automatische uitwisseling van informatie over financiële rekeningen. (...) "*

In dit opzicht bevat de website van verweerder niet de vereiste informatie en vormt de verwijzing naar bepaalde pagina's van deze site geen actieve vorm van communicatie³¹.

71. De eisers klagen ook dat, aangezien de verweerder verklaart dat hij zich baseert op Om te voldoen aan het vereiste van "passende waarborgen" krachtens artikel 46 van de RGPD, was het in het bijzonder verplicht om te voldoen aan artikel 14.1. f) van de RGPD en om "*de verwijzing naar de passende of geschikte waarborgen en de wijze waarop een afschrift van deze waarborgen kan worden verkregen of de plaats waar zij beschikbaar zijn gesteld*" aan te geven.

72. Tot slot zijn eisers van mening dat verweerder³² geen beroep kon doen op artikel 14.5. c) van de RGPD indien de Belgische wetgeving niet voorziet in de passende maatregelen om van deze uitzondering gebruik te maken.

Wat betreft de afwezigheid van een AIPD

73. Eisers zijn van mening dat verweerder verplicht was een AIPD uit te voeren, zelfs voordat de inwerkingtreding van de RGPD. Volgens hen vloeit deze verplichting impliciet voort uit artikel 22.2. van de Privacywet en artikel 26.2. van Richtlijn 95/46/EG en, meer in het algemeen, artikel 16.4. van de Privacywet die artikel 17.1. van Richtlijn 95/46/EG omzet. De klagers halen ook de *Groep 29 Richtsnoeren van 16 december 2015* aan, waarin al werd aanbevolen dat EU-lidstaten een DPIA uitvoeren in het kader van de automatische uitwisseling van gegevens voor belastingdoeleinden³³.

74. Tot slot zijn de klagers van mening dat artikel 35 van de GDPR deze verplichting in ieder geval invoert voor verwerkingen die een *hoog risico* inhouden, wat volgens hen het geval is bij de verwerkingen waarover is geklaagd. Op basis van verschillende criteria uit de *EDPS-richtsnoeren voor de beoordeling van de gevolgen voor de gegevensbescherming (Data Protection Impact Assessment, DPIA)* en voor de wijze waarop moet worden bepaald of een verwerking "waarschijnlijk een *hoog risico* inhoudt" in de zin van Verordening (EU) 2016/679 (hierna: de EDPS DPIA-richtsnoeren)³⁴, concluderen de klagers dat in dit geval een DPIA vereist was. De klagers wijzen op de volgende criteria: systematisch toezicht, gevoelige of zeer persoonlijke gegevens, gegevens die op grote schaal worden verwerkt, kruisverwijzingen of combinaties van gegevensverzamelingen, gegevens over kwetsbare personen, evenals

¹ *Artikel 29-werkgroep, Richtsnoeren inzake transparantie *krachtens* Verordening (EU) 679/2016 (WP 260): https://www.cnil.fr/sites/default/files/atoms/files/wp260_guidelines-transparence-en.pdf Deze richtsnoeren werden door de EDPS bekrachtigd tijdens zijn inaugurele vergadering op 25 mei 2018.

³² De eisers lopen vooruit op een mogelijk argument van de verweerder dat deze niet zal aanvoeren.

³ *Artikel 29-werkgroep, Richtsnoeren voor de lidstaten inzake de criteria voor de naleving van de gegevensbeschermingsvereisten in het kader van de automatische uitwisseling van persoonsgegevens voor belastingdoeleinden, WP 234 van 16 december 2015: https://ec.europa.eu/justice/article-29/documentation/opinion-recommendation/files/2015/wp230_en.pdf

³³ Groep artikel 29, Richtsnoeren voor de beoordeling van het effect op de gegevensbescherming (DPIA) en voor het bepalen of verwerking "waarschijnlijk een hoog risico inhoudt" in de zin van Verordening (EU) nr. 2016/679 (WP 248): file:///C:/Users/win-verbale/Downloads/20171013_wp248_rev_01_en_D7D5A266-FAE9-3CA1-65B7371E82EE1891 Deze Richtsnoeren werden bekrachtigd door de EDPS tijdens zijn oprichtingsvergadering op 25 mei 2018.

dat verwerking tot op zekere hoogte "de uitoefening van een recht of het genot van een dienst of contract verhindert".

75. Door geen DPIA in de zin van artikel 35 GDPR uit te voeren, heeft verweerder volgens eisers deze bepaling geschonden.

[Wat betreft verantwoording](#)

76. De klagers wijzen erop dat het beginsel van verantwoordingsplicht vereist dat de voor verwerking verantwoordelijken niet alleen de GDPR naleven, maar deze naleving ook op elk moment kunnen aantonen. De klagers zijn van mening dat geen enkele EU-lidstaat, waaronder België, momenteel in staat is om dit te doen.

[Wat betreft artikel 20 van de LTD \(verplichting om een protocol te sluiten\)](#)

77. In hun klacht voeren de klagers ook een schending aan van artikel 20 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens.

LTD, die bepaalt dat *"tenzij anders bepaald in specifieke wetten, ingevolge artikel 6.2 van de Verordening (lees RGPD), formaliseert de federale overheidsinstantie die persoonsgegevens op grond van artikel 6.1, onder c) en e), van de Verordening (lees RGPD) doorgeeft aan een andere overheidsinstantie of particuliere organisatie, deze doorgifte voor elk type verwerking door middel van een protocol tussen de oorspronkelijke verantwoordelijke voor de verwerking en de ontvangende verantwoordelijke voor de verwerking (§1)".* Bijgevolg was de verweerder volgens de eisers verplicht om met de IRS een protocol in de zin van artikel 20 van de Data Protection Act af te sluiten.

78. In hun antwoord verklaren de klagers echter dat zij hun argument dat deze bepaling is geschonden, hebben laten varen.

[I.B.6.2. Positie van de verweerder](#)

79. Op 16 mei 2022 ontving de Contentious Division de summier opmerkingen van de verwerende partij.

80. De argumenten van de verweerder kunnen per grief als volgt worden samengevat.

[Met betrekking tot de naleving van de regels voor grensoverschrijdende gegevensstromen, en in overeenstemming met artikel 96 van de RGPD](#)

81. Verweerder ontkent niet dat zij vóór haar uiteenzettingen (in haar besluit van 4 oktober 2021 - punt 22) heeft betoogd dat artikel 49, lid 1, sub d, van de RGPD haar toestond om de gewraakte doorgifte van gegevens te baseren op de IRS. Zij voegde daaraan toe dat artikel 49, lid 1, onder d), van de GDPR in werkelijkheid niet kon worden toegepast in het onderhavige geval, aangezien de doorgifte niet incidenteel was.

82. Zoals reeds vermeld, stelt verweerder dat hij zich beroept op artikel 46, lid 2, onder a), van de ^{RGPD}³⁵, aangezien de overdracht van gegevens aan de IRS volgens hem is gebaseerd op een *"instrument" dat de IRS als een "instrument" beschouwt*.

⁵ *Artikel 46 van de RGPD: 1. Bij gebreke van een besluit overeenkomstig artikel 45, lid 3, mag de voor de verwerking verantwoordelijke of de verwerker persoonsgegevens slechts naar een derde land of een internationale organisatie

doorgeven indien hij passende garanties heeft geboden en op voorwaarde dat de betrokkenen afdwingbare rechten hebben,
en

contralgnant en afdwingbaar rechtsinstrument tussen overheidsinstanties of -lichamen waarvoor geen toestemming van de nationale toezichhoudende autoriteit is vereist" in de zin van deze bepaling. Verweerster wijst er in dit verband op dat het tegenstrijdige rechtsinstrument enerzijds de "FATCA"-overeenkomst en anderzijds de wet van 16 december 2015 is en dat dit zowel nationale als internationale juridisch bindende en afdwingbare instrumenten zijn waarover zij geen zeggenschap heeft en die bovendien deel uitmaken van een algemeen internationaal kader als bedoeld in punt 9.

83. Verweerster beroept zich ook op voornoemd artikel 96 van de RGPD. Zij voert ter ondersteuning van haar verzoek aan dat de "FATCA"-overeenkomst in overeenstemming was met het Unierecht op het moment dat zij werd gesloten en dat dit zonder twijfel blijkt, zoals SI in haar onderzoek heeft opgemerkt (punten 37 e.v.):

OPC-adviezen 61/2014 en 28/2015 over het wetsontwerp van 16 december 2015;

Van de beraadslaging 52/2016 van de CSAF van het CPVP van 15 december 2016 die de verweerder machtigt om aan de IRS de financiële informatie van de aangeefbare rekeningen van de Amerikaanse belastingplichtigen door te geven die aan haar door de financiële instellingen in het kader van de "FATCA"-overeenkomst worden doorgegeven, laat deze beraadslaging nog steeds haar gevolgen krachtens artikel 111 van het LCA ;

Uit de uitspraak van het Grondwettelijk Hof van 9 maart 2017, waarin staat dat de wet van 16 december 2015 in overeenstemming is met het LVP via artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

84. Concluderend stelt verweerder ter ondersteuning van deze elementen dat de "FATCA"-overeenkomst ten minste in overeenstemming is met het EU-recht dat vóór 24 mei 2016 van toepassing was. Aangezien aan de voorwaarden van artikel 96 van de GDPR was voldaan, was er voor verweerster geen reden om de wet van 16 december 2015 niet toe te passen. Zij voegde daaraan toe dat haar niet kon worden verweten dat zij geen nieuwe conformiteitsbeoordeling had uitgevoerd, aangezien de wetgever dat zelf had gedaan door het CPVP om advies te vragen en de opmerkingen van het CPVP in zijn overwegingen te betrekken.
85. Verweerder voegt daar nog aan toe dat de verwijzing van eisers naar het arrest Schrems II van het HvJEU irrelevant is en dat eisers dit arrest een strekking geven die het niet heeft, aangezien het arrest betrekking had op de doorgifte van persoonsgegevens voor *commerciële* doeleinden, hetgeen hier niet het geval is, aangezien het gaat om een doorgifte tussen overheidsinstanties voor fiscale doeleinden en de bestrijding van belastingfraude en -ontduiking, zonder commerciële strekking. Bovendien is hier volgens verweerster geen sprake van massale verzameling van persoonsgegevens in de zin van dat arrest.

doeltreffende rechtsmiddelen. 2. 2. De in lid 1 bedoelde passende waarborgen kunnen, zonder dat een specifieke toestemming van een toezichhoudende autoriteit vereist is, worden geboden door a) een juridisch bindend en afdwingbaar instrument tussen overheidsinstanties of -lichamen (...).

86. Wat het bestaan van passende waarborgen in de zin van artikel 46, lid 2, sub a, van de RGPD betreft, is verweerder van mening dat, los van artikel 96 van de RGPD, hoe dan ook aan de wezenlijke beginselen van de RGPD is voldaan (zie hieronder). Verweerder verwijst in dit verband naar de kennisgeving van de gegevensbeschermingsmaatregelen en -infrastructuur zoals vereist door artikel

3.8. van de "FATCA"-overeenkomst waarnaar hierboven wordt verwezen³⁶, waarin wordt verklaard dat deze analyse inderdaad is uitgevoerd.

het bestaan van voldoende garanties.

87. Wat de *geautomatiseerde besluiten* betreft, betoogt verweerder dat er geen twijfel over bestaat dat de verwerking die hij in het kader van de "FATCA"-overeenkomst uitvoert, niet binnen de werkingssfeer van artikel 22 van de RGPV valt, aangezien het niet gaat om een "verwerking die rechtsgevolgen heeft voor de betrokkene", noch om een "verwerking die hem of haar in aanmerkelijke mate op soortgelijke wijze treft". Verweerder benadrukt in dit verband zijn uitsluitend logistieke rol. Zelfs in de veronderstelling dat de verwerking, *quod non* volgens verweerder, binnen de werkingssfeer van artikel 22 van de RGP zou vallen, zou deze zich in een van de uitzonderingsgevallen bevinden. Meer in het bijzonder zou artikel 22, lid 2, onder b), van de GDPR van toepassing zijn ter ondersteuning van overweging 71, waarin expliciet wordt gesteld dat "*besluitvorming op basis van een dergelijke verwerking (als bedoeld in artikel 22, lid 1) (...) moet worden toegestaan wanneer dit is toegestaan door het EU-recht of het recht van een lidstaat waaronder de voor de verwerking verantwoordelijke valt, onder meer met het oog op controle en preventie van fraude (...)*"³⁷.

88. Wat ten slotte de bewaringstermijn betreft, stelt verweerder dat het antwoord wordt gegeven door

Artikel 12.4. van de wet van 16 december 2015, dat bepaalt dat "*financiële instellingen*

De aangevers bewaren de geautomatiseerde gegevensbestanden die zij aan de bevoegde Belgische autoriteit hebben meegedeeld gedurende een periode van zeven jaar vanaf 1 januari van het volgende kalenderjaar.

het kalenderjaar waarin ze aan die autoriteit werden meegedeeld. De gegevensbanken worden na het verstrijken van deze termijn gewist", alsook door artikel 15.3. van dezelfde wet, dat dezelfde termijn van 7 jaar vaststelt voor het bewaren door de verweerder van de gegevensbanken die aan de bevoegde autoriteit van een ander rechtsgebied, in casu de IRS, werden meegedeeld. In dit verband hekelt verweerder het standpunt van de eisers, dat de "FATCA"-overeenkomst op kunstmatige wijze wil loskoppelen van de wet van 16 december 2015 (in het bijzonder met betrekking tot het hier besproken beginsel van beperkte bewaring) en meer in het algemeen van andere regels inzake de automatische uitwisseling van informatie in belastingzaken waaraan verweerder is gebonden.

³⁶Zie noot 18 hierboven.

³⁷ De Litigation Division benadrukt dit punt.

[Wat betreft de beginselen van doelgerichtheid, noodzakelijkheid en minimalisatie](#)

89. Wat de doelbinding betreft, verwijst verweerster naar artikel 3.8. van de overeenkomst "FAT CA" en naar artikel 17 van de wet van 16 december 2015³⁸. Zij verwijst ook naar de voornoemde adviezen en machtigingen van het CPVP (punt 83).
90. Wat de beginselen van noodzaak en minimalisering betreft: \1) in overeenstemming met het FATCA-akkoord worden alleen gegevens betreffende Amerikaanse burgers die onder de Amerikaanse belastingwetgeving vallen aan de IRS doorgegeven; 2) banken zijn niet verplicht om bankrekeningen waarvan het saldo of de waarde een bepaald bedrag niet overschrijdt als op te geven (focus van het FATCA-akkoord op hoge saldi); 3) alleen de in artikel 2. 2. van het FATCA-akkoord opgesomde gegevens worden meegedeeld en deze gegevens zijn noodzakelijk voor de identificatie van belastingplichtigen en de uitvoering van haar taken door de IRS. 2. van het "FATCA"-akkoord worden meegedeeld en deze gegevens nodig zijn voor de identificatie van belastingplichtigen en de uitvoering van haar taken door de IRS overeenkomstig de artikelen 4 en 22 van het multilateraal verdrag van 1988. Ook hier beroept de verweerder zich op de machtiging van de SCFA en het voornoemde arrest van het Grondwettelijk Hof van 9 maart 2017, die de *evenredigheid* van de verwerkte gegevens zouden hebben gevalideerd. De verweerder is ook van mening dat de verwijzing van de eisers naar het arrest van het HvJEU van 8 april 2014 irrelevant is, aangezien er in het onderhavige geval, in tegenstelling tot de situatie waarnaar in dat arrest wordt verwezen, geen sprake is van een algemene en ongedifferentieerde verzameling. Verweerster wijst erop dat de inzameling slechts betrekking heeft op een specifieke categorie van personen (Amerikaanse onderdanen) en een drempel vaststelt waaronder geen verklaring is vereist. Er zijn dus nauwkeurige criteria die de inzameling rechtvaardigen.

[Informatie en transparantie](#)

91. De verweerder stelt dat zijn website uitgebreide informatie biedt met een combinatie van meer theoretische uitleg, nieuws, links naar relevante documenten en een FAQ.
92. Zij voegt eraan toe dat krachtens artikel 14 van de wet van 16 december 2015 "*elke meldende financiële instelling elke betrokken natuurlijke persoon ervan in kennis stelt dat hem betreffende persoonsgegevens zullen worden meegedeeld aan de bevoegde Belgische autoriteit*" en dat het dus in elk geval aan de banken is om de betrokken personen, zoals de eerste klager en de Belgische toevallige Amerikanen, te informeren. Het gaat om de volgende gegevens:

- De doeleinden van het openbaar maken van persoonsgegevens a) ;
- De uiteindelijke ontvanger(s) van de persoonsgegevens b) ;
- Declarabele rekeningen waarvoor persoonsgegevens worden verstrekt c) ;

³⁸Zie noot 16 hierboven.

Het bestaan van een recht om op verzoek mededeling te krijgen van de specifieke gegevens die zullen worden of zijn verstrekt met betrekking tot een op te geven rekening en de procedures om dit recht uit te oefenen (d) ;

Het bestaan van een recht op rectificatie van hem/haar betreffende persoonsgegevens en hoe dit recht kan worden uitgeoefend (e).

93. Verweerder stelt ook dat deze informatie op 18 mei 2020 door haar bank Z aan de eerste klager is verstrekt (punt 16). Tijdens de hoorzitting verduidelijkte verweerder dat hij zich daarom kon beroepen op de informatievrijstelling van artikel 14.5. a) van de GDPR.

Wat betreft de afwezigheid van AIPD

94. Onder verwijzing naar artikel 35 van de RGPD verklaart verweerster dat haar DPO in een brief van 30 juni 2021 aan de inspecteur-generaal heeft gespecificeerd dat *"overeenkomstig de door de SPF Finances (lees verweerster) vastgestelde en door de Service de Sécurité de l'information et de Protection de la Vie Privée (SSIPV) ontwikkelde werkmethode, een voorafgaande effectbeoordeling was uitgevoerd"*.

95. Op basis van deze pre-impact beoordeling stelt verweerders DPO dat werd geconcludeerd dat een DPIA op dat moment niet nodig was:

Dat de wet van 16 december 2015 de opmerkingen van het OPC in zijn twee reeds aangehaalde adviezen 61/2014 en 28/2015 heeft overgenomen;

Dat de CSAF een resolutie had uitgevaardigd waarbij toestemming werd verleend voor de overdracht van gegevens aan de IRS en dat de voorwaarden van deze resolutie ten uitvoer waren gelegd;

Dat de verwerking voldoet aan de vereisten van de AEOI-norm inzake vertrouwelijkheid en gegevensbescherming, evenals aan het informatiebeveiligingsbeleid van verweerder op basis van de ISO 27001-norm;

Dat de Amerikaanse autoriteiten ook de nodige veiligheidsmaatregelen moeten nemen om ervoor te zorgen dat de informatie vertrouwelijk blijft en in een veilige omgeving wordt opgeslagen, zoals uiteengezet in het *FATCA Data safeguard workbook*.

96. Verweerster voegt hieraan toe dat de inhoud van deze brief *in extenso* is weergegeven in het aanvullend onderzoeksrapport van de SI (punt 40).
97. Verweerder is ook van mening dat klagers op geen enkele wijze de elementen hebben aangetoond die een AIPD rechtvaardigen. Zij is van mening dat in de context van de verwerking die zij uitvoert, niet is voldaan aan de criteria van de EDPS-richtsnoeren betreffende de bescherming van kritieke infrastructuur. Zij wijst er ook op dat zij de gegevens niet analyseert, maar ze alleen voorbereidt voor rechtstreekse doorgifte aan de IRS.

[Wat betreft verantwoording](#)

98. Verweerder is van mening dat hij, gelet op de verstrekte informatie met betrekking tot bovenstaande punten, voldoende heeft aangetoond dat hij voldoet aan artikel 5.1 van de RGPD.

[4 Met betrekking tot artikel 20 van de LDA \(verplichting om een protocol aan te gaan\)](#)

99. Verweerder wijst erop dat, hoewel eisers in hun klacht een schending van dit artikel aan de orde stelden, zij daarvan hebben afgezien in hun antwoord. Verweerder van zijn kant is van mening dat uit de voorbereidende werkzaamheden voor de gegevensbeschermingswet duidelijk blijkt dat de verplichting om een dergelijk protocol te sluiten niet geldt voor de doorgifte van gegevens naar of vanuit derde landen in de zin van de GDPR. Aangezien de doorgifte in kwestie plaatsvond naar de Verenigde Staten, kan LTD geen schending worden verweten.

[t.B.6.3. Aanvullende opmerkingen over de uitspraak van het Grondwettelijk Hof van 9 maart 2027](#)

100. Op 17 augustus 2022 heeft de Litigation Division de partijen bij wijze van uitzondering gemachtigd om aanvullende opmerkingen te maken over de verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 9 maart 2017 die de verwerende partij in haar voornoemde summiere memorie had gemaakt.
101. Op 31 augustus 2022 ontving de Litigation Division aanvullende opmerkingen van de eisers. Daarin benadrukten de eisers in het bijzonder dat, aangezien het arrest dateerde van 2017, het Grondwettelijk Hof geen rekening had kunnen houden met de ontwikkelingen in de rechtspraak die relevant zijn voor de beoordeling van de verenigbaarheid van de FATCA-overeenkomst met de regels inzake gegevensbescherming, in het bijzonder het gebrek aan evenredigheid bij het verzamelen van de persoonsgegevens van betrokkenen en de daaropvolgende overdracht ervan. In 2017 was het HvJEU al begonnen met zijn jurisprudentie over de beginselen waarmee rekening moet worden gehouden bij het analyseren van de evenredigheid van een wetgevingsmaatregel in het licht van artikel 8 van het EVRM en de artikelen 7, 8 en 52 van het Handvest. Volgens de klagers laat arrest C-175/20 van 24 februari (punt 66) geen twijfel meer bestaan over de onrechtmatigheid van algemene gegevensverzameling in de specifieke context van de bestrijding van belastingfraude. In dit verband benadrukken klagers dat het HvJEU in dit arrest het door de advocaat-generaal gesuggereerde onderscheid tussen enerzijds onderzoek en opsporing vooraf, waarvoor het evenredigheidsvereiste volgens hem soepeler kon worden beoordeeld, en anderzijds verificatie *achteraf* in een concreet geval, die volgens hem strikter moest worden beoordeeld, verwierpt³. De in de overeenkomst opgesomde gegevens en de in de overeenkomst voorziene drempels⁴⁰ (waaronder de rekening niet declarabel is) vormen volgens eisers geen criteria in de zin van de rechtspraak van het HvJEU.

^{**} Zie HvJEU, zaak C-175/20 - Conclusie van advocaat-generaal Michal Bobek van 2 september 2021, punten 70 e.v.

⁴ In dit verband verwijzen de klagers naar het arrest van het HvJEU in zaak C-184/20, Vyriausioji tarnybinės etikos komisija, ECLI:EU:C:2022:601.

worden behandeld. Tot slot wijzen de klagers erop dat het Grondwettelijk Hof geen rekening heeft kunnen houden met de studie van mei 2018 in opdracht van het Europees Parlement⁴¹, waarin wordt gesteld dat de FATCA-rapportageverplichtingen niet voldoende beperkt zijn met betrekking tot het risico op belastingontduiking.

102. Op 21 september 2022 *ontving* de contentieuze divisie aanvullende opmerkingen van verweerder over dezelfde uitspraak. Het belangrijkste verzoek van de verweerder was dat de geschillenbeslechtungskamer die aspecten van de aanvullende stukken van de eisers die verder gingen dan het verzoek van de geschillenbeslechtungskamer, terzijde zou leggen. Volgens verweerder gaan de eisers verder dan de uitnodiging van de geschillenbeslechtungskamer door opnieuw een argument te ontwikkelen met betrekking tot de minimalisering/proportionaliteit van de gegevens.
103. Voor het overige beroept verweerder zich ook op artikel 96 RGD met betrekking tot de klacht van schending van het door eisers ingeroepen beginsel van minimalisering⁴².
104. Wat het arrest van het Grondwettelijk Hof zelf betreft, beklemt de verwerende partij, zoals zij in haar summier uitzettingen heeft gedaan, dat het arrest het karakter van een juridische/constitutionele waarheid heeft. Het voegt eraan toe dat het Grondwettelijk Hof, na een nauwkeurige en volledige analyse, heeft geoordeeld dat de wet van 16 december 2015 en, bijgevolg, het "FATCA"-akkoord, noch in strijd waren met artikel 22 van de Grondwet, noch met de Privacywet, noch met richtlijn 95/46/EG, met inbegrip van de evenredigheidsvoorwaarde. Er was dus geen reden om de toepassing van de wet van 16 december 2016 te weigeren.
105. Ten slotte stelt verweerder dat indien de Afdeling bestuursrechtspraak de door eisers aangehaalde rechtspraak van het HvJEU - *quod non* - onmogelijk in overweging zou nemen, zij zou moeten vaststellen dat eisers daaruit onjuiste conclusies trekken. Zo voert verweerder aan dat het HvJEU in het door eisers aangehaalde arrest C-175/20 van 24 februari 2022 aan de verwijzende rechter vraagt om na te gaan of de Letse overheid in staat zou zijn om advertenties te richten aan de hand van specifieke criteria. In dit verband is verweerder van mening dat, aangezien het Belgische Grondwettelijk Hof het verzamelen van gegevens - opgesomd door de loi - in uitvoering van de "FATCA"-overeenkomst en de wet van 16 december 2015 als evenredig heeft aangemerkt, aan de bezorgdheid van het HvJEU is tegemoetgekomen.

I.B.7. De partijen horen

⁴¹ Voy. [https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2018/604967/IPOL_STU\(2018\)604967_NL.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2018/604967/IPOL_STU(2018)604967_NL.pdf)

⁴² De Litigation Division merkte op dat de verweerder zich in zijn summier uitzettingen, gezien de structuur van de gebruikte zekerheden, alleen leek te beroepen op artikel 96 van de RGD met betrekking tot de passende waarborgen die de overdracht van gegevens aan de IRS zouden moeten omringen.

106. Bij e-mails van 17 augustus en 8 september 2022 is aan de partijen meegedeeld dat de hoorzitting op 13 september 2022 zou plaatsvinden. De hoorzitting werd vervolgens uitgesteld tot 7 november 2022 en vervolgens tot 10 januari 2023.
107. Op 23 september 2022 stuurden de eisers de Contentious Division 2 documenten die zij omschreven als "nieuwe documenten" in het dossier. Meer in het bijzonder ging het om een advies van 23 augustus 2022 van de Slowaakse gegevensbeschermingsautoriteit over de "FAT CA"-overeenkomst en de naleving ervan door de RGPD (en de niet-officiële vertaling ervan in het Frans) en het bijgewerkte rapport "*FA TCA legislation and application at international and EU level - an update*" van september 2022 van het rapport uit 2018 dat in opdracht van het Europees Parlement was opgesteld.
108. Dit leidde tot een briefwisseling tussen de partijen over de ontvankelijkheid van deze documenten, die werden verzonden buiten de gestelde termijnen voor het indienen van hun respectieve memories en bewijsstukken.
109. Op 3 oktober 2022 deelde de Litigation Division de partijen mee dat zij hen aan het begin van de hoorzitting in de gelegenheid zou stellen opmerkingen te maken over deze documenten.
110. Op 10 januari 2023 zijn de partijen gehoord door de Litigation Division. Ter zitting heeft de Litigation Division, zoals in het proces-verbaal is opgenomen, aangegeven dat zij bevoegd was alle relevante stukken te onderzoeken. Er worden geen stukken van de procedure uitgesloten, mits de partijen hun rechten van verdediging kunnen uitoefenen, hetzij tijdens de zitting, hetzij, indien nodig, daarna. De partijen komen op dit punt niet terug.
111. Op 27 januari 2023 zijn de notulen van de hoorzitting aan de partijen voorgelegd. De Litigation Division heeft geen opmerkingen van de partijen over dit proces-verbaal ontvangen.

Het. MOTIVATIE

II.A. Wat betreft de jurisdictie van de Geschillenafdeling van DPA

112. De RGPV heeft met name de gegevensbeschermingsautoriteiten van de EU ("toezichthoudende autoriteiten") belast met de taak om klachten te behandelen die bij hen worden ingediend (artikel 57, lid 1, onder f), van de RGPV). Deze autoriteiten moeten deze klachten met alle zorgvuldigheid onderzoeken⁴³.
113. Bij de uitvoering van hun taken, met inbegrip van de behandeling van klachten, moeten de gegevensbeschermingsautoriteiten bijdragen tot de consistente toepassing van de RGPV in de hele EU. Daartoe moeten zij met elkaar samenwerken in overeenstemming met hoofdstuk VII van de RGPV (artikel 51, lid 2, van de RGPV).

⁴³ Arrest van 16 juli 2020, C-311/18 - Facebook Ireland en Schrems ("Schrems II"), ECLI:EU:C:2020:559, punt 109.

114. In deze zaak betreft de klacht die aan de Geschillenkamer is voorgelegd de mededeling (doorgifte) (d.w.z. verwerking in de zin van artikel 4.2 van de GDPR) van persoonsgegevens (in de zin van artikel 4.1 van de GDPR) door een Belgische overheidsinstantie (de verweerder) aan een buitenlandse overheidsinstantie (de IRS) krachtens de "FATCA"-overeenkomst en de Belgische wet van 16 december 2015. Het éénloketsysteem waarin artikel 56 van de GDPR voorziet, is niet van toepassing in het licht van artikel 55, lid 2, van de GDPR, dat bepaalt: "2. 1. Wanneer de verwerking wordt verricht door overheidsinstanties of *particuliere* organen die handelen op grond van artikel 6, lid 1, onder c) of e)⁴⁴, is de *toezichthoudende* autoriteit van de betrokken lidstaat bevoegd. In dergelijke gevallen is artikel 56 niet van toepassing". De gegevensbeschermingsautoriteit is niettemin onbetwistbaar bevoegd om de gegevens te verwerken krachtens artikel 55 van de GDPR en artikel 4 van de AVG.
115. Aangezien deze overdracht plaatsvindt krachtens een intergouvernementele overeenkomst tussen België en de Verenigde Staten, die weliswaar bilateraal is maar qua inhoud vergelijkbaar met andere bilaterale overeenkomsten die de Verenigde Staten met andere EU-lidstaten hebben ondertekend, moet de naleving van de GDPR van de overdracht op basis van deze overeenkomst, ook al is deze bilateraal (en aangevuld met nationale wetgeving), zo consistent mogelijk worden beoordeeld in de verschillende EU-lidstaten.
116. Daartoe zal de Litigation Division in het bijzonder rekening houden met de voor de zaak in kwestie relevante richtsnoeren van zowel de Groep 29⁴ ' en de EDPS ⁶ alsook met de relevante arresten van het HvJEU.

II.B. Wat betreft de soevereine beoordeling van de Litigation Division

117. Zoals uiteengezet in de procedurele feedback, benadrukt verweerderster in haar opmerkingen herhaaldelijk dat in de inspectierapporten geen tekortkomingen van haar kant zijn vastgesteld en dat de argumenten die zij in de loop van het onderzoek heeft aangevoerd, de basis vormen voor de conclusie in de SI-rapporten.

⁴⁴ De verweerder verwerkt de gegevens krachtens een internationale overeenkomst en de Belgische wetgeving.

Krachtens artikel 30, lid 1, onder a), van Richtlijn 95/46/EG heeft de Groep van artikel 29 tot taak elk vraagstuk in verband met de toepassing van de ter uitvoering van deze richtlijn vastgestelde nationale bepalingen te onderzoeken, teneinde tot een uniforme toepassing bij te dragen. Overeenkomstig artikel 30, lid 1, onder b), had de Groep van artikel 29 tot taak de Europese Commissie te adviseren over het beschermingsniveau in derde landen.

Zoals in overweging 139 van de RGPV wordt uiteengezet, is de EDPS opgericht om door middel van zijn verschillende activiteiten de consistente toepassing van de RGPV in de EU te bevorderen. Zowel uit overweging 139 als uit de taken die hem op grond van artikel 70 van de RGPV zijn toevertrouwd, volgt dat de EDPS een essentiële rol moet spelen met betrekking tot de consistente toepassing van de regels die in de RGPV zijn vastgelegd met betrekking tot grensoverschrijdende gegevensstromen. Zie in dit verband, naast de verwijzing naar zijn taak om de Europese Commissie te adviseren over het beschermingsniveau in derde landen, artikel 70, onder c), i), j) en s), en artikel 64, onder e) en f), van de RGPV, die alle specifiek betrekking hebben op de rol van de EDPS met betrekking tot dergelijke stromen.

118. Zoals ze al had gedaan in haar beslissing 81/2020, verduidelijkt de Geschillenbeslechtungskamer dat een inspectie niet systematisch wordt vereist door het LCA. Het is aan de Geschillenbeslechtungskamer om te bepalen of een onderzoek al dan niet nodig is na het indienen van een klacht (artikel 63, 2° LCA - artikel 94, 1° LCA). De Geschillenbeslechtungskamer kan daarom besluiten de klacht te behandelen zonder de zaak door te verwijzen naar het SI (art. 94, 3° LCA).
119. Wanneer een zaak wordt doorverwezen naar de SI, zullen de bevindingen van de SI ongetwijfeld licht werpen op de feiten van de klacht en op de classificatie van deze feiten met betrekking tot de regelgeving inzake gegevensbescherming. Als zodanig kunnen zij een van de inbreuken ondersteunen die *uiteindelijk* door de Geschillenbeslechtungskamer in haar beslissing wordt bevestigd. Het staat de Geschillenkamer echter vrij om op basis van alle tijdens de procedure overgelegde documenten, met inbegrip van de argumenten die zijn ontwikkeld tijdens het debat op tegenspraak naar aanleiding van haar beslissing om de zaak ten gronde te behandelen (artikel 98 van de LCA), tot een gemotiveerde conclusie te komen over het bestaan van inbreuken die mogelijk niet aan de orde zijn gesteld in het inspectierapport of de inspectierapporten.

II.C. Met betrekking tot de status van v e r w e e r d e r als voor de verwerking verantwoordelijke

120. De contentieuze kamer merkt op dat verweerder beweert een verantwoordelijke voor de verwerking te zijn⁴ ter ondersteuning van artikel 13.2 van de wet van 16 december 2015, die hem uitdrukkelijk als zodanig kwalificeert, zowel in zijn memories als ter terechtzitting⁴⁸.
121. Artikel 13.2. bepaalt dat "*§ 2. Voor de toepassing van de wet van 8 december 1992 worden elke meldende financiële instelling en de FOD Financiën (lees de verweerder) beschouwd als "verantwoordelijken voor de verwerking" van "persoonsgegevens" met betrekking tot de in deze wet bedoelde informatie over natuurlijke personen⁴ .*
122. Verweerster is dus uitdrukkelijk gekwalificeerd als verantwoordelijke voor de verwerking krachtens de wet van 16 december 2015. Deze wet verwijst weliswaar naar de LVP die werd ingetrokken door de LTD (artikel 280 van de LTD). De definitie van "verantwoordelijke voor de verwerking" in artikel 1.4. van de Privacywet en die in artikel 4.7. van de GDPR zijn echter identiek.
123. Artikel 4.7 van de RGPD stelt dat de voor de verwerking verantwoordelijke "*de natuurlijke of rechtspersoon, de overheidsinstantie, de dienst of enig ander lichaam is die, alleen of tezamen met anderen, het doel van en de middelen voor de verwerking vaststelt*". Artikel 4.7 voegt hieraan toe dat "*wanneer*

⁷ Zie bijvoorbeeld blz. 3 van de notulen van de hoorzitting van 10 januari 2023.

⁴⁸ Zoals opgemerkt door de Litigation Division in paragraaf 208, voorziet de FATCA-overeenkomst niet in een kwalificatie of definitie van de term "belastingbetaler".
op het gebied van gegevensbescherming.

** Onderstreept door de Litigation Division.

de doeleinden en middelen van die verwerking worden bepaald door het recht van de Unie of door het recht van een lidstaat, kan de voor de verwerking verantwoordelijke worden aangewezen of kunnen de specifieke criteria voor zijn aanwijzing worden vastgesteld door het recht van de Unie of door het recht van een lidstaat"⁵⁰. Dit is het geval voor verweerder op grond van artikel 13.2 van voornoemde wet van 16 december 2015.

124. In zijn richtsnoeren over de begrippen voor de verwerking verantwoordelijke en onderaannemer in de GDPR⁵¹ is de EDPS van mening dat wanneer de voor de verwerking verantwoordelijke specifiek door de wet wordt aangewezen, deze aanwijzing doorslaggevend is om te bepalen wie als voor de verwerking verantwoordelijke optreedt. Dit veronderstelt dat de wetgever de entiteit die daadwerkelijk in een positie verkeert om controle uit te oefenen, heeft aangewezen als de voor de verwerking verantwoordelijke.
125. Verweerster heeft in haar betoog en ter terechtzitting (zie het proces-verbaal van de terechtzitting) ook meermaals duidelijk gemaakt dat zij geen toegang had tot de inhoud van de "bundel" gegevens die zij van de financiële instellingen (in casu van Bank Z) had ontvangen met het oog op de overdracht van die gegevens aan de IRS, *als organisatorische maatregel om de veiligheid en de integriteit van de gegevens te waarborgen*. Zoals reeds vermeld, ontkent verweerster niet dat zij een voor de verwerking verantwoordelijke is (punt 120).
126. Voor zover nodig wil de Litigation Division erop wijzen dat het feit dat verweerder geen toegang heeft tot de meegedeelde gegevens irrelevant is. Deze omstandigheid is immers niet van invloed op haar status als verantwoordelijke voor de verwerking, zoals het HvJEU duidelijk heeft gemaakt in zijn arrest Google Spanje en Google van 13 mei 2014.⁵³

⁵ De contentieuze divisie onderstreept dit.

¹ Europese Commissie voor gegevensbescherming (EDPS), Richtsnoeren 07/2020 over de begrippen verwerkingsverantwoordelijke en verwerker in de GDPR, https://edpb.europa.eu/system/files/2022-02/eppb_guidelines_202007_controllerprocessor_final_en.pdf (punt 23).

¹² Zie het proces-verbaal van de terechtzitting: het antwoord van verweerder op de vraag van Mr. Boeraeve over de getroffen technische en organisatorische maatregelen.

Arrest van het HvJEU van 13 mei 2014, C-131/12, Google Spain en Google, ECLI :EU :C :2014 :317, punten 22 - 41, en in het bijzonder de punten 22 en 34:

"22. Volgens Goog/e Spanje en Google Inc. kan de activiteit van zoekmachines niet worden beschouwd als een verwerking van de gegevens die voorkomen op de weö-pagina's van derden die in de lijst met zoekresultaten worden weergegeven, aangezien deze zoekmachines de op het internet toegankelijke informatie in haar geheel verwerken zonder onderscheid te maken tussen persoonsgegevens en andere informatie. Zelfs in de veronderstelling dat deze activiteit als "gegevensverwerking" moet worden aangemerkt, kan de exploitant van een zoekmachine bovendien niet worden beschouwd als "verantwoordelijk" voor deze verwerking, aangezien hij geen kennis heeft van deze gegevens en er geen controle over uitoefent".

" 34. Bovendien moet worden opgemerkt dat het niet alleen in strijd zou zijn met de duidelijke bewoordingen, maar ook met het doel van die bepaling, namelijk door middel van een ruime definitie van het begrip "voor de verwerking verantwoordelijke" een doeltreffende en bekwame bescherming van de betrokkenen te waarborgen, om de exploitant van een zoekmachine daarvan uit te sluiten op grond dat hij geen controle uitoefent over de persoonsgegevens die op de webpagina's van derden worden gepubliceerd".

Zie ook HvJEU-arrest C-25/17, Jehovan Todistajat, EU:C:2018:551, punt 69 en HvJEU-arrest C-210/16, Wirtschaftsakademie Schleswig-Holstein, EU:C:2018:388, punt 38, evenals de reeds aangehaalde EDPS-richtsnoeren 7/2020 met betrekking tot de begrippen verwerkingsverantwoordelijke en verwerker in de GDPR, punt 45.

127. Concluderend, en ter ondersteuning van de gecombineerde lezing van artikel 4.7 van de RGPD en artikel 13.2. van de wet van 16 december 2015, **handhaaft de Litigation Division de classificatie van verweerder als een verantwoordelijke voor de verwerking van gegevens met betrekking tot de gegevensverwerking die door de eisers wordt betwist, namelijk de communicatie (doorgifte) van gegevens aan de IRS.**
128. De financiële instellingen (in dit geval Bank Z, waarbij de eerste klager bankrekeningen aanhield) werden bewust niet betrokken door de klagers⁵. Nochtans spelen zij een belangrijke rol in de keten van gegevensverwerking die plaatsvindt in het kader van de uitvoering van het "FATCA"-akkoord en de wet van 16 december 2015. Zij zijn het immers die zich in de eerste plaats vergewissen van het statuut van de betrokken rekeninghouders door de verplichting om gegevens aan de verweerder mee te delen. Zij zijn het die de gegevens verzamelen die vereist zijn krachtens artikel 2.2. van het "FATCA"-akkoord en artikel 5 van de wet van 16 december 2015 en deze doorgeven aan de verweerder, die ze op zijn beurt doorgeeft aan de IRS. Als zodanig worden financiële instellingen door de Belgische wetgever ook gekwalificeerd als verantwoordelijken voor de verwerking van gegevens in de zin van de wet van 16 december 2015⁵ ".

II.D. Artikel 96 van de RGPD

129. Zoals uiteengezet in punt 83, stelt verweerder met een beroep op artikel 96 van de GDPR (rekening houdend met gunstige adviezen van het CPVP, een doorgiftevergunning van het SCFA van het CPVP en het arrest van het Grondwettelijk Hof van 9 maart 2017) dat de "FATCA"-overeenkomst gelezen in samenhang met de wet van 16 december 2015 in overeenstemming is met het Unierecht zoals van toepassing op 24 mei 2016. Verweester acht zich derhalve bevoegd om de doorgifte van de gegevens van eerste eiser met name op deze teksten te baseren.
130. Gelet op dit betoog acht de Litigation Division het noodzakelijk om **de reikwijdte van artikel 96 RGPD te verduidelijken**. Zij tracht dat in de volgende paragrafen te doen.
131. Door te kiezen voor een verordening ter vervanging van Richtlijn 95/46/EG hebben de Europese medewetgevers ervoor gekozen de harmonisatie van de regels inzake de bescherming van persoonsgegevens in de EU te versterken. De verordening is rechtstreeks toepasselijk in de rechtsorde van de EU.

⁵Zie de notulen van de hoorzitting over dit punt.

"Zoals vermeld in punt 121, bepaalt artikel 13.2: "*§ 2 Voor de toepassing van de wet van 8 december 1992 worden elke doc/waarborg financiële instelling en de SPF Finances (lees de dōfenderessej beschouwd als 'verantwoordelijken voor de verwerking' van 'persoonsgegevens' met betrekking tot de in deze wet bedoelde informatie die betrekking heeft op natuurlijke personen.*" Het is de contentieuze kamer die onderstreept.

De contentieuze kamer zal in het kader van deze beslissing niet ingaan op de vraag of de financiële instellingen en verweester al dan niet moeten worden aangemerkt als gezamenlijke beheerders in de zin van artikel 4.7. van de GDPR en dus of al dan niet aan de voorwaarden van artikel 26 van de GDPR had moeten worden voldaan. Gelet op de tegen verweerder aangevoerde bezwaren zal een eventuele kwalificatie als medeverantwoordelijke partij waarschijnlijk niet tot een andere beslissing van de Afdeling contentieux leiden.

van elke lidstaat en hoewel het een aantal verwijzingen naar de nationale wetgever bevat, doen deze verwijzingen niets af aan de doelstelling van sterke harmonisatie die wordt nagestreefd.

132. Door te bepalen dat de RGPD twee jaar na haar inwerkingtreding in werking treedt, d.w.z. op 25 mei 2018 (artikel 99 van de RGPD), hebben de Europese medewetgevers niet alleen een nalevingsperiode van twee jaar toegekend voor de nieuwe verplichtingen van de RGPD, maar hebben ze ook duidelijk gemaakt dat, op diezelfde datum van 25 mei 2018, gegevensverwerkingen die op 24 mei 2016 aan de gang zijn, aan alle bepalingen van de RGPD moeten voldoen.
133. Overweging 171 van de GDPR stelt dat *"verwerkingen die op de datum van toepassing van de verordening reeds aan de gang zijn, binnen twee jaar na de inwerkingtreding ervan met de verordening in overeenstemming moeten worden gebracht"*.
134. Naleving is essentieel om de doelstelling van de verordening van sterke harmonisatie te bereiken. Als verwerkingen die vóór de inwerkingtreding van de RGPV aan de gang zijn, niet met de verordening in overeenstemming worden gebracht, zullen er twee beschermingsstelsels naast elkaar bestaan. Dit zou in wezen in strijd zijn met de aard van de verordening en, *a fortiori*, met een in het Handvest verankerd grondrecht (artikel 8).
135. Het is in het licht van deze *ratio legis* van de overgangsbepalingen van de RGPD dat artikel 96 moet worden begrepen en toegepast, zowel in zijn materiële werkingssfeer (*rationae materiae*) als in zijn temporele werkingssfeer (*rationae temporis*).
136. Artikel 96 van de RGPV stelt voor de verwerking verantwoordelijken die gegevens verwerken op grond van internationale overeenkomsten die vóór 24 mei 2016 zijn gesloten, niet volledig of voor onbepaalde tijd vrij van de materiële en temporele werkingssfeer van de RGPV. Artikel 96, getiteld *"Verhouding tot eerder gesloten internationale overeenkomsten"*, voorziet in een *overgangsregeling onder voorwaarden, waarbij het* doel van artikel 96 van de RGPV is *"een alomvattende en samenhangende bescherming van persoonsgegevens in de Unie te waarborgen"* en een rechtsvacuüm te voorkomen⁵⁶.

II.D.1. Wat de materiële werkingssfeer van artikel 96 van de RGPD betreft

137. Alleen de inhoud van de internationale overeenkomst die door de lidstaat is gesloten, valt onder artikel 96 van de RGPV, waarvan de formulering ondubbelzinnig gericht is op *"internationale overeenkomsten waarbij de Gemeenschap partij is"*.

⁵⁶ Deze doelstelling wordt uitdrukkelijk uiteengezet in overweging 95 van Richtlijn 2016/680/EU, met betrekking tot artikel 61 van die richtlijn, dat identiek is aan artikel 96 van de RGPD. Overweging 95 bepaalt aldus dat *"teneinde een alomvattende en samenhangende bescherming van persoonsgegevens in de Unie te waarborgen, internationale overeenkomsten die door de lidstaten zijn gesloten vóór de datum van inwerkingtreding van deze richtlijn en die in overeenstemming zijn met de desbetreffende bepalingen van het recht van de Unie dat vóór die datum van toepassing was, van kracht moeten blijven totdat zij worden gewijzigd, vervangen of herroepen"*. (Nadruk toegevoegd).

doorgifte van persoonsgegevens naar derde landen". De materiële werkingssfeer van artikel 96 moet strikt in overeenstemming met deze formulering worden geïnterpreteerd.

138. De Litigation Division merkt van meet af aan op dat artikel 96 van de RGPD door verweerder alleen wordt ingeroepen met betrekking tot (1) de klacht over niet-naleving van het kader voor de doorgifte van gegevens aan de Amerikaanse IRS⁵⁷ en met betrekking tot (2) de klacht over schending van de beginselen van doelbinding, noodzakelijkheid en minimalisatie. Het komt de Litigation Division niet voor dat verweerder zich beroept op artikel 96 van de RGPD in het licht van alle gegevensbeschermingsverplichtingen die op hem rusten. Volgens het onderzoek van de Afdeling contentieux wordt artikel 96 van de RGPD door verweerder dan ook niet ingeroepen met betrekking tot de klacht inzake schending van de informatieverplichting, die bijvoorbeeld door eisers aan haar wordt tegengeworpen, en evenmin met betrekking tot de toepasselijkheid, voor zover van toepassing, van artikel 35 van de RGPD.
139. De Litigation Division is het met deze analyse eens. Aangezien de "FATCA" overeenkomst immers geen specifieke bepaling bevat over bijvoorbeeld de informatieplicht, is deze uitgesloten van het toepassingsgebied van artikel 96 van de RGPD. De toepassing van de artikelen 12 en 14 van de GDPR door verweerder staat dan ook buiten kijf (zie Sectie II. E.2 hieronder).
140. Bovendien zullen de nieuwe verplichtingen die voortvloeien uit de RGPD volledig van toepassing zijn: ze bestaan niet in Richtlijn 95/46/EG en zijn dus *a fortiori* niet geregeld in de "FATCA"-overeenkomst van 2014. Het tegendeel beweren zou er bijvoorbeeld op neerkomen dat wordt toegegeven dat een datalek bij de verweerder niet moet worden gemeld in overeenstemming met de voorwaarden van artikel 33 van de RGPD of dat de doorgiften die in de klacht aan de kaak worden gesteld niet moeten worden gedekt door het register van verwerkingsactiviteiten van de verweerder (artikel 30 van de RGPD). Dit kan niet het geval zijn. De toepassing van artikel 96 van de GDPR is beperkt tot de inhoud van de overeenkomst. De letter van artikel 96 is duidelijk op dit punt en deze lezing is bovendien in overeenstemming met de ratio / doelstelling van artikel 96 die, zoals de contentieuze kamer hieronder zal uitleggen (punt 143), tot doel heeft de rechten te behouden die derde landen hebben verworven onder de voorwaarden van de genoemde overeenkomsten.
141. De Afdeling zal daarom beoordelen of verweerder al dan niet gehouden was een DPIA uit te voeren in het licht van artikel 35 van de RGPD, zonder tussenkomst van artikel 96 van de RGPD (zie hierna onder II. E.3). De Afdeling contentieux wijst erop dat ook de verantwoordingsplicht van toepassing is. Naleving door verweerder zal door de Geschillenkamer worden getoetst aan de artikelen 5.2. en 24 van het RGPD in samenhang gelezen, zonder tussenkomst van artikel 96 van het RGPD (zie hierna onder II. E.4). Tot slot zal de Afdeling Geschillenbeslechting de naleving door verweerder van artikel 20 van de Data Protection Act onder dezelfde voorwaarden beoordelen (zie deel II. E.S. infra).

II.D.2. Wat de temporele werkingssfeer van artikel 96 van de RGPD betreft

⁵Punt 6.2 van de samenvattende conclusies en punt 103 hierboven.

142. Artikel 96 van de GDPR voorziet in de voortgezette toepassing van internationale overeenkomsten betreffende de doorgifte van persoonsgegevens aan derde landen "totdat deze worden *gewijzigd, vervangen of ingetrokken*". Ook al is er geen specifieke termijn vastgesteld voor deze wijziging, vervanging of intrekking, de vermelding ervan vormt op zich een tijdslimiet. Met deze bewoordingen **bedoelen de medewetgevers dat de handhaving van dergelijke internationale overeenkomsten intrinsiek beperkt is in de tijd. Deze lezing is ook de enige die volgens de Geschillenkamer de doelstelling van harmonisatie van de internationale overeenkomsten met elkaar verzoent.**

RGPD (punt 131 e.v. hierboven), het behoud van de rechten van derde landen waarmee een internationale overeenkomst is gesloten (punt 143) en de plicht tot loyale samenwerking van de lidstaten van de Unie (punt 144).

143. Artikel 96 van de RGPD beoogt de rechten van derde landen te beschermen. Het is duidelijk dat het onderhandelen over een internationale overeenkomst tijd kost en dat de rechten die zijn verworven door een derde land dat partij is bij een internationale overeenkomst niet zomaar onmiddellijk kunnen worden afgeschaft als gevolg van nieuwe wetgeving die van kracht wordt, ook al was de overeenkomst in overeenstemming met het EU-recht op het moment dat deze werd gesloten.

144. **Onverminderd** het bovenstaande zijn de EU-lidstaten niettemin **verplicht om** de EU-wetgeving na te **leven**. Deze verplichting vloeit voort uit artikel 4, lid 3, van het Verdrag betreffende de Europese Unie (VEU), waarin het beginsel van loyale samenwerking tussen de lidstaten is vastgelegd. Artikel 4, lid 3, van het VEU is bindend voor de lidstaten, met inbegrip van hun onafhankelijke gegevensbeschermingsautoriteiten die verantwoordelijk zijn voor taken op basis van het toepasselijke Europese recht (artikel 8, lid 3, van het Handvest en artikel 51 e.v. van de GDPR).⁵

145. In dit opzicht is artikel 96 van de GDPR in overeenstemming met artikel 351 van het Verdrag betreffende de werking van de EU (VWEU)⁶⁰, in verband waarmee het HvJEU al heeft geoordeeld dat:

- Enerzijds *"laten de bepalingen van het Verdrag de rechten en verplichtingen die voortvloeien uit een vóór de datum van toetreding van een lidstaat gesloten verdrag tussen deze staat en een derde staat onverlet". Het doel van deze bepaling (lees artikel 351 van het VWEU) is om, in overeenstemming met de beginselen van het internationaal recht, te specificeren dat de toepassing van het Verdrag geen afbreuk doet aan de verbintenissen van de betrokken lidstaat om*

⁵ Artikel 4 3 VEU: Overeenkomstig het beginsel van loyale samenwerking eerbiedigen de Unie en de lidstaten de taken die uit de Verdragen voortvloeien en staan zij elkaar bij de uitvoering ervan bij. De lidstaten treffen alle algemene of bijzondere maatregelen die geschikt zijn om de nakoming van de uit de Verdragen of uit handelingen van de instellingen van de Unie voortvloeiende verplichtingen te verzekeren. De lidstaten vergemakkelijken de vervulling van de taken van de Unie en onthouden zich van alle maatregelen welke de verwezenlijking van de doelstellingen van de Unie in gevaar kunnen brengen.

^{5°} Zie in dit verband: Arrest van het HvJEU van 15 juni 2021, Facebook Ireland e.a./ Gegevensbeschermingsautoriteit, C-645/19, ECLI:EU:C:2021:483, punt 60.

[^] Artikel 351 VWEU: De rechten en verplichtingen voortvloeiende uit overeenkomsten vóór 1 januari 1958 of, voor de

toetredende staten, vóór de datum van hun toetreding gesloten tussen een of meer lidstaten enerzijds en een of meer derde staten anderzijds, worden door de bepalingen van de Verdragen niet aangetast. Voorzover deze overeenkomsten niet verenigbaar zijn met de Verdragen, wenden de betrokken lidstaten alle passende middelen aan om de vastgestelde onverenigbaarheid op te heffen.

om de rechten van derde staten te eerbiedigen die voortvloeien uit een eerder verdrag en om zijn verplichtingen na te komen ^{^1}.

Anderzijds moeten praktijken in overeenstemming worden gebracht met de Europese wetgeving

"tenzij die praktijk noodzakelijk is om de nakoming door de betrokken lidstaat van de verplichtingen tegenover derde staten die voortvloeien uit een eerder gesloten verdrag te verzekeren ^{^2}."

146. De Litigation Division deelt dan ook het standpunt dat uit dit standpunt van het HvJEU volgt dat *"de betekenis van de twee leden met elkaar in overeenstemming is gebracht, en dat nu veilig kan worden gesteld dat artikel 351, lid 1, VWEU tijdelijke bescherming biedt om de lidstaten in staat te stellen geen internationale verantwoordelijkheid te dragen, terwijl het uiteindelijke doel van artikel 351, lid 2, VWEU (namelijk de opheffing van alle onverenigbaarheden) op duurzame (voor de betrokken lidstaat) en rechtmatige (vanuit internationaalrechtelijk oogpunt) wijze wordt bereikt".⁶³*
147. De Kamer voor geschilbeslechting kan daarom geen steun verlenen aan een uitlegging volgens welke artikel 96 van de RGP zou toestaan dat internationale overeenkomsten die vóór 24 mei 2016 zijn gesloten - zelfs indien zij op diezelfde datum in overeenstemming waren met richtlijn 95/46/EG en het EU-recht - zonder enige tijdslimiet van toepassing blijven, zonder dat zij verder in overeenstemming zijn met de RGP. Bij een dergelijke interpretatie zouden de medewetgevers, in strijd met de hierboven aangehaalde Europese rechtspraak, hebben toegestaan dat internationale overeenkomsten die in overeenstemming waren met de stand van het EU-recht op 24 mei 2016 (met inbegrip van Richtlijn 95/46/EG, die op 24 mei 2018 is ingetrokken) enerzijds en internationale overeenkomsten die na die datum zijn gesloten en die aan de richtlijn moeten voldoen anderzijds, zonder tijdslimiet naast elkaar blijven bestaan.
148. Deze lezing van artikel 96 van de GDPR zou ook betekenen dat de gegevensbeschermingsautoriteiten de naleving van deze internationale overeenkomsten zouden beoordelen in het licht van de stand van het recht op 24 mei 2016, vele jaren na die datum, in het bijzonder in het licht van een richtlijn 95/46/EG die al een aantal jaren is ingetrokken en die met de tijd alleen maar zal toenemen, en zonder op enigerlei wijze rekening te houden met ontwikkelingen in de jurisprudentie van het HvJEU met betrekking tot kernbegrippen van gegevensbescherming die gemeenschappelijk kunnen zijn aan richtlijn 95/46/EG en de RGPD of met betrekking tot het Handvest.

⁶¹ HvJEU, arrest van 3 maart 2009, C-205/06, ECLI:EU:C:2009:118, Commissie/Oostenrijk, punt 33. Dit arrest heeft betrekking op artikel 307, tweede alinea, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (ingetrokken bij artikel 351 VWEU). Artikel 307: "De bepalingen van dit Verdrag laten onverlet de rechten en verplichtingen voortvloeiende uit overeenkomsten vóór 1 januari 1958 of, voor de toetredende staten, vóór de datum van hun toetreding gesloten tussen een of meer lidstaten enerzijds en een of meer derde staten anderzijds. Voorzover dergelijke overeenkomsten niet verenigbaar zijn met dit Verdrag, wenden de betrokken lidstaten alle passende middelen aan om de vastgestelde onverenigbaarheid op te heffen".

^{^2} HvJEU, Arrest van 28 maart 1995, C-324/93 The Queen v Secretary of State for the Home Department, ex parte Evans Medical and Macfarlan Smith, ECLI:EU:C:1995:84, p 33.

^{^3} Het is de Litigation Division die de nadruk legt op: <https://www.europeanpapers.eu/es/europeanforum/court-of->

149. Integendeel, de Geschillenkamer is van mening dat het feit dat artikel 96 van de RGPD niet voorziet in een tijdslimiet (bijvoorbeeld door te verwijzen naar een termijn of naar een aantal verstreken jaren), de EU-lidstaten⁶⁴, de voor de verwerking verantwoordelijken of de gegevensbeschermingsautoriteiten niet ontslaat van hun respectieve verplichtingen.
150. Wat de EU-lidstaten betreft, ontslaat artikel 96 van de RGPD hen niet van de plicht om (opnieuw) te onderhandelen over een overeenkomst die in overeenstemming is met de RGPD, ter vervulling van hun loyaliteitsplicht. Hoe meer tijd er verstrijkt, hoe minder aanvaardbaar de inertie van de lidstaten in dit opzicht is. Al in 2021 riepen de gegevensbeschermingsautoriteiten - waaronder de DPA - de EU-lidstaten op om hun internationale overeenkomsten te herzien in het licht van de RGPD.⁶⁵
151. De Geschillenkamer preciseert hier dat zij van oordeel is dat het aan de Belgische Staat is om te onderhandelen over een overeenkomst in overeenstemming met de RGPD, in uitvoering van zijn plicht tot loyale samenwerking (artikel 4.3 VEU...).
- punt 144). Zij wijst erop dat op de datum van vaststelling van deze beschikking 7 jaar zijn verstreken sinds de inwerkingtreding van de RGPD. In dit verband merkt de Kamer voor betwistingen op dat er geen teken is geweest van de bereidheid van de Belgische regering om om een herziening van de overeenkomst te verzoeken.
- Zij is niet op de hoogte gebracht van enige "FATCA"-kwesties in de context van deze zaak.
152. De rol van de Belgische Staat (net als die van elke andere lidstaat die een "FATCA"-overeenkomst heeft ondertekend die vergelijkbaar is met de door de Belgische Staat ondertekende overeenkomst) ontslaat de voor de verwerking verantwoordelijke die, net als de verweerder, van plan is om een beroep te doen op artikel 96 van de RGPD, echter niet van de verplichting om te onderzoeken of aan de voorwaarden voor een beroep op artikel 96 is voldaan. Los van de verantwoordingsplicht (Titel II.E.4), impliceert een beroep op artikel 96 van de RGPD immers intrinsiek, door de voorwaarde die het stelt (namelijk de overeenstemming van de overeenkomst met het Unierecht zoals van toepassing op 24 mei 2016), dat de voor de verwerking verantwoordelijke deze beoordeling uitvoert.
153. Wat de gegevensbeschermingsautoriteiten betreft, is de contentieuze kamer eveneens van mening dat hoe meer tijd er verstrijkt, hoe minder aanvaardbaar het is dat zij worden beperkt in de uitoefening van de taak die hun sinds 25 mei 2018 door de RGPD is toevertrouwd, een taak die, zoals in de punten 113 e.v. is benadrukt, juist bestaat uit.

⁶⁴ Evenmin, meer in het algemeen, de staten die onder de RGPD vallen.

⁶⁵ Verklaring04/2021 van 13 april 2021 over internationale overeenkomsten, met inbegrip van doorgiften: https://edpb.europa.eu/system/files/202205/edpb_verklaring042021_internationale_akkoorden_met_inbegrip_van_doorgiften_en.pdf De EDPB (EDPB) is van mening dat "om ervoor te zorgen dat het door de GDPR gewaarborgde beschermingsniveau voor natuurlijke personen (... niet in het gedrang komt wanneer persoonsgegevens buiten de Unie worden doorgegeven, rekening moet worden gehouden met de doelstelling om dergelijke overeenkomsten in overeenstemming te brengen met de vereisten van de GDPR (...)) die van toepassing zijn op gegevensdoorgiften waar dit nog niet het geval is. De EDPB nodigt de lidstaten daarom uit om hun internationale overeenkomsten betreffende internationale doorgiften van persoonsgegevens, met uitzondering van overeenkomsten die verband houden met belastingen (bv. automatische uitwisseling van persoonsgegevens voor belastingdoeleinden), te beoordelen en waar nodig te herzien (...), die werden gesloten vóór 24 mei 2016 (voor overeenkomsten die relevant zijn voor de RGPD). (...). De EDPB beveelt aan dat de lidstaten voor deze herziening rekening houden met de GDPR (...), de relevante EDPB-richtsnoeren die van toepassing zijn op internationale doorgiften (de EDPB citeert zijn

richtsnoeren, evenals *de* jurisprudentie van het Hof van Justitie, met name het *Schrems II*-arrest van 16 juli/let 2020".

en uniformiteit van de RGPD. In zijn bovengenoemde arrest Schrems II benadrukte het HvJEU het volgende met betrekking tot de bevoegdheid van de toezichthoudende autoriteiten zoals vastgelegd in de artikelen

8.3. van het Handvest en 57.1. a) van de RGPD :

"(...) Daarom is elk van hen (lees: de toezichthoudende autoriteiten) bevoegd om na te gaan of een doorgifte van persoonsgegevens van zijn lidstaat naar een derde land voldoet aan de vereisten van deze verordening. (...) De uitoefening van deze taak is van bijzonder belang in de context van een doorgifte van persoonsgegevens naar een derde land, aangezien, zoals duidelijk blijkt uit overweging 116 van de verordening zelf, "wanneer persoonsgegevens de buitengrenzen van de Unie overschrijden, dit het risico kan vergroten dat personen niet in staat zijn hun rechten op het gebied van gegevensbescherming uit te oefenen, met name om zich te beschermen tegen onrechtmatig gebruik of onrechtmatige verstrekking van die informatie" (punten 107 en 108 van het arrest).

154. De Litigation Division zal ook in het bijzonder rekening houden met de volgende factoren:

Het HvJEU stelt zeer strikte voorwaarden aan *internationale overeenkomsten* die gevolgen hebben voor de uitoefening van het recht op bescherming van de persoonlijke levenssfeer en het recht op bescherming van persoonsgegevens zoals vastgelegd in de artikelen 7 en 8 van het Handvest. Meer in het bijzonder volgt uit Advies 1/15 van het HvJEU over de ontwerp-PNR-overeenkomst tussen Canada en de EU (evenals uit Arrest C-817/19 van 21 juni 2022⁶⁶) en het Schrems-arrest 11⁶⁷ dat *"de verstrekking van persoonsgegevens aan een derde, die geen overheidsinstantie is, een inbreuk vormt op de in de artikelen 7 en 8 van het Handvest neergelegde grondrechten, ongeacht het latere gebruik van de verstrekte informatie. Hetzelfde geldt voor de opslag van persoonsgegevens en de toegang tot deze gegevens voor gebruik door overheidsinstanties. In dit verband doet het niet ter zake of de betrokken persoonsgegevens al dan niet gevoelig zijn en of de betrokkenen al dan niet nadeel hebben ondervonden van de inmenging"* (punt 124)⁶⁸.

Elke beperking van de in het Handvest verankerde grondrechten (met inbegrip van het grondrecht op gegevensbescherming in artikel 8) moet voldoen aan de voorwaarden van artikel 52, lid 1, van het Handvest, dat als volgt luidt: *"Beperkingen op de uitoefening van de in dit Handvest erkende rechten en vrijheden moeten bij wet worden gesteld en de wezenlijke inhoud van die rechten en vrijheden eerbiedigen".* Overeenkomstig het beginsel van

⁶⁶ HvJEU, arrest C-817/19 van 21 juni 2022, Ligue des droits humains, ECLI:EU:C:2022:491.

⁶⁷ Zie noot 43 hierboven.

⁶⁸ Advies van het HvJEU van 26 juli 2017 (PNR-overeenkomst EU-Canada), ECLI:EU:C:2017:592, punten 123 en 124.

evenredigheid, mogen beperkingen alleen worden gesteld indien zij noodzakelijk zijn en daadwerkelijk beantwoorden aan door de Unie erkende doelstellingen van algemeen belang of aan de eisen van de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

155. Uit al het voorgaande volgt zowel (1) de ratio legis van artikel 96 van de RGPV, als (2) de verplichting tot loyale samenwerking die wordt opgelegd aan de lidstaten en, met repercussie, aan de toezichthoudende autoriteiten zoals het DPA (waarvan de Litigation Division de administratieve geschilleninstantie is), (3) de door het HvJEU vereiste restrictieve uitlegging van artikel 96 van de RGPV wanneer de gevolgen van dat artikel de uitoefening van de grondrechten beperken, in het bijzonder het recht op bescherming van de persoonlijke levenssfeer en het recht op gegevensbescherming die zijn neergelegd in de artikelen 7 respectievelijk 8 van het Handvest, dat het gevolg van "standstill" in artikel 96 van de RGPD moet restrictief en proportioneel worden gelezen en geïnterpreteerd.
156. De Litigation Division is daarom van mening dat de tekst van artikel 96 RGPD niet in de weg staat aan de interpretatie dat de "standstill" werking ervan afneemt met de tijd en met de evolutie van de interpretatie van het Unierecht, a fortiori met betrekking tot de beginselen die reeds zijn neergelegd in Richtlijn 95/46/EG en ongewijzigd zijn overgenomen in het RGPD. In haar beoordeling van het gebruik van artikel 96 van de RGPD, zal de Litigation Division dus nagaan of de toepassing ervan noodzakelijk is om de verworven rechten van de Verenigde Staten te behouden met betrekking tot de specifieke situatie van de eerste eiser en van de Belgische toevallige Amerikanen verdedigd door de tweede verweerder ter ondersteuning van de verplichting tot loyale samenwerking die op haar rust door repercussie, zal het de belangen van de Verenigde Staten afwegen tegen de rechten van laatstgenoemden en kan het, in voorkomend geval, artikel 96 GDPR buiten toepassing laten indien de toepassing ervan een onevenredig effect zou hebben op die rechten. Bij deze afweging zal de Litigation Division zo nodig rekening houden met ontwikkelingen in de jurisprudentie sinds 24 mei 2016.

II.E. Wat betreft de opgegeven redenen

157. Overeenkomstig artikel 44 van de RGPD moet de gegevensexporteur die, zoals verweerder, persoonsgegevens doorgeeft aan een derde land, niet alleen voldoen aan hoofdstuk V van de RGPD, maar ook aan de voorwaarden van de andere bepalingen van de RGPD. Alle verwerkingen moeten voldoen aan de GDPR in zijn geheel.
158. De Litigation Division zal daarom eerst onderzoeken of de overdracht van gegevens aan de IRS (titel II.E.1) in overeenstemming is met de voorschriften.

159. Dit onderzoek omvat een analyse van de naleving van de beginselen van doelbinding, noodzakelijkheid en evenredigheid van de overdracht door de verweerder aan de IRS vanuit het oogpunt van de beginselen van doelbinding, noodzakelijkheid en evenredigheid/minimalisatie die zijn neergelegd in zowel artikel 6, lid 1, onder b) en c), van Richtlijn 95/46/EG, gezien de toepasselijkheid van artikel 96 op deze aspecten, als in artikel 5, lid 1, onder b) en c), van de RGPD (titel II.E.1.1).
160. Dit onderzoek omvat ook een analyse van de naleving van het specifieke kader voor overdrachten naar de Verenigde Staten als derde land dat wordt vereist door hoofdstuk V van de RGPD (en het equivalent daarvan in Richtlijn 95/46/EG, ook toegepast in combinatie met artikel 96 van de RGPD) (Titel II.E.1.2).
161. Ten slotte zal de Litigation Division de verplichtingen van de verweerder onderzoeken om informatie te verstrekken (Sectie II.E.2), een AIPD uit te voeren (Sectie II.E.3) en verantwoording af te leggen (Sectie II.E.4) alvorens haar analyse af te sluiten met een onderzoek naar de naleving van artikel 20 van de LTD (Sectie II.E.5).

II.E.1. Met betrekking tot de naleving van de overdracht van gegevens aan de IRS

II.E.1.1. Wat betreft de niet-naleving van de beginselen van relevantie, noodzakelijkheid en minimalisering

II.E.1.1.1 Het principe van doelbinding

162. Het beginsel van doelgerichtheid zoals vastgelegd in artikel 5.1.b van de RGPD - net als in artikel 5.1.b van de RGPD - is niet van toepassing op het beginsel van doelgerichtheid.
- 6.1.b) van Richtlijn 95/46/EG - vereist dat gegevens voor welbepaalde, uitdrukkelijk omschreven en gerechtvaardigde doeleinden worden verzameld en vervolgens niet worden verwerkt op een wijze die onverenigbaar is met die doeleinden. Of het mogelijk is om te analyseren en te concluderen dat de verwerkte gegevens daadwerkelijk noodzakelijk zijn om het doel te bereiken, hangt af van de vraag of het doel voldoende specifiek is. Te ruim gedefinieerde doeleinden laten de voor de verwerking verantwoordelijke te veel speelruimte en maken een effectieve toepassing van het doelbeginsel, een essentieel beginsel van de regelgeving inzake gegevensbescherming, niet mogelijk.
163. De Litigation Division merkt op dat de "FATCA"-overeenkomst, zoals uiteengezet in de inleiding van de overeenkomst, tot doel heeft (a) de internationale belastingregels te verbeteren en (b) de verplichtingen uit te voeren die voortvloeien uit de Amerikaanse "FATCA"-wet en die gericht zijn op de bestrijding van belastingontduiking door Amerikaanse onderdanen⁶.

⁶ Zie de volgende overwegingen: "Overwegende dat de regering van het Koninkrijk België en de regering van de Verenigde Staten van Amerika (...) een overeenkomst wensen te sluiten ter verbetering van de internationale naleving van de belastingwetgeving door middel van wederzijdse bijstand in belastingzaken op basis van een doeltreffende infrastructuur voor de automatische uitwisseling van inlichtingen" en "Overwegende dat de partijen een overeenkomst wensen te sluiten ter verbetering van de naleving van de belastingwetgeving en voorzien in de invoering van FA TCA op basis van binnenlandse rapportering en wederzijdse automatische uitwisseling overeenkomstig het Verdrag (lees het Verdrag inzake wederzijdse administratieve bijstand in belastingzaken, gesloten te Straatsburg op 25 januari 1988)(...)".

164. Al in 2015 stelde de Groep gegevensbescherming artikel 29 in haar document WP 234, dat specifiek gewijd is aan gegevensbeschermingsvereisten in het kader van automatische gegevensuitwisseling, dat *"in elke internationale overeenkomst duidelijk moet worden vastgesteld voor welke doeleinden gegevens worden verzameld en op geldige wijze worden gebruikt. De formulering van het doel ("belastingfraude/verbetering van de naleving van belastingverplichtingen") kan bijvoorbeeld vaag en onvoldoende duidelijk lijken, waardoor de bevoegde autoriteit te veel speelruimte krijgt"*. Het HvJEU bevestigde dit vereiste in zijn hierboven aangehaalde Advies 1/15 (EU-Canada PNR), waarin het bepaalde dat een internationale overeenkomst zeer nauwkeurig moet worden geformuleerd⁷⁰.
165. In het licht van het voorgaande is de Geschillenkamer van mening dat de in de "FATCA"-overeenkomst geformuleerde doeleinden niet voldoende bepaald zijn, aangezien aan de hand daarvan niet kan worden beoordeeld in hoeverre de verwerkte gegevens noodzakelijk zijn om de geformuleerde doeleinden te bereiken. Dergelijke formuleringen stellen de betrokkenen of de gegevensbeschermingsautoriteit niet in staat om de precieze doeleinden en vooral de gegevensverwerking die eruit kan voortvloeien te onderscheiden, ook al zijn de verwerkte gegevens opgesomd (artikel 2.2. van de "FATCA"-overeenkomst en artikel 5 van de wet van 16 december 2015).

II.E.1.1.2. Ten aanzien van de beginselen van noodzakelijkheid en minimalisering/evenredigheid

166. De aanklagers wijzen op het volgende is de overdracht van gegevens aan de IRS in het kader van de uitvoering van de "FATCA"-overeenkomst een systeem van automatische en jaarlijkse overdracht van gegevens op basis van het criterium van de Amerikaanse nationaliteit en de op te geven bankrekeningen (artikel 2 van de "FATCA"-overeenkomst en artikel 5 van de wet van 16 december 2015) zonder enige aanwijzing dat een belastingwet werd overtreden en geen systeem van overdracht van gegevens op *ad-hocbasis* op verzoek van de Amerikaanse autoriteiten, gelet op de aanwezigheid van aanwijzingen die de genoemde overdracht van gegevens vereisen met het oog op de nagestreefde doeleinden.
167. In dit verband herinnert de Litigation Division aan het evenredigheidsbeginsel (volgens de terminologie van artikel 6, lid 1, onder c), van Richtlijn 95/46/EG) of het minimaliseringsbeginsel (volgens de terminologie van artikel 5, lid 1, onder c), van de RGPD), op grond waarvan de verwerking van gegevens strikt noodzakelijk moet zijn om het doel te bereiken.
168. Reeds in 2015 hebben de gegevensbeschermingsautoriteiten, bijeen in het kader van de Groep gegevensbescherming artikel 29, aangedrongen op de noodzaak om dit beginsel in acht te nemen in de context van "FATCA", en wel in de volgende bewoordingen: *"hoewel het in deze zaak ging om de noodzakelijkheid en evenredigheid van bepaalde maatregelen ter bestrijding van terrorisme, is de Groep gegevensbescherming artikel 29 van mening dat de door het Hof van Justitie voorgeschreven afweging geldt voor elk overheidsbeleid dat ten uitvoer wordt gelegd (met name de*

Zie. H. Hijmans, PNR-overeenkomst EU-Canada onder de loep: CJEU geeft zeer nauwkeurige richtsnoeren aan onderhandelaars, *European Data Protection Law Review*, 2017/3.

beleid voor fiscale samenwerking) met een impact op de rechten inzake de bescherming van persoonsgegevens. Daarom moet in overeenkomsten voor fiscale samenwerking worden aangetoond dat de geplande uitwisseling van gegevens noodzakelijk is en dat het gaat om de minimale hoeveelheid gegevens die nodig is om het beoogde doel te bereiken¹.

169. Dit standpunt van Groep 29 in zijn WP 234 volgde op de nietigverklaring van Richtlijn 2006/24/EG door het HvJEU in een arrest van 8 april 2014 wegens niet-naleving van het evenredigheidsbeginsel. Zo had het Hof geoordeeld dat het bewaren van gegevens die zijn gegenereerd of verwerkt in verband met het aanbieden van openbare communicatiediensten of openbare communicatienetwerken onevenredig was, omdat deze verplichting gold *"zelfs voor personen ten aanzien van wie geen aanwijzingen bestaan dat hun gedrag, zelfs niet indirect of in de verte, in verband kan worden gebracht met ernstige strafbare feiten"*.
170. De omstreden kamer is het eens met het destijds door groep 29 geformuleerde standpunt dat er geen reden is om deze overweging te beperken tot maatregelen die in het kader van de terrorismebestrijding worden genomen. Voor andere maatregelen van openbare orde die zijn bedoeld om andere doelstellingen na te streven, in het bijzonder door middel van het verzamelen van persoonsgegevens, geldt dezelfde eerbiediging van het evenredigheidsbeginsel als bedoeld in artikel 6, lid 1, onder c), van Richtlijn 95/46/EG, dat destijds van toepassing was en nu is opgenomen in artikel 5, lid 1, onder c), van de GDPR. Dit is het geval voor gegevensverzameling die wordt opgelegd in het kader van overeenkomsten die de automatische uitwisseling van belastinggegevens organiseren, zoals de "FATCA"-overeenkomst. Daarom is de analogie met de standpunten van de G29, de EDPS en vooral het HvJEU bijzonder relevant.
171. Groep 29 stelde ook al in 2015 dat *"overeenkomsten voor fiscale samenwerking daarom bepalingen en criteria moeten bevatten die een expliciet verband leggen tussen de uitwisseling van informatie en, in het bijzonder, de verstrekking van persoonsgegevens over financiële rekeningen en mogelijke belastingontduiking, en die rekeningen met een laag risico vrijstellen van de meldingsplicht. In dit verband moeten deze criteria ex ante kunnen worden toegepast om te bepalen welke rekeningen (en informatie) moeten worden aangegeven"*.
172. In 2017 zei de EDPS dat ook toen hij in zijn gids voor de beoordeling van de noodzaak van maatregelen ter beperking van het grondrecht op gegevensbescherming het volgende benadrukte
"Niet alle maatregelen die nuttig kunnen zijn om de gegeven doelstelling te bereiken, zijn geschikt."

¹ Group 29, Guide/inès for Member States on the criteria to ensure compliance with data protection requirements in the content of the automatic exchange of personal data for tax purposes, WP 234 van 16 december 2015. Het is de contentieuze kamer die erop wijst.

² HvJEU, arrest van 8 april 2014, C-293/12 en C-594/12, Digital Rights Ireland en Seitlinger e.a., ECLI:EU:C:2014:238, punt 58.

wenselijk zijn of niet allemaal als een noodzakelijke maatregel in een bepaalde situatie kunnen worden beschouwd.

democratische samenleving. Het is niet genoeg dat de maatregel gewoon handig of winstgevend is".

173. De EDPS heeft er ook op gewezen dat het jaarlijkse karakter van de communicatie in het kader van de FATCA-overeenkomst aantoonde dat de communicatie niet gebaseerd is op aanwijzingen van fraude, maar systematisch is.
174. Tot slot werd in 2018 in een studie in opdracht van het Europees Parlement gesteld dat de rapporteringsvereisten die in het FATCA-akkoord zijn opgenomen, niet voldoende beperkt zijn wat betreft het risico op belastingontduiking. De studie in kwestie stelde: *"Samenvattend lijken de beperkingen die door de FA TCA binnen de Europese Unie zijn ingevoerd via de IGA's (lees intergouvernementele overeenkomsten) in dit stadium, en in bepaalde omstandigheden, noch noodzakelijk noch evenredig, voor zover ze de rapportageverplichtingen niet beperken tot personen die verdacht worden van belastingontduiking. Aan de andere kant zijn deze De beperkingen die door de wet op de belastingvrijstellingen worden ingevoerd, zouden "noodzakelijke en evenredige maatregelen" vormen op voorwaarde dat de Verenigde Staten geval per geval bewijzen dat Amerikaanse expats het financiële stelsel van de EU gebruiken om offshore belastingontduiking te plegen. Bij gebrek aan dergelijk bewijs lijken de beperkingen van de FA TCA verder te gaan dan wat strikt noodzakelijk is om de doelstelling van het bestrijden van offshore belastingontduiking te bereiken"*. De bijgewerkte versie van deze studie komt tot dezelfde conclusie⁷³.
175. Al deze elementen bestonden dus al op 24 mei 2016. Er moest al in 2014 rekening mee worden gehouden, dus ruim voordat de RGPD in werking trad. Ze werden herhaald en versterkt in de jaren daarna, ook na 24 mei 2016, waarvan verweerder zich niet volledig onbewust kon zijn geweest.
176. Meer recentelijk,¹⁴ op 24 februari 2022, heeft het HvJEU een arrest gewezen waarin het uitdrukkelijk stelt dat een algemene en ongedifferentieerde verzameling van persoonsgegevens met het oog op de bestrijding van belastingfraude door een belastingdienst niet is toegestaan. De betrokken overheid mag geen gegevens verzamelen die niet strikt noodzakelijk zijn voor de verwerking (punt 74 van het arrest). De autoriteiten moeten ook overwegen of hun verzoeken niet gericht kunnen zijn op basis van specifiekere criteria. Het HvJEU heeft deze overwegingen gemaakt met betrekking tot het verzoek van de Letse belastingdienst aan een marktdeelnemer om hem maandelijks de volgende informatie te verstrekken

⁷³ Zie [https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/IDAN/2022/734765/1POL_IDA\(2022\)734765_NL.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/IDAN/2022/734765/1POL_IDA(2022)734765_NL.pdf)

^{7e} HvJEU, arrest van 24 februari 2022, C-175/20, Valsts ienēmumu dienests (Verwerking van persoonsgegevens voor belastingdoeleinden), ECLI:EU:C:2022:124. Zie ook arrest C-817/19, Ligue des droits humains (PNR), déjà cité, van 21 juni 2022:

"LS. Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, vereist de bescherming van het grondrecht op eerbiediging van het privéleven op het niveau van de Unie volgens vaste rechtspraak van het Hof dat afwijkingen en beperkingen van de bescherming van persoonsgegevens strikt noodzakelijk zijn. Bovendien kan een algemene doelstelling niet worden nagestreefd zonder rekening te houden met het feit dat zij moet worden verzoend met de grondrechten waarop de maatregel

betrekking heeft, door een juist evenwicht tot stand te brengen tussen *de algemene doelstelling* enerzijds en de *betrokken rechten anderzijds*".

gegevens met betrekking tot advertenties voor de verkoop van personenauto's die in de voorafgaande maand op zijn website zijn gepubliceerd. Volgens het HvJEU mag de voor de verwerking verantwoordelijke, zelfs bij de uitoefening van de hem toevertrouwde taak van algemeen belang, niet op algemene en ongedifferentieerde wijze gegevens verzamelen en moet hij de mogelijkheid van verdere gerichtheid overwegen, in dit geval het richten van bepaalde advertenties aan de hand van specifieke criteria.

177. Uit deze uitspraak volgt dat de ontvanger van het gegevensverzoek verplicht is om de gegrondheid van het verzoek te onderzoeken en na te gaan of hij wettelijk bevoegd is om te antwoorden. Anders loopt de ontvanger van het verzoek het risico zijn eigen verplichtingen onder de GDPR te schenden.

178. In dit verband is de Afdeling geschillenbeslechting van oordeel dat de enkele nationaliteit van de eerste klager en, meer in het algemeen, van de door de tweede klager verdedigde Belgische toevallige Amerikanen, een ontoereikend criterium is met betrekking tot het nagestreefde doel. Het feit dat een list van gegevens over hen is gestopt, vormt geen relevant en toereikend doelcriterium. De mededeling van persoonsgegevens betreffende alle Belgische toevallige Amerikanen - met uitzondering van degenen wier rekeningsaldo onder de aangifteplichtige drempel ligt - zonder enige andere aanwijzing van belastingontduiking of -ontwijking, is onevenredig, a fortiori ten aanzien van degenen die in de Verenigde Staten niet aan belasting zouden zijn onderworpen, rekening houdend met eventuele vrijstellingen die door het Amerikaanse recht zijn toegestaan, zoals door de klagers naar voren is gebracht⁷⁵.

II.E.1.1.3. Conclusie betreffende de naleving van de beginselen van doelbinding, noodzakelijkheid en evenredigheid
minimalisatie

179. De aangehaalde jurisprudentie met betrekking tot de beginselen van noodzakelijkheid en minimalisering dateert weliswaar gedeeltelijk van na 24 mei 2016⁷⁶. Het bevestigt echter het standpunt dat het HvJEU al in 2014 heeft ingenomen en waarvoor, zoals zojuist is opgemerkt, de gegevensbeschermingsautoriteiten al in 2015 hebben gewaarschuwd en sindsdien zijn blijven waarschuwen. Gelet op de verminderde standstillwerking van artikel 96 van de RGPD kon verweerder niet nalaten hiermee rekening te houden bij zijn beoordeling van het gebruik van artikel 96 van de RGPD en de voortzetting van de verwerking op die grondslag. Naar het oordeel van de Litigation Division kon het argument van een mogelijk compromis van de door de Verenigde Staten verworven rechten hier niet worden ingeroepen, aangezien de naleving van de beginselen van noodzakelijkheid en minimalisering/proportionaliteit van de "FATCA"-overeenkomst reeds vóór 24 mei 2016 in het gedrang was gekomen. Toegegeven, het HvJEU had zich niet uitgesproken over de FATCA-overeenkomst als zodanig, maar de interpretatie die het aan de FATCA-overeenkomst had gegeven was correct.

⁷⁵ In dit verband moet worden opgemerkt dat de bank van de klager in haar brief van 22 april 2020 verklaarde dat het

doel van de Amerikaanse wetgeving was om ALLE rekeningen van Amerikaanse burgers of ingezetenen te identificeren, wat op zijn minst getuigt van de moeilijkheid om het (te brede - zie hieronder) doel van de overeenkomst te begrijpen.

⁷⁶ Door dit arrest aan te halen ter ondersteuning van haar redenering, aanvaardt noch verwierpt de contentieuze divisie het argument van de eisers waarom de verweerder heeft verzocht in zijn aanvullende opmerkingen met betrekking tot het arrest van het Grondwettelijk Hof van 9 maart 2017 (punt 102). Het staat de Afdeling contentieux vrij om hier zelf naar te verwijzen, evenals naar andere jurisprudentie die zij relevant acht bij de uitoefening van haar beslissingsbevoegdheid.

de beginselen van noodzakelijkheid en minimalisering in een vergelijkbare context was al noodzakelijk met betrekking tot zowel de FATCA-overeenkomst als de wet van 15 december 2016. Dit is des te meer het geval na de recente arresten van het HvJEU in dezelfde zin. Dezelfde conclusie geldt voor de niet-naleving van het beginsel van doelbinding, een belangrijk beginsel van gegevensbescherming vóór de GDPR (zie hierboven).

180. Ter ondersteuning van het voorgaande merkt de Afdeling geschillenbeslechting dan ook op dat reeds op 24 mei 2016 ernstig kon worden getwijfeld aan de overeenstemming van de gegevensdoorgiften waarin de FATCA-overeenkomst en de Wet van 16 december 2015 voorzien met de beginselen van doelbinding, noodzakelijkheid en evenredigheid/minimalisatie. Hoewel er in de ogen van sommigen twijfels bleven bestaan over deze conformiteit, *quod non* volgens de Litigation Division, zijn deze twijfels in 2023 volledig weggenomen gezien de ontwikkelingen in de rechtspraak van het HvJEU⁷.
181. Concluderend is de Geschillenkamer van mening dat noch de "FATCA"-overeenkomst noch de wet van 16 december 2015 voldoet aan de beginselen van finaliteit, noodzakelijkheid en minimalisering/proportionaliteit en concludeert dat verweerder zich niet kan beroepen op artikel 6.1. e) of 6.1. c) van de RGPD, die de voorwaarde van noodzakelijkheid bevatten, waaraan niet is voldaan, om de gelaakte overdrachten uit te voeren.

tt.E.1.2. Ervoor zorgen dat de regels voor overdrachten naar tRS worden nageleefd

II.E.1.2. 1. herinnering aan de beginselen

182. Hoofdstuk V van de GDPR gaat over de overdracht van persoonsgegevens aan derde landen of internationale organisaties. Een derde land is elk land dat geen lid is van de Europese Economische Ruimte (EER). De overdracht van de persoonsgegevens van de eerste klager door de beklaagde aan de IRS is een overdracht naar een derde land in de zin van de GDPR.
183. Zoals de partijen in hun respectieve verklaringen aangeven (overweging 53 e.v.), is het hoofdstuk V van de RGPD organiseert een cascadesysteem tussen verschillende instrumenten die door een voor de verwerking verantwoordelijke of verwerker kunnen worden gebruikt om persoonsgegevens naar een derde land door te geven.⁷ Dit systeem is in overeenstemming met de gegevensdoorgifteregeling in Richtlijn 95/46.⁷ Bij het ontbreken van een adequaatheidsbesluit in de zin van

⁷ Ook hier verwijst de Litigation Division naar het arrest van het HvJEU van 6 oktober 2020, waarin wordt benadrukt dat beperkingen op de uitoefening van de in de artikelen 7 en 8 van het Handvest neergelegde rechten slechts toelaatbaar zijn "mits die beperkingen bij wet zijn voorzien, de wezenlijke inhoud van die rechten eerbiedigen en, met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel, noodzakelijk zijn en daadwerkelijk beantwoorden aan door de Unie erkende doelstellingen van algemeen belang [...]. Arrest van het HJEU, gevoegde zaken C-511/18, C-512/18 en C-520/18, La Quadrature du Net e.a., ECLI :EU :C :2020 :791, punten 120 en 121.

[^] Zie. Kuner, in Kuner e.a.. The EU General Data Protection Regulation: A Commentary, OUP 2020, p. 846.

Voor een vergelijking tussen Richtlijn 95/46/EG en de RGPD, Kuner, in Kuner e.a.. The EU General Data Protection Regulation: A Commentary, OUP 2020, p.758.

Volgens artikel 45 van de GDPR mag de voor de verwerking verantwoordelijke of de verwerker persoonsgegevens alleen doorgeven aan een derde land als hij passende waarborgen heeft geboden en op voorwaarde dat de betrokkenen afdwingbare rechten en effectieve rechtsmiddelen hebben in de zin van artikel 46 van de GDPR. Deze passende waarborgen kunnen verschillende vormen aannemen, zoals een juridisch bindend instrument, *bindende bedrijfsvoorschriften* (of BCR's), standaardclausules inzake gegevensbescherming, een gedragscode of een certificeringsmechanisme dat voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 46 en 47 (in het geval van BCR's) van de RGPD. Tot slot mogen gegevens, bij gebrek aan een besluit waarbij het beschermingsniveau passend wordt verklaard en passende waarborgen worden geboden, alleen naar een derde land worden doorgegeven als een van de afwijkingen van artikel 49 van de RGPV van toepassing is.

184. Als niet wordt voldaan aan de vereisten van artikel 45 tot en met 49 van de GDPR, is de overdracht van persoonsgegevens naar een land buiten de EER verboden.
185. Er wordt niet betwist dat er geen adequaatheidsbeschikking is die betrekking heeft op de doorgifte van de gegevens van de eerste klager (en, meer in het algemeen, van de toevallige Belgische Amerikanen wier belangen de tweede klager verdedigt) aan de IRS in de Verenigde Staten, aangezien de beschikking
Het "Privacy Shield" - ongeldig verklaard door het HvJEU in het eerder genoemde arrest "Schrems II" - is niet van toepassing op dit type doorgifte.
186. Met andere woorden, de doorgifte van gegevens *door* een autoriteit in de EU, zoals verweerder, aan, zoals in dit geval, een autoriteit in een derde land dat geen passende bescherming biedt, kan alleen plaatsvinden als de voor de verwerking verantwoordelijke, d.w.z. verweerder, passende waarborgen heeft geboden en op voorwaarde dat de betrokkenen afdwingbare rechten en doeltreffende rechtsmiddelen hebben door middel van "een juridisch bindend en afdwingbaar instrument tussen overheidsinstanties of -lichamen" (artikel 46.2.a) van de GDPR); of door "*bepalingen die moeten worden opgenomen in administratieve regelingen tussen overheidsinstanties of overheidsorganen die voorzien in afdwingbare en effectieve rechten voor betrokkenen*" in de zin van artikel 46, lid 3, onder b), van de GDPR.
187. Het is reeds vermeld dat verweerder zich in deze zaak beroept op artikel 46, lid 2, sub a, GDPR, zowel in combinatie met artikel 96 GDPR als autonoom (punten 82 e.v.).
188. Uit de eigenlijke tekst van artikel 46, lid 2, onder a), van de GDPR (net als uit artikel 46, lid 3, onder b), elders) blijkt duidelijk dat de passende waarborgen moeten worden opgenomen in het juridisch bindende instrument (of in de desbetreffende administratieve regeling).⁸¹ Artikel 46.2. a) luidt als volgt:

⁸ Uitvoeringsbesluit (EU) 2016/1250 van de Commissie van 12 juli 2016 overeenkomstig Richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad, betreffende de gepastheid van de bescherming geboden door het EU-VS-gegevensbeschermingsschild, PbEU 2016, L 207/1.

⁸¹ Zie ook de hierboven geciteerde EDPS-richtsnoeren 02/2020, p.21 e.v.

*"passende garanties (...) kunnen worden geboden (...) door middel van een juridisch bindend en afdwingbaar instrument tussen overheidsinstanties of -lichamen"*⁸.

189. In overweging 102 van de RGPD, die betrekking heeft op artikel 96 van de RGPD, staat in dezelfde zin: *"Deze verordening laat internationale overeenkomsten tussen de Unie en derde landen inzake de doorgifte van persoonsgegevens, met inbegrip van passende garanties ten behoeve van de betrokkenen, onverlet"*⁸.

190. Hoewel de Franse formulering van deze overweging niet de duidelijkste is, maakt een lezing van de Engelse versie⁴ en de Nederlandse versie⁵ duidelijk dat deze overeenkomsten passende waarborgen ten gunste van de betrokkenen moeten bevatten. Terwijl de Franse versie de volgende formulering gebruikt

"de overeenkomsten (...) met inbegrip van de passende garanties", de Engelse en de Nederlandse versie

koppelen deze overeenkomsten expliciet aan de waarborgen die erin moeten worden opgenomen. Zo staat er in de Engelse versie *"agreements (...) including appropriate safeguards for data subjects"* (overeenkomsten (...) met inbegrip van passende waarborgen voor de betrokkenen), terwijl er in de Nederlandse versie, die het meest expliciet is, sprake is van *"agreements (...) including appropriate safeguards for data subjects"* (overeenkomsten (...) met inbegrip van passende waarborgen voor de betrokkenen).

"internationale overeenkomsten waarin (waarin) passende waarborgen zijn opgenomen (passende waarborgen zijn opgenomen)".

191. Met andere woorden, krachtens artikel 46, lid 2, sub a, RGPD, al dan niet toegepast in combinatie met artikel 96 RGPD zoals uitgelegd en toegepast door de Geschillenkamer in punt 129 e.v., moeten deze garanties worden opgenomen in de internationale overeenkomst zelf.

192. Waarom deze vereiste? Zodra de internationale overeenkomst de rechtsgrondslag vormt voor de gegevensdoorgiften waarin zij voorziet, moet zij de nodige waarborgen voor gegevensbescherming bevatten. Alleen als deze garanties in de overeenkomst zijn opgenomen, zijn ze afdwingbaar tegenover het niet-EU-land waarmee de overeenkomst is gesloten. De Litigation Division wijst er, net als hierboven, op dat we ons in een situatie bevinden waarin er geen adequaatheidsbesluit is ten gunste van het derde land. Naleving van de Europese gegevensbeschermingsregels waaraan EU-lidstaten gebonden zijn, vereist dus dat wanneer, zoals in dit geval, wordt gekozen voor het sluiten van een internationale overeenkomst, deze overeenkomst aan deze regels voldoet. Dit wordt bereikt door in de overeenkomst het volgende op te nemen

⁸² De Litigation Division benadrukt dit punt.

⁸³ Het is de Litigation Division die erop wijst.

⁸Overweging 102 (Engelse versie): Deze verordening laat internationale overeenkomsten tussen de Unie en derde landen inzake de doorgifte van persoonsgegevens, met inbegrip van passende waarborgen voor de betrokkenen, onverlet.

⁸⁵ Overweging 102 (Nederlandse versie): Deze verordening doet geen afbreuk aan internationale overeenkomsten die de Unie en derde landen met elkaar hebben gesloten om de doorgifte van persoonsgegevens te regelen en waarin passende waarborgen voor de betrokkenen zijn opgenomen.

garanties die, zoals hieronder zal worden uitgelegd, de Europese minimumvereisten voor gegevensbescherming weerspiegelen die zullen worden toegepast op de doorgegeven gegevens. Als deze garanties niet in de overeenkomst zijn opgenomen (door of krachtens de overeenkomst), kunnen ze niet aan het derde land worden tegengeworpen. In zijn Richtsnoeren 02/2020 benadrukt de EDPS dat

"Internationale overeenkomsten moeten uitdrukkelijk bepalen dat beide partijen verplicht zijn de essentiële beginselen van gegevensbescherming te waarborgen" (punt 17). Het feit dat deze garanties voortvloeien uit de Belgische wet van 16 december 2015, zoals verweerder met betrekking tot een aantal van deze garanties (zie hieronder) opmerkt, is in dit verband dan ook onvoldoende, aangezien deze wetgeving niet bindend is voor de niet-lidstaat.

193. Aangezien verweerder zich met betrekking tot de klacht dat de doorgifte naar de Verenigde Staten onrechtmatig was, beroept op artikel 96 van de GDPR, wijst de contentieuze kamer erop dat de Groep 29 in haar document WP 234 van 16 december 2015 reeds de waarborgen heeft opgesomd die, onverminderd aanvullende *ad-hocwaarborgen*, altijd aanwezig moeten zijn in de rechtsgrondslag (wetgeving of een internationale overeenkomst) in de context van de automatische uitwisseling van gegevens voor belastingdoeleinden.
194. In zijn Richtsnoeren 02/2020 zet de EDPS ook, ter ondersteuning van artikel 44 van de GDPR en de jurisprudentie van het HvJEU, in het bijzonder het reeds aangehaalde arrest Schrems II, de minimumgaranties uiteen die in het bindende rechtsinstrument moeten worden opgenomen, om alleen het geval van artikel 46, lid 2, onder a), van de GDPR te nemen waarop de verweerder zich in de onderhavige zaak beroept. Deze aanbevelingen versterken die welke reeds door Werkgroep 29 in haar bovengenoemd document WP 234 zijn uiteengezet. Het zijn geen aanbevelingen, maar minimumgaranties die in de internationale overeenkomst *moeten worden* opgenomen. Zoals zojuist is opgemerkt, is het doel van deze garanties ervoor te zorgen dat het beschermingsniveau dat personen krachtens de GDPR wordt geboden, niet in het gedrang komt wanneer hun persoonsgegevens buiten de EER worden doorgegeven en dat de betrokken personen een beschermingsniveau genieten dat in wezen gelijkwaardig is aan het niveau dat binnen de EU wordt gewaarborgd.
195. Deze minimumgaranties omvatten de volgende eisen, die zowel in het eerder genoemde document WP 234 van Werkgroep 29 - zij het impliciet - als in de meest recente Richtsnoeren 02/2020 van de EDPS te vinden zijn.

e [Wat betreft de belangrijkste concepten van gegevensbescherming :](#)

196. Internationale overeenkomsten moeten definities bevatten van de basisbegrippen en rechten met betrekking tot persoonsgegevens die relevant zijn voor de overeenkomst in kwestie. De EDPS-richtsnoeren 02/2020⁸⁶ geven aan dat internationale overeenkomsten, als ze naar deze concepten verwijzen, definities moeten bevatten van de belangrijke concepten

⁸⁶Punt 16 van de EDPS-richtsnoeren 02/2020.

persoonsgegevens", "verwerking van persoonsgegevens",

Dit zijn de termen "verwerkingsverantwoordelijke", "verwerker", "ontvanger" en "gevoelige gegevens".

197. De Geschillenkamer wijst erop dat, hoewel document WP 234 van Werkgroep 29 dit niet expliciet vermeldt, het niettemin essentieel is, of het nu gaat om Richtlijn 95/46/EG of de RGPD, dat de partijen bij een internationale overeenkomst het eens worden over de definitie van de kernbegrippen van de gegevensverwerkingsactiviteiten waarin de overeenkomst voorziet - *a fortiori* wanneer het doel van de overeenkomst op deze verwerkingsactiviteiten is gebaseerd, zoals in dit geval - en dat deze begrippen in de overeenkomst worden gedefinieerd. Anders zou de effectiviteit van alle andere genoemde waarborgen voor gegevensbescherming in gevaar kunnen komen. Deze definities zijn, afgezien van beperkte uitzonderingen⁷, identiek in Richtlijn 95/46/EG en in de RGPD.

[x Met betrekking tot de gegevensbeschermingsbeginselen :](#)

198. Doelbindingsbeginsel⁸⁸ : de internationale overeenkomst moet haar toepassingsgebied afbakenen en de doeleinden waarvoor persoonsgegevens worden verwerkt (doorgegeven) specificeren, met inbegrip van verenigbare doeleinden voor verdere verwerking, en garanderen dat de gegevens niet verder zullen worden verwerkt voor onverenigbare doeleinden.
199. Minimalisatiebeginsel⁸ : de internationale overeenkomst moet specificeren dat de doorgegeven en verder verwerkte gegevens adequaat, ter zake dienend en beperkt moeten zijn tot wat noodzakelijk is voor de doeleinden waarvoor ze worden doorgegeven en verder verwerkt.
200. Beginsel van beperkte bewaring: de internationale overeenkomst moet een clausule bevatten over gegevensbewaring. In deze clausule moet met name worden bepaald dat persoonsgegevens in een vorm die het mogelijk maakt de betrokkenen te identificeren, niet langer worden bewaard dan noodzakelijk is voor de verwezenlijking van de doeleinden waarvoor zij werden doorgegeven en vervolgens verwerkt. Als de nationale wetgeving geen maximale bewaartermijn voorschrijft, moet in de tekst van de overeenkomst een maximumtermijn worden vastgesteld.

[x Met betrekking tot de rechten van de betrokkenen:*](#)¹

201. De internationale overeenkomst moet afdwingbare en effectieve rechten voor de betrokkene waarborgen, zoals bepaald in artikel 46, lid 1, van de GDPR en overweging 108. De rechten van de betrokkenen, met inbegrip van de specifieke verbintenissen van de

⁸⁸ Het begrip verwerking in de RGPD (artikel 4.7.) wordt aangevuld met een verwijzing naar structurering en de list van gevoelige gegevens in artikel 9 omvat nieuwe gegevens.

⁸⁸ Zie pagina 6 van WP 234 en punt 18 van de EDPS-richtsnoeren 02/2020.

^{8e} Zie pagina 6 van WP 234 en punten 21 e.v. van de EDPS-richtsnoeren 02/2020.

Zie pagina's 6 en 7 van WP 234 en punt 24 van de EDPS-richtsnoeren 02/2020.

¹ Zie pagina 7 van WP 234 en punt 2.4 (punten 27 e.v.) van de EDPS-richtsnoeren 02/2020.

partijen om deze rechten te garanderen, moeten in de overeenkomst worden vermeld. Opdat deze rechten effectief zouden zijn, moet de internationale overeenkomst voorzien in mechanismen om ervoor te zorgen dat ze in de praktijk worden toegepast. Bovendien moet elke schending van de rechten van de betrokken persoon gepaard gaan met een gepaste remedie.

202. Als zodanig:

De internationale overeenkomst moet duidelijk de verplichtingen van de partijen beschrijven in termen van transparantie.

De overeenkomst moet de betrokkene het recht garanderen op informatie over en toegang tot alle persoonsgegevens die worden verwerkt.

In principe moet de overeenkomst een clause bevatten waarin staat dat de ontvangende organisatie uitsluitend op basis van geautomatiseerde verwerking in de zin van artikel 22 van de GDPR geen geautomatiseerde individuele besluiten neemt, met inbegrip van profilering, die rechtsgevolgen hebben voor de persoon in kwestie of die hem of haar in aanmerkelijke mate treffen. Als het doel van de doorgifte de mogelijkheid voor de ontvangende organisatie omvat om dergelijke besluiten te nemen, moeten de voorwaarden voor dergelijke besluitvorming in de overeenkomst worden gedefinieerd en voldoen aan artikel 22.2-4 van de GDPR.

e Met betrekking tot beroepsmechanismen

203. Om de afdwingbare en effectieve rechten van betrokkenen te waarborgen, moet de internationale overeenkomst voorzien in een systeem dat betrokkenen in staat stelt gebruik te blijven maken van beroepsmogelijkheden nadat hun gegevens zijn doorgegeven naar een land buiten de EER. Deze verhaalmechanismen moeten betrokkenen wier rechten zijn geschonden in staat stellen een klacht in te dienen en deze te laten oplossen.
204. De Litigation Division geeft hier niet de volledige lijst van minimumgaranties weer die vereist zijn ingevolge artikel 46.2. a) van de RGPD. Zij geeft slechts aan welke garanties zij zal onderzoeken. **Het ontbreken van een of andere garantie in de overeenkomst is voldoende om te concluderen dat alle overdrachten die op basis van de overeenkomst worden uitgevoerd onrechtmatig zijn, ongeacht of artikel 46.2. a) van de RGPD wordt toegepast in samenhang met artikel 96 van de RGPD, aangezien deze garanties zowel vóór 24 mei 2016 als na die datum vereist waren.**
205. Bij gebrek aan passende waarborgen in de zin van artikel 46 van de GDPR is de enige mogelijkheid een beroep te doen op artikel 49 van de GDPR. In zijn Richtsnoeren 2/2018 inzake *afwijkingen krachtens artikel 49 van Verordening (EU) 2016/679*² heeft de EDPS verduidelijkt dat artikel 49 van de GDPR niet kan worden ingeroepen voor repetitieve en/of structurele verwerking. Artikel 49 van de GDPR

² Europees Comité voor gegevensbescherming, Richtsnoeren 2/2018 betreffende de afwijkingen van artikel 49 Verordening (EU) 2016/679
https://edpb.europa.eu/sites/default/files/files/file1/edpb_euidelines_2_2018_derogations_nl.pdf, p.5.

is in casu dus uitgesloten (hetgeen verweerder erkent), aangezien de mededeling van gegevens door verweerder aan de IRS automatisch en jaarlijks gebeurt.

II.K-1.2.2. In /"soorten

206. Net als de partijen (punten 57-59 en 81) is de Litigation Division van mening dat artikel 49.1. d) van voornoemde GDPR niet kan worden ingeroepen. Zoals gezegd, kan deze uitzondering niet worden ingeroepen in het geval van terugkerende en systematische doorgiften, zoals het geval is bij de gegevensdoorgiften waarover is geklaagd.
207. Anderzijds zal de kamer hierna onderzoeken of de "FATCA"-overeenkomst de passende waarborgen biedt die worden vereist door artikel 46, lid 2, sub a, RGPD - toegepast zowel in combinatie met artikel 96 RGPD waarop verweerder zich beroept, maar ook autonoom, aangezien verweerder het standpunt verdedigt dat in elk geval, zelfs in de veronderstelling dat de contentieuze kamer artikel 96 RGPD niet handhaaft, de vereiste passende waarborgen bestaan.

e Belangrijkste concepten voor gegevensbescherming

208. Als het aankomt op het definiëren van concepten voor gegevensbescherming die zo essentieel zijn als die van
- van "persoonsgegevens", "verwerking" of "verwerkingsverantwoordelijke", merkt de Litigation Division op dat de "FATCA"-overeenkomst geen van deze elementen bevat. Hoewel artikel 1 van de overeenkomst is uitsluitend gewijd aan definities (1 litera a) tot en met z) + litera aa) tot en met mm), die geen van alle betrekking hebben **op concepten van gegevensbescherming**, ook al is het principe van de overeenkomst gebaseerd op een keten van verwerkingen van persoonsgegevens.

Principe van beperkte conservering

209. De Geschillenkamer merkt op dat de "FATCA"-overeenkomst geen enkele verbintenis bevat met betrekking tot de beperkte bewaring van de gegevens die overeenkomstig de overeenkomst worden verwerkt en doorgegeven. Weliswaar voorziet de wet van 16 december 2015 in een bewaartermijn van 7 jaar, zoals verweester aangeeft (punt 88). Deze termijn waarin de nationale wetgeving voorziet, is enkel bindend voor verweester. Verweester toont niet aan dat de IRS gebonden is aan een beperkte **bewaartermijn** voor de eveneens overgedragen gegevens.

Rechten van betrokkenen :

210. Wat de rechten van de betrokkenen betreft, merkt de Afdeling op dat de "FAT CA"-overeenkomst geen melding maakt van de rechten van de betrokkene, waarvan sommige in punt 201 hierboven zijn vermeld. Verweerder stelt in dit verband dat hij de betrokkenen via zijn website informeert in een aan de overeenkomst gewijd gedeelte.
- "FATCA". Zelfs in de veronderstelling dat deze informatie op een conforme manier wordt verstrekt, *quod non* (zie Sectie II.E.2 hieronder), **komt dergelijke informatie** niet neer op het vastleggen van de rechten van de betrokken personen (waaronder vele andere rechten dan

het recht op transparantie).

en informatie) die door de overeenkomst zelf worden vereist. De rechten van de betrokkenen worden niet gedekt door de FATCA-overeenkomst - noch door de teksten waarnaar de overeenkomst verwijst (de rechten die zijn vastgelegd in de Privacy Act zijn beperkt en niet gelijkwaardig aan die van de RGPD).

- deze waarborg ontbreekt. Wat meer bepaald de verwijzing naar artikel 22 van de GDPR betreft, voert verweerder aan dat hij geen verwerkingen verricht die binnen de werkingssfeer van die bepaling vallen. Deze omstandigheid is, indien geverifieerd (zie punt II.E.4 met betrekking tot het AIPD), irrelevant. Wat als garantie in de overeenkomst vereist is, is een verbintenis van de partijen, met inbegrip van de ontvanger van de gegevens (d.w.z. de IRS), om dit soort verwerking in het bijzonder niet uit te voeren. Deze garantie wordt niet geboden door of krachtens de overeenkomst.

211. De Geschillenkamer merkt op dat verweerder ook hier niet heeft aangetoond dat deze passende waarborg die de "rechten van de betrokkenen" vastlegt, bindend is voor de partijen bij de overeenkomst.

Wat betreft beroepsmechanismen :

212. Op dit punt kan de Litigation Division slechts opmerken dat verweerder niet heeft aangetoond dat er een dergelijk verhaalsmechanisme zou bestaan ten gunste van de eerste eiser en, meer in het algemeen, ten gunste van de personen die de gevolgen ondervinden van de verwerkingen waarover wordt geklaagd nadat de gegevens zijn doorgegeven, waaronder de toevallige Belgische Amerikanen.

213. Tot staving van het voorgaande concludeert de kamer voor geschillen, zoals de Slowaakse autoriteit voor gegevensbescherming eerder heeft gedaan³, dat verweerder niet aantoont dat de passende waarborgen die worden vereist door artikel 46, lid 2, sub a, van de RGPD waarop hij zich beroept, in voorkomend geval toegepast in combinatie met artikel 96 van de RGPD, bij of krachtens de overeenkomst zijn voorzien.

"FATCA". Derhalve oordeelt de Afdeling bestuursrechtspraak dat er sprake is van een schending van artikel

46.2. a) van de RGPD (en meer in het algemeen hoofdstuk V van de RGPD) in combinatie met de artikelen 5.1. en 24 van de RGPD (verantwoordingsplicht - zie hieronder Titel II. E.4) in het geval van de verweerder.

II.E.1.3. Conclusie over de conformiteit van de gegevensoverdracht met l'/RS

214. Zoals reeds is uiteengezet (punten 129 e.v.), kon verweerder zich alleen op artikel 96 van de RGPD beroepen indien hij de overeenstemming van de FATCA-overeenkomst had beoordeeld en tot de conclusie was gekomen dat deze in overeenstemming was met de nuttige lezing van artikel 96.

³ Advies van het Bureau voor de bescherming van persoonsgegevens van de Slowaakse Republiek van 23 augustus 2022 gericht aan het ministerie van Financiën van de Slowaakse Republiek. Dit advies is uitgebracht naar aanleiding van het verzoek van de EDPS in zijn verklaring 04/2021 om te beoordelen of internationale overeenkomsten inzake de uitwisseling

van belastinggegevens in overeenstemming zijn met de GDPR. De Slowaakse gegevensbeschermingsautoriteit concludeert in dit verband dat met betrekking tot de doorgifte aan de Amerikaanse autoriteiten niet is voldaan aan de voorwaarden van hoofdstuk V van de GDPR. De passende waarborgen zoals uiteengezet door de EDPS in zijn richtsnoeren 02/2020 zijn niet voorzien in de FATCA-overeenkomst zoals vereist door artikel 46.2.a) van de RGPD.

Deze beoordelingsplicht vloeit voort uit de tekst zelf van artikel 96 RGPD en bovendien uit de accountaöiliteitsplicht van verweerster vanaf 24 mei 2018, die verweerster ook verplichtte om dit onderzoek doorlopend uit te voeren (punt II.E.4 hierna).

215. Als bewijs van zowel zijn beoordeling als deze naleving stelt verweerder dat hij zich baseert op documenten van de OPC, die is opgevolgd door de DPA. Twee van deze documenten bestaan, zoals reeds is vermeld, uit adviezen (61/2014 en 28/2015) van de OPC over de opeenvolgende versies van het wetsontwerp dat heeft geleid tot de wet van 15 december 2016 (punt 83).
216. De Geschillenkamer wijst erop dat niet wordt betwist dat deze adviezen betrekking hebben op het wetsontwerp dat zal leiden tot de toekomstige wet van 16 december 2015 en niet op de inhoud van het "FATCA"-akkoord als zodanig, hetgeen het CPVP in zijn advies betreurt. Hetzelfde geldt voor deliberatie 56/2015 van het SCF. Bovendien, aangezien deze wetgeving gebaseerd was op het equivalent van artikel 49.1. d) van de RGPD, is het bestaan van passende waarborgen in de zin van artikel 49.1. d) van de RGPD niet van invloed op de inhoud van de overeenkomst.
46.1. a) van de RGPD niet onderzocht.
217. Wat het arrest van het Grondwettelijk Hof van 9 maart 2017 betreft, waarop verweerder zich ook heeft beroepen, is de Litigation Division van oordeel dat, om redenen die verband houden met de toepassing van de hierboven aangehaalde rechtspraak van het HvJEU met betrekking tot de beginselen van noodzakelijkheid en minimalisering, met name de conclusies van dat arrest over evenredigheid/minimalisering niet de grondslag konden vormen voor de overtuiging van verweerder dat de FATCA-overeenkomst in overeenstemming was met de voorschriften.
218. In het licht van het voorgaande en ter onderbouwing van haar conclusies in de subonderdelen II.E.1.1. en II.E.1.2. is de Afdeling contentieux ten slotte van oordeel dat de argumenten die verweerder heeft aangevoerd om aan te tonen dat de overeenkomst op 24 mei 2016 in overeenstemming was met richtlijn 95/46/EG en het EU-recht, hem niet in staat stelden te concluderen dat hij gegevens aan de IRS kon blijven doorgeven op grond van artikel 96 van de GDPR. Uit diezelfde conclusies volgt ook dat de FATCA-overeenkomst niet meer in overeenstemming is met de GDPR dan zij vóór 24 mei 2016 in overeenstemming was met het EU-recht.

II.E.2. Wat betreft de beweerde schending van de informatieplicht

219. In zijn hoedanigheid van verantwoordelijke voor de verwerking is verweerder gebonden aan de artikelen 13 en 14, gecombineerd met de vereisten van artikel 12 van de RGPD met betrekking tot de gegevensverwerking die hij uitvoert.
220. In dit geval moest de eerste eiser dus door de verweerder op de hoogte worden gebracht van de afgifte van zijn persoonsgegevens aan de IRS. Aangezien het ging om de verwerking van gegevens die niet rechtstreeks van de eerste eiser waren verkregen (de gegevens waren van hem

verkregen), moest de verweerder de eerste eiser op de hoogte brengen van de doorgifte van zijn persoonsgegevens aan de IRS.

overgedragen in dit geval door Bank Z), moest verweerder voldoen aan artikel 14 van de GDPR, in combinatie met de vereisten van artikel 12 van de GDPR.

221. Artikel 14 van de GDPR vereist in feite dat wanneer persoonsgegevens niet bij de betrokkene zijn verzameld, zoals in dit geval, de voor de verwerking verantwoordelijke de betrokkene alle hieronder vermelde informatie moet verstrekken. De gegevensbeschermingsautoriteiten zijn overeengekomen dat alle informatie in artikel 14 van de GDPR, of deze nu wordt vereist door artikel 91 of 92, moet worden verstrekt aan de betrokkene⁴. Het gaat om de volgende informatie:

De identiteit en contactgegevens van de voor de verwerking verantwoordelijke en, indien van toepassing, zijn vertegenwoordiger (artikel 14, lid 1, onder a));

Indien van toepassing, de contactgegevens van de functionaris voor gegevensbescherming (artikel 14.1.b));

De doeleinden van de verwerking waarvoor de persoonsgegevens bestemd zijn evenals de rechtsgrondslag voor de verwerking (artikel 14.1.c));

Categorieën van de betrokken persoonsgegevens (artikel 14, lid 1, onder d));

De, indien van toepassing, de ontvangers of categorieën ontvangers van de gegevens die persoonsgegevens (artikel 14.1.e));

In voorkomend geval, het feit dat de voor de verwerking verantwoordelijke voornemens is persoonsgegevens door te geven aan een ontvanger in een derde land of aan een internationale organisatie, en het al dan niet bestaan van een besluit waarbij een beschermingsniveau passend wordt verklaard door de [Europese] Commissie of, in het geval van doorgiften als bedoeld in artikel 46 of 47, of in artikel 49, lid 1, tweede alinea, een verwijzing naar de passende of passende waarborgen en de wijze waarop een afschrift van die waarborgen kan worden verkregen of de plaats waar zij beschikbaar zijn gesteld (artikel 14.1.f));

De periode gedurende welke de persoonsgegevens zullen worden bewaard of, indien dit niet mogelijk is, de criteria aan de hand waarvan deze periode wordt vastgesteld (artikel 14, lid 2, onder a));

- Wanneer de verwerking is gebaseerd op artikel 6, lid 1, onder f), worden de legitieme belangen die worden nagestreefd door de

voor de verwerking verantwoordelijke of door een derde (artikel 14, lid 2, onder b));

Het bestaan van het recht om de voor de verwerking verantwoordelijke te vragen om toegang tot persoonsgegevens, om rectificatie of verwijdering van dergelijke gegevens of om beperking van het gebruik van dergelijke gegevens.

⁴ Groep 29, Richtsnoeren inzake *transparantie* in de zin van Verordening EU 2016/679, WP 260 (punt 23): <https://ec.europa.eu/newsroom/article29/items/622227> Deze richtsnoeren zijn bekrachtigd door het Europees Comité

voor gegevensbescherming tijdens zijn oprichtingsvergadering op 25 mei 2018.

Inhoudelijk besluit 61/2023 71/77

verwerking met betrekking tot de betrokkene, evenals het recht om bezwaar te maken tegen de verwerking en het recht op gegevensoverdraagbaarheid (artikel 14, lid 2, onder c));

In geval van verwerking op grond van artikel 6, lid 1, onder a), of artikel 9, lid 2, onder a), het bestaan van het recht om de toestemming te allen tijde in te trekken, onverminderd de rechtmatigheid van de verwerking op grond van toestemming die vóór de intrekking van de toestemming heeft plaatsgevonden (artikel 14, lid 2, onder d));

Het recht om een klacht in te dienen bij een toezichthoudende autoriteit (artikel 14.2.e));

De bron van de persoonsgegevens en, indien van toepassing, een verklaring dat de gegevens al dan niet afkomstig zijn van openbaar toegankelijke bronnen (artikel 14, lid 2, onder f));

Het bestaan van geautomatiseerde besluitvorming, met inbegrip van profilering, zoals bedoeld in artikel

22.1 en 4 en, ten minste in dergelijke gevallen, nuttige informatie over de onderliggende logica en het belang en de beoogde gevolgen van de verwerking voor de betrokkene (artikel 14, lid 2, onder g)).

222. Verweerder betwist niet dat artikel 14 van de RGPV van toepassing is (zoals reeds is opgemerkt, beroept hij zich met betrekking tot deze informatieverplichting niet op artikel 96 van de RGPV - punt 138), maar stelt dat hij zich kan beroepen op de uitzondering van artikel 14, lid 5, onder a), van de RGPV (punt 93), waarin wordt bepaald dat de gegevens van artikel 14, lid 1-2, niet aan de betrokkene hoeven te worden verstrekt "indien en voor zover de betrokkene reeds over dergelijke informatie beschikt".
223. De Afdeling betwistingen herinnert er hier aan dat verweerder in zijn betoog en ter terechtzitting heeft overwogen dat het de verantwoordelijkheid van de banken was om de eerste klager te informeren en dat Bank Z deze laatste zou hebben geïnformeerd. Verweerder beriep zich aldus op artikel 14.1 van de wet van 16 december 2015, dat rapporterende financiële instellingen (i.e. banken) verplicht om de betrokkenen in te lichten *"dat de informatie bedoeld in de wet zal worden meegedeeld aan de bevoegde Belgische autoriteit"*. De Kamer voor Betwistingen wijst er van meet af aan op dat deze informatieplicht tot doel heeft te informeren dat de gegevens zullen worden meegedeeld aan de verweerder en niet aan de IRS.
224. De Afdeling geschillen is van oordeel dat de informatieplicht van de banken de informatieplicht van verweerder met betrekking tot de verwerking die zij op haar beurt uitvoert in haar hoedanigheid van verantwoordelijke voor de verwerking, in het bijzonder de doorgifte van gegevens aan de IRS, intact laat. Hoewel zij wettelijk verplicht was de eerste eiser te informeren, heeft de Bank Z (en de rapporterende financiële instellingen in het algemeen) niet alle informatie te verstrekken die verweerder met betrekking tot zijn eigen verwerking moest meedelen. Er is geen perfecte identiteit

⁹⁵ Het is de Litigation Division die de nadruk legt.

van informatie met betrekking tot de verwerkingen van beide partijen, waarbij elke voor de verwerking verantwoordelijke informatie moet verstrekken over de verwerkingen die hij uitvoert. Het argument van verweerster dat het aan de banken was om klager te informeren (ook al was dit in overeenstemming met de wet) kan derhalve niet worden aanvaard. In dit verband is het feit dat verweerder geen toegang had tot de meegedeelde gegevens irrelevant. Deze omstandigheid is immers niet van invloed op haar status als voor de verwerking verantwoordelijke, zoals de Litigation Division reeds duidelijk heeft gemaakt (punt 126). Deze omstandigheid - nog afgezien van het feit dat zij voortvloeit uit een keuze van verweerster om geen toegang te krijgen tot de inhoud van de bundel door middel van organisatorische waarborgen, zoals zij heeft toegelicht ter zitting⁶ - is in ieder geval niet van dien aard dat zij in de weg staat aan de mededeling van ten minste bepaalde hierboven opgesomde informatie die specifiek is voor "haar" verwerking, zoals bijvoorbeeld de waarborgen met betrekking tot de stroom naar de Verenigde Staten (artikel 14.1. f), de rechten van de betrokkenen of de bewaartermijn, om er maar een paar te noemen.

225. De vrijstelling van de informatieplicht van artikel 14.5. a) van de RGPD moet ook worden toegepast binnen de strikte grenzen van de tekst. Zij kan daarom slechts betrekking hebben op enkele van de hierboven opgesomde gegevens. Dit is het gevolg van het ondubbelzinnige gebruik van de termen

*"voor zover"*⁷.

226. In dit verband merkt de Geschillenkamer allereerst op dat artikel 14.1 van de wet van 16 december 2015 in ieder geval niet voorziet in alle elementen die artikel 14.1-2 van de RGPD vereist. Bovendien spreekt het voor zich dat artikel 14.5(a) van de RGPD enkel kan worden ingeroepen indien de informatie reeds werd verstrekt met betrekking tot de betrokken verwerking.

227. Ter onderbouwing van de overgelegde stukken heeft de Geschillencommissie kunnen vaststellen dat bepaalde informatie inderdaad aan eiser is verstrekt (punten 11-16). Om echter een beroep te kunnen doen op artikel 14.5.a van de RGPD, zoals zij meent te kunnen doen, diende verweerder te onderzoeken of alle hiervoor genoemde gegevens van artikel 14.1-2 van de RGPD door Bank Z waren medegedeeld met betrekking tot de verwerking die onder haar eigen verantwoordelijkheid valt (en niet die van Bank Z), te weten de overdracht aan de IRS. Dit was niet het geval. Uit de door partijen verstrekte documenten blijkt niet duidelijk dat de eerste klager door Bank Z op de hoogte is gesteld van alle informatie die wordt vereist door de artikelen 14.1 en 14.2 van de GDPR met betrekking tot de verwerking die door verweerder is uitgevoerd (punten 11-16), maar slechts een deel daarvan zoals vereist door de wet van 16 december 2015 (punt 226).

Zie voetnoot 52 waarin wordt verwezen naar de notulen van de hoorzitting.

⁷ Werkgroep 29, *Richtsnoeren inzake transparantie in de zin van EU-verordening 2016/679*, WP 260 (punt 56): <https://ec.europa.eu/newsroom/article29/items/622227> Deze richtsnoeren zijn bekrachtigd door het Europees Comité voor gegevensbescherming tijdens zijn oprichtingsvergadering op 25 mei 2018.

228. Artikel 14, lid 5, onder c), van de GDPR (waarvan de eisers de toepasselijkheid afwijzen zonder dat de verweerder zich erop beroept) bepaalt ook dat de in de leden 1 en 2 opgesomde informatie niet aan de betrokkene hoeft te worden verstrekt indien "*het verkrijgen of verstrekken van de informatie uitdrukkelijk is voorgeschreven bij het Unierecht of bij het recht van de lidstaat waaronder de voor de verwerking verantwoordelijke valt en dat voorziet in passende maatregelen ter bescherming van de gerechtvaardigde belangen van de betrokkene*".
229. De Geschillenkamer merkt een taalverschil op tussen de Franse versie en bijvoorbeeld de Nederlandse versie van deze bepaling. Terwijl de Franse versie van artikel 14.5. c) "*lorsque et dans la mesure où l'obtention ou la communication des informations.c)* spreekt van "*lorsque et dans la mesure où l'obtention ou la communication des informations⁸ sont expressément prévues par le droit de l'Union ou de l'Etat membre*", gebruikt de Nederlandse versie van de tekst de volgende termen: "~~wanneer en voor zover het verkrijgen of verstrekken van de eevens⁹ uitdrukkelijk is voorgeschreven bij~~ Unierecht of lidstaatselijk recht".
230. De Geschillenkamer is van mening dat de verkrijging en de verstrekking van gegevens door het nationale recht moeten worden geregeld (en niet de in artikel 14.1-2 opgesomde informatie), niettegenstaande de bewoordingen van de Franse versie van artikel 14.5.c van de RGPD.
231. De Geschillenkamer is van mening dat artikel 14.5. c) van de RGPD in dit geval niet van toepassing is, aangezien niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toepassing ervan, ook al is de verwerking voorzien in de "FATCA"-overeenkomst en de wet van 16 december 2015. Op deze uitzondering kan alleen een beroep worden gedaan als de genoemde verordening voorziet in *passende maatregelen* ter bescherming van de gerechtvaardigde belangen van de betrokkenen, wat verweerder niet heeft aangetoond.
232. Nu geen vrijstelling van het verstrekken van informatie van toepassing is, zal de Afdeling voor de behandeling van de zaak onderzoeken in hoeverre verweerder volledig voldoet aan zijn verplichting tot het verstrekken van de hiervoor bedoelde informatie (artikel 14.1-2 RGPD), zoals hij ook stelt. De Afdeling Geschillen voegt daaraan toe dat deze informatie conform artikel 12.1. RGPD beknopt, transparant, begrijpelijk en gemakkelijk toegankelijk moet zijn, geformuleerd in duidelijke en eenvoudige bewoordingen.
233. De Afdeling contentieux merkt op dat verweerder de betrokkenen wel informeert op zijn website via, zoals hij in zijn conclusies stelt, "*meer theoretische toelichtingen, nieuws, links naar relevante documenten en een FAQ*" (punt 91).
234. De Litigation Division oordeelde als volgt:

⁸ Het is de Litigation Division die erop wijst.

⁹ Het is de Litigation Division die de nadruk legt op

235. https://finances.beleium.be/fr/E-services/fatca*: dit is een algemene pagina die het principe van de "FATCA"-overeenkomst in algemene termen beschrijft, zoals hieronder, en die ook een aantal nieuwsberichten van technische aard bevat:

FATCA

FATCA of Foreign Account Tax Compliance is een Amerikaanse wet die bedoeld is om te voorkomen dat Amerikaanse burgers wereldwijd belasting ontduiken. Deze wet verplicht financiële instellingen buiten de Verenigde Staten (VS) om bepaalde informatie over hun Amerikaanse klanten naar de Amerikaanse belastingdienst (IRS) te sturen.

Op 23 april 2014 ondertekenden België en de Verenigde Staten een "e8o've'e'ne'tal agreement (IGA) waarin de FOD Financiën zich ertoe verbindt om de IRS de informatie te bezorgen die vereist is in het kader van FATCA.

De wet tot regeling van de mededeling van informatie over financiële rekeningen, door de Belgische financiële instellingen en de FOD Financiën, in het kader van een automatische uitwisseling van informatie op internationaal niveau en voor fiscale doeleinden zal de financiële instellingen verplichten om de onder "ATCA" vallende informatie jaarlijks via MyMinfin naar de FOD Financiën te sturen door middel van XML *ATCA-bestanden, zoals bepaald in de overeenkomst tussen de FOD Financiën en Febelfin/Assuralia.

Le SPF Finances enverra à son tour ces informations à l'administration fiscale américaine (IRS).

Nieuws

- 15.05.2022 - IRS verzoeken voor correcties op FATCA bestanden ingediend voor kalenderjaren 2020 en 2021 zijn verstuurd naar de betrokken financiële instellingen.



CREATION DE FICHIERS XML FATCA

ENVOI DE FICHIERS XML FATCA

3' VRAGEN EN DOCUMENTATIE

3' CONTACT

236. https://financien.beleium.be/fr/E-services/fatca/creation_de_fichiers_xml_fatca¹⁰¹: dit is de "creatie van Fatca XML-bestanden" pagina, die beschrijft hoe FATCA XML-bestanden geformatteerd moeten worden volgens het XSD-schema dat gedefinieerd is door de Amerikaanse belastingdienst (IRS). De pagina is daarom gericht op financiële instellingen (banken) en verwijst alleen in het Engels naar de verschillende gebruikersgidsen en IRS-pagina's. Alleen de notitie over het correctieproces en de notitie over het gebruik bestaan bijvoorbeeld in het Frans.

FATCA XML-BESTANDEN MAKEN

FATCA XML-bestanden moeten geformatteerd zijn in overeenstemming met het XSD-schema zoals gedefinieerd door de Amerikaanse belastingdienst (IRS) en beschreven in de FATCA XML User Guide en rekening houdend met de Business rules die in onderling overleg tussen de FOD Financiën en Febelfin / Assuralia zijn vastgelegd. Eens een FATCA XML-bestand verstuurd is, zal de FOD Financiën, aan de hand van een reeks validatieregels, bepalen of het FATCA XML-bestand aan de bovenvermelde voorwaarden voldoet.

xSD-diagram en documentatie

- XSD checklist
- Schema XSD 0) van januari 2017>
- CML de
- XML Gebruikersgids (v2.0) van januari 2017>
- Bedrijfsregels convex ues d'un enre et le Finances (NIEUW - 06.12.2021)
- B processus de co ect ion (P D F, 22b Ko)

- B Note tion tPD F, 273 ô



ENVOI DE FICHIERS XML FATCA

FAQ ET DOCUMENTATION

237. https://financien.beleium.be/nl/E-services/fatca/envoi_de_fichiers_fatca_xml¹⁰²: dit is de pagina die het proces beschrijft voor het verzenden van bestanden naar de beklagde en is daarom ook bedoeld voor financiële instellingen.

¹⁰¹ Raadpleging van de website door de Litigation Division op 23 mei 2023.

¹⁰² Idem

¹⁰² Idem

FATCA XML-BESTANDEN VERZENDEN

Als Belgische financiële instelling moet u de FOD Financiën elk jaar de door de FATCA-wet vereiste informatie bezorgen door een geldig FATCA XML-bestand op te sturen via MyMinfin6.

Om een FATS XML-bestand te mogen verzenden, moet u eerst :

- registreer eerst uw financiële instelling bij het Franse [socialezekerheidsstelsel](#) (als u dat nog niet hebt gedaan). Zo krijgt u toegang tot [beveiligde](#) online diensten en kunt u een hoofd-toegangsbeheerder [aankijken](#);
- wijs uzelf of uw medewerkers de rol "FATCA" toe via de toepassing [eGov-rolbeheer](#).

Zodra de rol is toegewezen, logt u in op MyMinfin door te kiezen voor - namens uw bedrijf, bedrijfsnaam".

Selecteer het ondernemingsnummer waarvoor u het FATCA XML-bestand wilt uploaden

Onder Mijn professionele hulpmiddelen :

- klik dan op - FATCA-bestanden,
- [loadXMLFATCAcuevouscréca](#)

U krijgt een ontvangstbevestiging zodra het bestand is doorgestuurd en gevalideerd door de FOD

Financiën. Als je bestand ongeldig is, ontvang je een foutmelding.

[Meer informatie over het toewijzen van een rol via de toepassing "&" voor rolbeheer van Mijn eGov.](#)

Envoi de fichiers XML FATCA

Toegang tot het portaal :



- CRÉATION DE FICHIERS XML FATCA
- ENVOI DE FICHIERS XML FATCA
- FAQ ET DOCUMENTATION
- CONTACT

238. https://financien.be/leium.be/fr/E-services/fatca/fao_en_documentatie*⁰⁴: de rubriek "FAQ en documentatie" bevat een lijst met links naar verschillende documenten die relevant zijn voor overdrachten of belastingheffing door buitenlandse belastingdiensten, waarvan vele in het Engels.

VRAGEN EN DOCUMENTATIE - FATCA

- FAsQIRS6
- [Algemeen](#)
- [Bestanden maken](#)
- [Bestanden verzenden](#)
- [Test](#)
- [Informatie die moet worden verstrekt in het kader van de internationale uitwisseling van belastinggegevens \(CRS en FATCA\)](#)



- [GIIN \(Global Intermediary Identification Number\)](#)^{b1}
- [GIIN Reinscription](#)²
- [Belgische richtlijnen \(PDF 2.4 Mb\)](#)
- IRS Kennisgeving 2017-46: [richtlijnen met betrekking tot het verkrijgen en rapporteren van identificatienummers en geboortedata door financiële instellingen](#)⁶
 - * [B Nota \(PDF 673 12 Ko\)](#) aan financiële instellingen betreffende de verplichting om het TIN en de geboortedatum mee te delen voor personen die moeten worden aangegeven
 - * [B Nota \(PDF 230 B7 Ko\)](#) aan financiële instellingen met betrekking tot de valoriteiten die het Amerikaanse TIN-element mogen aangeven
 - * [B Mededeling 2023-11 en nores \(PDF 192 59 Ko\)](#) aan financiële instellingen met betrekking tot tijdelijke goedkeuringsprocedures voor de verplichting om het TIN door te geven

- ENVOI DE FICHIERS XML FATCA
- FAQ ET DOCUMENTATION

- [Foreign Account Tax Compliance Act \(FATCA 18/03/2010\)](#)⁶
- [Intergouvernementele overeenkomst tussen de VS en BE \(IGA 23/04/2014\)](#)⁸
 - * [B Aanvullend bij de IGA 29/09/2015](#) 277 Ko)

239. https://financien.be/leium.be/fr/E-services/fatca/fao_en_documentatie/fao/algemeenheden*⁰⁵ : Bij wijze van voorbeeld verwijst de algemene FAQ naar een aantal vragen (die in de pleidooien van de verweerder worden aangehaald als bijdragend aan de vervulling van zijn informatieverplichting).

⁰³ Idem

¹⁰⁴ Idem

⁰¹ Idem

ALGEMEEN

Algemeen - FATCA

§ Sommige klanten hebben geen FIN (Taxpayer Identification Numbers), maar een geboortedatum. Hoe moet deze informatie worden doorgegeven in het XML-bestand? Wat gebeurt er vanaf 1 januari 2017?

Het item "rekeningsaldo" is in feite een "validatie"-veld.
"Het is daarom onderworpen aan XSD-validatie.

} Moeten financiële instellingen een GIIN-nummer aanvragen om een "ATCA" XML-bestand te kunnen verzenden?

§ Wat is de deadline voor het verzenden van een XML *ATCA 7 bestand?

Moeten we de GIIN US communiceren in het TIN-veld van het element ReDorting"l?

) Moet een Nieuwede cutie worden gecommisid wanneer geen informatie wordt voorsociale invoer?

à Na het indienen van een nihil-aangifte is er geen ontvangstbevestiging per e-mail ontvangen. Is de nihil-aangifte geregistreerd?

Overige onderwerpen

240. Tot staving van het voorgaande merkt de Afdeling contentieux op dat de onderdelen van verweerders website wel degelijk informatie verschaffen over de FATCA-overeenkomst, over de verplichtingen die op Belgische banken rusten en over de manier waarop deze laatste de gegevens aan verweerder moeten bezorgen, die ze op zijn beurt aan de IRS doorgeeft. Deze informatie is zowel algemeen als technisch, en is voor een groot deel gericht aan financiële instellingen en niet rechtstreeks aan de potentieel betrokken burger. Veel van de documenten zijn alleen beschikbaar in het Engels.
241. Ter ondersteuning van de voorgaande paragrafen merkt de Geschillenkamer op dat deze informatie echter niet voldoet aan de vereisten die actief moeten worden verstrekt aan betrokkenen op grond van artikel 14.1-2 van de RGPD.
242. **Bovendien zijn de verschillende gegevens, ook al staan ze in een of ander document, *quod non*, niet gemakkelijk toegankelijk of begrijpelijk voor de betrokkenen, zoals artikel 12, lid 1, van de RGPD vereist.**
243. Deze bevindingen van de Geschillencommissie zijn in lijn met de bevindingen van de SCFA in haar deliberatie 52/2016 die in 2016 het volgende verwoordde:
60. Het Comité stelt vast dat, ondanks enkele algemene beleidsinformatie, de informatie op de website niet beantwoordt aan de verwachtingen van de betrokkenen. De "gepopulariseerde" informatie is voornamelijk bedoeld voor financiële instellingen en, afgezien van de tekst van de wet van 16 december 2015, is de documentatie die ze bevat zelden of nooit vertaald in de Belgische landstalen.
- 6t. Het Comité stelt dan ook vast dat de analyse en het begrip van deze overeenkomst niet voor iedereen toegankelijk is en niet volstaat om de betrokkenen duidelijke en transparante informatie te verschaffen.
244. In het licht van het voorgaande concludeert de Afdeling contentieux dat het artikel 14.1. en 14.2. in combinatie met artikel 12.1. van het RGPD in het geval van de **verweerder**.

II.E.3. Wat betreft de beweerde schending van de verplichting om een AIPD uit te voeren

245. De Litigation Division wijst erop dat artikel 35, lid 1, van de RGPD het volgende bepaalt: *"Wanneer een soort verwerking, met name door het gebruik van nieuwe technologieën en rekening houdend met de aard, de omvang, de context en de doeleinden van de verwerking, waarschijnlijk een hoog risico voor de rechten en vrijheden van natuurlijke personen inhoudt, voert de voor de verwerking verantwoordelijke vóór de verwerking een analyse uit van de gevolgen van de voorgestelde verwerkingen voor de bescherming van persoonsgegevens. Een enkele analyse kan betrekking hebben op een reeks soortgelijke verwerkingen die soortgelijke hoge risico's inhouden".* Deze verplichting voor de voor de verwerking verantwoordelijke om in bepaalde situaties een DPIA uit te voeren, moet worden begrepen in de context van zijn algemene verplichting om de risico's die de verwerking van persoonsgegevens met zich meebrengt, op passende wijze te beheren.
246. De Litigation Division wijst er ook op dat als de verwerkingsverantwoordelijke een van de verwerkingen uitvoert die worden opgesomd in artikel 35.3 van de RGPD¹⁰⁶, hij verplicht is om deze DPIA uit te voeren. Hetzelfde geldt indien de voorgestelde verwerking is opgenomen in de lijst van verwerkingen waarvoor een DPIA is vereist die door het CBP is vastgesteld op grond van artikel 35, lid 4, van de RGPD¹⁰⁷. De verwerkingen waarop de klacht betrekking heeft, vallen niet onder deze bepalingen.
247. Zoals zij reeds heeft gesteld (punt 141), is de Geschillenkamer van mening dat de verplichting om een DPIA uit te voeren niet onder de werkingssfeer van artikel 96 van de RGPD valt.
248. Wat betreft de toepassing van de verplichting om een DPIA in de tijd uit te voeren, zijn de gegevensbeschermingsautoriteiten (waaronder de DPA) overeengekomen dat een DPIA met name niet nodig is wanneer de verwerking vóór 24 mei 2018 door een toezichthoudende autoriteit is goedgekeurd overeenkomstig artikel 20 van Richtlijn 95/46/EG¹⁰⁸ en de uitvoering van die verwerking sinds die voorafgaande controle niet is gewijzigd.
249. Los van de vraag of het besluit van de SCFA al dan niet een "machtiging" is in de zin van artikel 20 van Richtlijn 95/46/EG, is de Litigation Division van oordeel dat de machtiging van de SCFA in geen geval als grondslag voor de vrijstelling kan dienen.

¹⁰⁶ Artikel 35.3 van de GDPR bepaalt dat een DPIA vereist is in de volgende 3 gevallen: (a) de systematische en diepgaande evaluatie van persoonsgegevens van natuurlijke personen, die gebaseerd is op geautomatiseerde verwerking, met inbegrip van profilering, en op basis waarvan besluiten worden genomen die rechtsgevolgen hebben voor een natuurlijke persoon of die hem of haar op soortgelijke wijze in aanmerkelijke mate treffen, (b) de grootschalige verwerking van bijzondere categorieën van gegevens als bedoeld in artikel 9.1 of van persoonsgegevens betreffende strafrechtelijke veroordelingen en strafbare feiten als bedoeld in artikel 10, of c) de grootschalige systematische bewaking van een voor het publiek toegankelijk gebied.

¹⁰⁷ De lijst met verwerkingen waarvoor volgens de DPA een DPIA vereist is op grond van artikel 35, lid 4, van de RGPD vindt u hier: <https://www.autoriteprotectiondonnees.be/publications/decision-n-01-2019-du-16-ianvier-2019.pdf>

¹⁰⁸ Artikel 20, lid 1, van Richtlijn 95/46/EG: De lidstaten bepalen welke verwerkingen bijzondere risico's kunnen inhouden voor de rechten en vrijheden van de betrokkenen en zien erop toe dat deze verwerkingen worden onderzocht voordat zij worden uitgevoerd.

om een DPIA uit te voeren. De analyse van het SCF was niet gericht op het al dan niet bestaan van passende waarborgen in de zin van artikel 46, lid 2, onder a), van de GDPR of het equivalent daarvan onder richtlijn 95/46/EG. De Litigation Division is ook van mening dat niet kan worden aangenomen dat de uitvoering van de verwerking (doorgifte) niet is gewijzigd sinds deze machtiging van 15 december 2016. De analyse van wijzigingen in de risico's die de vrijstelling ter discussie kunnen stellen, omvat noodzakelijkerwijs wijzigingen in de context - waaronder de juridische context - waarin de verwerking plaatsvindt. In dit opzicht zijn, zoals reeds vermeld in Titel II.E.1 hierboven, verschillende voorwaarden voor doorgiften die moeten worden onderzocht in het kader van de DPIA (zie artikel 35.7 van de RGPD, waarin de vereiste elementen worden opgesomd^o), zoals minimalisering (proportionaliteit), versterkt sinds de RGPD in werking is getreden, in het bijzonder onder de voorwaarden van de jurisprudentie van het HvJEU.

250. Bijgevolg is de Afdeling contentieux van oordeel dat verweerder zich niet in een situatie bevond waarin hij zich kon beroepen op een mogelijke "rationae temporis"-uitzondering op zijn verplichting. In het kader van haar verantwoordingsplicht diende zij derhalve te onderzoeken of de overdracht aan de IRS haar al dan niet verplichtte om vanaf 25 mei 2018 en daarna doorlopend een DPIA uit te voeren.
251. De Afdeling contentieux lichtte toe dat verweerster in haar verweerschrift had verklaard dat haar functionaris voor gegevensbescherming op 30 juni 2021 desgevraagd door SI had geantwoord dat op basis van een voorafgaande effectbeoordeling was geconcludeerd dat een effectbeoordeling gezien het feit niet nodig was (punt 46):

Dat de wet de opmerkingen van het CPVP had opgenomen in de twee adviezen uitgebracht op
het wetsvoorstel ;

Dat de SCFA een resolutie had uitgevaardigd waarin toestemming werd gegeven voor de overdracht van gegevens aan de Amerikaanse belastingautoriteiten en dat de voorwaarden van deze resolutie ten uitvoer waren gelegd;

Dat de verwerking voldoet aan de eisen van de AEOI-norm inzake vertrouwelijkheid en gegevensbescherming, evenals aan het informatiebeveiligingsbeleid van verweerder op basis van de ISO27001-norm: de overdracht van informatie wordt dubbel beschermd, op het niveau van de gecodeerde en ondertekende bestanden en op het niveau van het kanaal waarlangs de informatie wordt gecommuniceerd (platform, enz.).

¹Artikel 35.7. van de GDPR vereist dat de PIA ten minste het volgende bevat: (a) een systematische beschrijving van de beoogde verwerkingen en de doeleinden van de verwerking, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gerechtvaardigde belang dat door de verwerkingsverantwoordelijke wordt nagestreefd, b) een beoordeling van de noodzakelijkheid en evenredigheid van de verwerkingen in verhouding tot de doeleinden, c) een beoordeling van de risico's voor de rechten en vrijheden van betrokkenen, (d) de voorgenomen maatregelen om de risico's aan te pakken, met inbegrip van garanties, beveiligingsmaatregelen en mechanismen om de bescherming van persoonsgegevens te waarborgen en het bewijs te leveren van de naleving van deze verordening, rekening houdend met de rechten en gerechtvaardigde belangen van betrokkenen en andere betrokkenen.

MyMinfin beveiligd platform voor gegevensoverdracht door Belgische banken en IDES beveiligd platform voor overdracht aan de IRS);

De Amerikaanse autoriteiten moeten ook de nodige veiligheidsmaatregelen treffen om ervoor te zorgen dat de informatie vertrouwelijk blijft en in een veilige omgeving wordt opgeslagen, zoals beschreven in het FATCA Data safeguard workbook.

252. De Geschillenkamer merkt op dat verweerders DPO niet vermeldt op welke datum deze vooranalyse is uitgevoerd. Hoewel de SI uitdrukkelijk heeft verzocht om deze analyse aan haar mee te delen, heeft verweerder dit nagelaten. Deze vooranalyse komt niet voor in het dossier.
253. De Contious Division stelt ook dat verweerders argumenten niet kan om de volgende redenen worden gevolgd.
254. De Litigation Division herinnert aan artikel 35.10 van de RGPD: *"wanneer de verwerking op grond van artikel, lid 1, onder c) of e), een rechtsgrondslag heeft in het Unierecht of in het recht van de lidstaat waaraan de voor de verwerking verantwoordelijke is onderworpen, die wetgeving de specifieke verwerking of reeks verwerkingen in kwestie regelt en er al een gegevensbeschermingseffectbeoordeling is uitgevoerd als onderdeel van een algemene effectbeoordeling in verband met de vaststelling van de rechtsgrondslag in kwestie, zijn de leden 1 tot en met 7 niet van toepassing, tenzij de lidstaten ervan overtuigd zijn dat het noodzakelijk is een dergelijke beoordeling uit te voeren voordat de verwerkingsactiviteiten plaatsvinden"*.
255. Krachtens artikel 23 van de Wet Bescherming Persoonsgegevens is de Belgische wetgever van mening dat zelfs als een effectbeoordeling is uitgevoerd in het kader van de vaststelling van de rechtsgrondslag waarop de rechtmatigheid van de verwerking is gebaseerd (artikel 6.1. c) of artikel 6.1. e) van de GDPR), de verantwoordelijke voor de verwerking niet is vrijgesteld van het uitvoeren van een DPIA in de zin van artikel 35.1. van de GDPR wanneer aan de voorwaarden voor de toepassing ervan is voldaan.
256. Dus zelfs in de veronderstelling dat zij relevant waren, *quod non* zoals de Afdeling contentieux hierboven heeft aangetoond, konden de adviezen van het OPC verweerder niet vrijstellen van het uitvoeren van een AIPD. Deze adviezen konden niet ten grondslag liggen aan de conclusie van verweerder dat een AIPD niet noodzakelijk was.
257. Hoewel de Belgische wetgever de moeite heeft genomen om te bepalen dat de DPIA die wordt uitgevoerd in het kader van parlementaire werkzaamheden, de voor de verwerking verantwoordelijke niet vrijstelt van het uitvoeren van een DPIA in de zin van artikel 35 van de RGPD voordat de betreffende verwerkingen operationeel worden, zou het in strijd zijn met deze optie om een pre-analyse toe te staan op basis van het bestaan van dergelijke adviezen om te concluderen dat de voor de verwerking verantwoordelijke niet verplicht is om een DPIA uit te voeren.

258. De DPO van de verweerder voerde ook aan dat de voorafgaande analyse gebaseerd was op het bestaan van andere normen. Zoals hieronder zal worden aangetoond, waren deze normen alleen echter niet voldoende om de beklaagde vrij te stellen.
259. De contentieuze kamer is van mening dat de doorgifte van gegevens aan de IRS een verwerking is die waarschijnlijk een hoog risico inhoudt voor de rechten en vrijheden van natuurlijke personen in de zin van artikel 35, lid 1, van de RGPD.
260. **Verschillende van de criteria** die worden genoemd in overweging 75 van de GDPR en in de AIPD-richtsnoeren van de EDPS^{*10} zijn in dit **geval** inderdaad **aanwezig**.
261. Aldus oordeelde de Litigation Division:

Systematisch toezicht^{*11} betekent dat de betrokken gegevens systematisch op jaarbasis worden doorgegeven aan de IRS, ongeacht of er aanwijzingen zijn van belastingontduiking of -ontwijking (zie Sectie II.E.1.1.);

De verstrekte gegevens zijn financiële gegevens die vallen in de categorie "zeer persoonlijke gegevens" ^{*12} in de zin van de bovengenoemde Richtsnoeren;

De gegevens worden "op grote schaal" verwerkt ^{*13} omdat het a priori, met beperkte uitzonderingen, gaat om de gegevens van alle personen van Amerikaanse nationaliteit met bankrekeningen in België. De omvang van de verplichting en de herhaling ervan, zelfs op jaarbasis, spelen een rol bij de beoordeling of de gegevens op "grote schaal" worden verwerkt.

¹¹ Artikel 29-werkgroep, Richtsnoeren voor *gegevensbeschermingseffectbeoordeling* (DPA) en hoe te *bepalen of* verwerking "waarschijnlijk een e/evö-risico" inhoudt voor de *toepassing van* Verordening (EU) 2016/679, WP 248: <https://ec.europa.eu/newsroom/article29/items/611236> Het Europees Comité voor gegevensbescherming (EDPS) heeft deze richtsnoeren op 25 mei 2018 bekrachtigd in het besluit dat u hier kunt vinden: https://edpb.europa.eu/sites/default/files/files/news/endorsement_van_wp29-documenten.p_d_f

¹¹¹ In haar *Richtsnoeren voor de beoordeling van de gevolgen voor de gegevensbescherming (Data Protection Impact Assessment, DPIA)* en voor het *bepalen of verwerking "waarschijnlijk een hoog risico inhoudt"* voor de toepassing van *Verordening (EU) 2016/679*, WP 248, definieert de Groep 29/ECPD "surveillance" als gegevensverwerking die wordt gebruikt om betrokkenen te observeren, monitoren of controleren, met inbegrip van het verzamelen van gegevens via bijvoorbeeld netwerken. Surveillance" is dus niet beperkt tot bijvoorbeeld cameratoezicht. Systematisch" betekent elk toezicht dat aan een of meer van de volgende criteria voldoet: het toezicht wordt uitgevoerd volgens een systeem; het wordt voorbereid, georganiseerd of methodisch uitgevoerd; het wordt uitgevoerd als onderdeel van een algemeen verzamelplan; het wordt uitgevoerd als onderdeel van een strategie.

¹¹² In haar *Richtsnoeren voor de beoordeling van de gevolgen voor de gegevensbescherming (Data Protection Impact Assessment, DPIA)* en voor het *bepalen of verwerking "waarschijnlijk een aanzienlijk risico met zich meebrengt"* in de *zin van Verordening (EU) 2016/679*, WP 248, specificeert de Groep 29/ECPD dat, in aanvulling op de artikelen 9 en 10 van de GDPR, bepaalde categorieën gegevens kunnen worden geacht het mogelijke risico voor de rechten en vrijheden van personen te vergroten. Deze worden beschouwd als "gevoelig" in de gewone betekenis van het woord. Financiële gegevens vallen in deze categorie, vooral wanneer de openbaarmaking ervan bedoeld is om misdrijven te bestrijden die aan de betrokken personen kunnen worden toegeschreven.

¹¹³ Om te bepalen of verwerking op "grote schaal" plaatsvindt, beveelt de Groep 29/ECPD in de in opmerking 110 genoemde AIPD-richtsnoeren aan om met name met de volgende factoren rekening te houden: het aantal betrokkenen, het volume van de gegevens en/of de reeks verschillende gegevenselementen die worden verwerkt; de duur of het permanente karakter van de verwerkingsactiviteit; de geografische omvang van de verwerkingsactiviteit.

van de verwerking, samen met het aantal betrokkenen en het volume van de doorgegeven gegevens;

De betrokkenen kunnen worden omschreven als "kwetsbare personen" (zie overweging 75) zodra een onevenwichtigheid in hun relatie met de verweerder kan worden vastgesteld, en nog meer met de IRS. Deze onevenwichtigheid vloeit niet alleen voort uit het feit dat de doorgifte aan de betrokkenen wordt opgelegd zonder dat zij zich daartegen kunnen verzetten, maar vooral uit de complexiteit van het rechtskader, met inbegrip van het bestaan van rechtsmiddelen voor de uitoefening van hun rechten (zie hieronder de bevinding betreffende het ontbreken van deze waarborg - punt 212).

het nagestreefde doel en de daaropvolgende verwerking die waarschijnlijk in de Verenigde Staten zal plaatsvinden, volgens de contentieuze kamer een potentiële "kruisverwijzing of combinatie van gegevensverzamelingen" met zich meebrengt, een ander criterium van de reeds aangehaalde richtsnoeren zoals vermeld in de door de eiser aangehaalde voorbereidende werkzaamheden voor de wet van 16 december 2015 (punt 62).

262. Tot slot, hoewel dit niet een van de 9 criteria is die door de EDPS worden genoemd, vindt de doorgifte plaats naar een land buiten de EER waarvan het niveau van gegevensbescherming niet adequaat wordt geacht en dat al vele jaren onderwerp is van voortdurende controverse. De verweerder kan hiervan niet onkundig zijn geweest en volgens de Contentious Division vereiste deze situatie bijzonder rigoureuze aandacht en risicobeoordeling.
263. De Geschillenkamer herinnert eraan dat de EDPS van mening is dat de voor de verwerking verantwoordelijke in de meeste gevallen van mening kan zijn dat voor een verwerking die aan 2 van de 9 criteria in zijn Richtsnoeren voldoet, een DPIA vereist is. In het algemeen is de EDPS van mening dat hoe meer criteria een verwerking "vervult", hoe waarschijnlijker het is dat deze een hoog risico inhoudt voor de rechten en vrijheden van de betrokkenen en dat derhalve een DEB vereist is, ongeacht de maatregelen die de voor de verwerking verantwoordelijke voornemens is te nemen.
264. **Gecombineerd duidt de aanwezigheid van de 5 in paragraaf 261 genoemde criteria - waarvan het respectieve gewicht kan variëren - op een hoog risiconiveau van de gemelde overdracht aan de IRS. Dit hoge risiconiveau rechtvaardigde volgens de Litigation Division dat de verweerder een PIA in de zin van artikel 35, lid 1, zou uitvoeren. Deze analyse is, naar verweerders eigen zeggen, niet uitgevoerd om redenen die de Litigation Division in de voorgaande alinea's heeft afgewezen.**
265. **De Afdeling contentieux oordeelt dan ook dat verweerder niet heeft voldaan aan artikel 35.1 RGPD.**

266. Overeenkomstig het beginsel van verantwoordingsplicht was verweerder verplicht (punt 141) om, rekening houdend met de aard, de omvang, de context en de doeleinden van de verwerking en de risico's voor de rechten en vrijheden van natuurlijke personen, die variëren in waarschijnlijkheid en ernst, passende technische en organisatorische maatregelen ten uitvoer te leggen om te waarborgen dat de verwerking in overeenstemming met de GDPR wordt uitgevoerd en om te kunnen aantonen dat de verwerking in overeenstemming met de GDPR wordt uitgevoerd.
267. In dit opzicht betekent een fout, bijvoorbeeld een eenmalige fout of een fout als gevolg van een menselijke fout, niet noodzakelijkerwijs dat de artikelen 5.2. en 24 van de GDPR niet worden nageleefd. Dit is hier echter niet het geval.
268. In het onderhavige geval hebben de aard, de omvang en het doel van de verwerking, te weten (1) een doorgifte van persoonsgegevens naar een land buiten de EER ten aanzien waarvan geen besluit tot vaststelling van een passend beschermingsniveau bestaat, (2) uitgevoerd met het oog op een mogelijke belastingheffing en de bestrijding van belastingontduiking en - fraude - dat wil zeggen om vast te stellen of een buitenlandse wet is overtreden, (3) ook al hebben de betrokken personen geen andere band met de staat in kwestie dan zijn nationaliteit en (4) is er geen bewijs van een strafbaar feit geleverd, toch zeker risico's voor de rechten en vrijheden van de betrokken personen opleverden (zoals de Afdeling contentieux in titel II.E.3 hierboven).
269. In het kader van de klacht die tot de onderhavige beslissing heeft geleid, stelt verweester weliswaar dat zij zich heeft gebaseerd op gunstige adviezen en vergunningen van de OPC vóór de inwerkingtreding van de RGPD, met name met een beroep op artikel 96 van de RGPD, waarvan de draagwijdte en de precieze gevolgen op het eerste gezicht niet duidelijk zijn.
270. Tegelijkertijd kon verweerder niet voorbijgaan aan de herhaalde oproepen (waarvan sommige na deze adviezen en machtigingen), met name van de gegevensbeschermingsautoriteiten binnen Groep 29 en vervolgens de EDPS (met inbegrip van de DPA), om een internationale overeenkomst zoals de "FATCA"-overeenkomst te beoordelen in het licht van de RGPD. Terwijl sommige van deze politieke oproepen rechtstreeks gericht waren aan de Belgische Staat, waren andere, meer technische oproepen in de vorm van bijvoorbeeld de in dit besluit aangehaalde Richtsnoeren rechtstreeks gericht aan voor de verwerking verantwoordelijken zoals verweerder.
271. De Litigation Division heeft ook aangetoond dat voornoemde adviezen en andere toestemmingen van de OPC verweerder in feite niet vrijstelden van het uitvoeren van deze beoordeling, gelet op (1) zijn verantwoordingsplicht, (2) zijn verplichting om een DPIA uit te voeren in de zin van artikel 35 van de RGPD en (3) artikel 96 van de RGPD. Zoals reeds is opgemerkt, vereist artikel 96 intrinsiek dat deze beoordeling wordt uitgevoerd om de gevolgen ervan naar voren te brengen, met name rekening houdend met de versterking van de rechtspraak van het HvJEU met betrekking tot de beginselen van noodzakelijkheid en minimalisering/proportionaliteit, waarvan de naleving het reeds

mogelijk had gemaakt om het effect van de genomen maatregelen te beoordelen.

in kwestie onder de voorwaarden van Richtlijn 95/46/EG met betrekking tot vergelijkbare gegevensverwerkingsactiviteiten.

272. De Afdeling contentieux is van oordeel dat verweerder de risico's voor de rechten en vrijheden van eerste eiser en de Belgische toevallige Amerikanen wier belangen door tweede eiser worden behartigd, niet precies heeft ingeschat en evenmin passende maatregelen heeft genomen om deze risico's het hoofd te bieden. Zoals blijkt uit de bevindingen van de Afdeling Geschillenbeslechting met betrekking tot de verschillende geconstateerde schendingen (onderdelen II.E.1, II.E.2 en II.E.3), heeft verweerder niet aangetoond dat hij passende maatregelen heeft getroffen om de naleving van de RGPD te zijnen aanzien te waarborgen.
273. Onverminderd het voorgaande is de kamer voor geschillen zich ervan bewust dat verweerster een internationale overeenkomst en Belgische wetgeving wilde uitvoeren waarover zij beweerde weinig of geen controle te hebben, en dat deze teksten deel uitmaakten van een ruimere internationale context.
274. Deze omstandigheid is echter niet van dien aard dat elke inbreuk van haar kant wordt uitgesloten, gezien haar hoedanigheid van verantwoordelijke voor de verwerking. Het doel van het verantwoordingsbeginsel is om de voor de verwerking verantwoordelijken - of dat nu overheden, overheidsinstanties of particuliere bedrijven zijn - meer verantwoordelijk te maken en om toezichthoudende autoriteiten zoals de gegevensbeschermingsautoriteit (en via haar de IS en de geschillenkamer) in staat te stellen om de effectiviteit van de maatregelen die zijn genomen om het beginsel toe te passen, te controleren. Dit beginsel zou ernstig worden ondermijnd, of zelfs van zijn inhoud worden ontdaan, als het voldoende zou zijn dat een voor de verwerking verantwoordelijke, wanneer hij wordt geconfronteerd met een klacht die bij de toezichthoudende autoriteit wordt ingediend, zich beroept op het feit dat hij op grond van een wettelijke verplichting of de uitvoering van een taak van algemeen belang niet aan de GDPR kan voldoen.
275. Op grond van zijn verantwoordingsplicht had verweerder dus aan het einde van zijn beoordeling ten minste de betrokken instanties kunnen wijzen op de situatie waarin hij zich door de uitvoering van de "FATCA"-overeenkomst bevond ten aanzien van zijn verplichtingen die voortvloeien uit het recht op gegevensbescherming. In dit verband kan de Afdeling betwisten dat, indien verweerder de in punt II.E.3 bedoelde DEB had uitgevoerd, hij zich snel zou hebben gerealiseerd dat hij ondanks de maatregelen die hij had kunnen nemen, die weliswaar beperkt waren in de juridische context waarin deze doorgifte plaatsvond, nog steeds met een hoog restrisico werd geconfronteerd. Voorafgaande raadpleging van de gegevensbeschermingsautoriteit in de zin van artikel 36 van de GDPR zou daarom noodzakelijk kunnen zijn geweest.
276. Gelet op al het voorgaande concludeert de Afdeling contentieux dat verweerder de artikelen 5.2. en 24 van de RGPD heeft geschonden.

II.E.5. Wat betreft de beweerde schending van artikel 20 van de LTD

277. Zoals de Geschillenkamer in punt 77 heeft uiteengezet, stellen de klagers in hun antwoord dat zij zich niet beroepen op een schending van artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst door Verweerder.
278. De Litigation Division is niettemin bevoegd om te onderzoeken of deze bepaling in deze zaak had moeten worden nageleefd en, zo ja, of dit het geval was.
279. Zodra een zaak naar de Kamer is verwezen, heeft de Geschillenkamer de bevoegdheid om onafhankelijk toezicht te houden op de naleving van de RGPD en de nationale uitvoeringswetten, zoals de LTD, en om ervoor te zorgen dat deze effectief worden toegepast, ondanks het feit dat, zoals in dit geval, tijdens de procedure werd afgezien van een van de aanvankelijk ingediende klachten.
280. Deze afstand van een grief is niet van dien aard dat zij elke mogelijke eerdere tekortkoming van de verweerder opheft, noch is zij van dien aard dat zij de Litigation Division principieel de uitoefening van haar bevoegdheden jegens de verweerder ontnemt. De effectieve controle die het CBP in dit geval moet uitoefenen op grond van de artikelen 51 e.v. RGPD en artikel 4.1 LCA, verzet zich daar ontegenzeggelijk tegen. Gelet op het onderwerp van de klacht is de Afdeling contentieux voornemens een eventuele schending te onderzoeken¹¹⁴.
281. Deze controle moet evenwel worden uitgeoefend met inachtneming van de rechten van de verdediging. In dit verband merkt de Afdeling contentieux op dat verweerder zich met betrekking tot de klacht ontleend aan schending van artikel 20 van de LTD heeft verweerd in zijn repliek van 16 maart 2022¹¹⁵ voordat de eisers in hun daaropvolgende repliek van 15 april 2022 en in zijn summieren uiteenzettingen aangaven daarvan af te zien.
282. Zoals reeds vermeld, bepaalt artikel 20 van de Gegevensbeschermingswet dat "*de federale overheidsinstantie die persoonsgegevens op grond van artikel 6, lid 1, onder c) en e), van de Verordening (lees RGPD) doorgeeft aan een andere overheidsinstantie of particuliere organisatie, voor elk type verwerking deze doorgifte formaliseert door middel van een protocol tussen de oorspronkelijke verantwoordelijke voor de verwerking en de ontvangende verantwoordelijke voor de verwerking*".
283. Het voorbereidende werk¹¹⁶ van dit artikel geeft aan dat de verplichting om een protocol af te sluiten om de mededeling van gegevens door federale overheidsinstanties te formaliseren, niet kan worden opgelegd voor stromen naar het buitenland.

¹¹⁴Zie ook beslissing 41/2020 van de Geschillenkamer. In haar beleidsnota over het stopzetten van procedures stelt de Geschillenkamer in dezelfde zin dat indien een klacht wordt ingetrokken, deze wordt stopgezet tenzij er bijzondere omstandigheden zijn <https://www.autoriteprotectiondonnees.be/publications/politique-de-classement-sans-suite-de-la-chambre-contentieuse.pdf>

¹¹⁵ Paragraaf 6.2, punten 16-17. Zie ook de summieren uiteenzettingen van verweerder van 16 mei 2022 (punt 6.3, punten 23-24).

¹¹⁶ Ontwerp van wet betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens, doc. 54K3126, blz. 44.

284. De voorbereidende werkzaamheden rechtvaardigen deze uitsluiting door te verwijzen naar artikel 1 van de RGPD, waarin staat dat *"het vrije verkeer van persoonsgegevens binnen de Unie niet wordt beperkt of verboden om redenen die verband houden met de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens"*.
285. In de aanbeveling^{*17} die het aan deze verplichting heeft gewijd, specificeert de DPA op deze basis¹ dat communicatie (doorgifte) van gegevens naar EER-landen niet afhankelijk kan worden gemaakt van het sluiten van een protocol tussen de oorspronkelijke verantwoordelijke en de ontvangers van de gegevens. Desalniettemin, zo concludeert de aanbeveling, moeten voor de verwerking verantwoordelijken die betrokken zijn bij de communicatie van persoonsgegevens ervoor zorgen dat deze communicatie voldoet aan alle van kracht zijnde regelgeving, in het bijzonder de RGPD.
286. Met betrekking tot gegevensstromen buiten de EER, zoals in het onderhavige geval, bepaalt de aanbeveling dat hoofdstuk V van de RGPV moet worden nageleefd en dat in geval van toepassing van artikel 46 van de RGPV - waarop de verweerder zich in dit geval heeft beroepen - de federale overheid passende garanties moet bieden voor het toezicht op dergelijke stromen. Dit kader is onderzocht in Sectie II.E.1. hierboven.
287. In overeenstemming met deze interpretatie heeft het CBP een modelprotocol ontwikkeld waaruit duidelijk blijkt dat de verstrekking van gegevens die valt onder de verplichting tot het sluiten van een protocol in de zin van artikel 20 van de Wet Bescherming Persoonsgegevens plaatsvindt tussen een federale overheidsinstantie enerzijds en een ontvanger "met woonplaats" in België anderzijds ^{*,1}
288. T e r ondersteuning van het voorgaande concludeert de Geschillenkamer dat de verplichting tot het sluiten van een protocol in de zin van artikel 20 van de gegevensbeschermingswet alleen geldt voor doorgiften tussen federale overheidsinstanties en niet voor doorgiften van gegevens naar of vanuit de Bondsrepubliek Duitsland.
- derde land in de zin van de RGPD. Deze protocolverplichting is derhalve niet van toepassing op verweerder met betrekking tot de doorgifte aan de IRS van de gegevens waarop de klacht betrekking heeft, en hem kan derhalve geen schending van deze verplichting worden verweten.

II.F. Corrigerende maatregelen en sancties

289. Krachtens artikel 100 van het LCA heeft de Litigation Division de bevoegdheid om:

¹¹⁷ <https://www.autoriteprotectiondonnees.be/publications/recommandation-n-02-2020.pdf>

¹¹⁸ De Geschillenkamer is het eens met de analyse van de wetgever in het licht van de bepalingen over de toepasselijke grensoverschrijdende gegevensstromen in hoofdstuk V van de RGPV en het feit dat de LTD bestaat uit een wet tot uitvoering van de RGPV, althans wat artikel 20 betreft. De Geschillenkamer is niettemin van mening dat de vermelding van deze afwijking in de tekst van de richtlijn zelf duidelijker en voorspelbaarder zou zijn geweest.

^{11*} Zie <https://www.autoriteprotectiondonnees.be/professionnel/premiere-aide/toolbox> met een modelprotocol voor datacommunicatie in toepassing van artikel 20 van de LTD.

1º de klacht verwerpen; 2º de

zaak verwerpen;

3º de uitspraak opschorten;

4º een transactie voorstellen;

5º waarschuwingen of berispingen geven;

6º gehoor te geven aan de verzoeken van de betrokkene om zijn rechten uit te oefenen; 7º

de betrokkene te informeren over het beveiligingsprobleem;

8º het bevriezen, beperken of tijdelijk of permanent verbieden van de verwerking bevelen;

9º gelasten dat de behandeling in overeenstemming wordt gebracht;

10º de rectificatie, beperking of verwijdering van gegevens te bevelen en de ontvangers van de gegevens hiervan op de hoogte te stellen;

11º de intrekking van de goedkeuring van certificeringsinstanties

bevelen; 12º boetes opleggen;

13º administratieve boetes opleggen;

14º de opschorting van grensoverschrijdende gegevensstromen naar een andere staat of een internationale organisatie bevelen;

15º het dossier doorsturen naar het parket van Brussel, dat het op de hoogte zal brengen van het gevolg dat eraan gegeven is;

16º per geval besluiten haar besluiten op de website van de Autoriteit te publiceren. gegevensbescherming.

290. Op basis van de stukken in het dossier en aan het einde van haar analyse, concludeert de Litigation Division, zoals zij vermeldde aan het einde van Titel II.E.1., dat de verwerking van de persoonsgegevens van eerste eiser door de verweerder onrechtmatig is, met inbegrip van de overdracht ervan aan de IRS, aangezien deze verwerking in strijd is met de beginselen van doelbinding, noodzakelijkheid en minimalisering/proportionaliteit en met de regels van Hoofdstuk V van de RGPD. De Litigation Division heeft aangetoond dat deze onrechtmatigheid niet alleen betrekking heeft op de verwerking van de persoonsgegevens van de eiser, maar ook, meer in het algemeen, op de verwerking van de persoonsgegevens van Belgische toevallige Amerikanen.
291. Gelet op deze onrechtmatigheid, beslist de Geschillenbeslechter om het verbod te bevelen van de verwerking van de gegevens van de eerste eiser en de Belgische toevallige Amerikanen uitgevoerd op grond van de "FATCA" overeenkomst en de Wet van 16 december 2015, in toepassing van zowel artikel 100.8 van de LCA als artikel 58.2 f) en j) van de RGPD. De afdeling Geschillen

is van mening dat deze corrigerende maatregel de enige is die een einde kan maken aan de **geconstateerde** onrechtmatigheid, **waarbij** elke categorie van inbreuk op zich (of het nu gaat om de schending van de beginselen van doelbinding en minimalisering enerzijds (titel II.E. 1.1.) of de schending van de regels van hoofdstuk V van de RGPV anderzijds (titel II.E.1.2.)) dit verbod rechtvaardigt. Dit verbod leidt tot de opschorting van de stroom van genoemde gegevens naar de IRS overeenkomstig artikel 100.14 van het LCA.

292. **In overeenstemming met het voornoemde arrest Schrems II van het HvJEU van 16 juli 2020 voegt de Afdeling geschillenbeslechting hieraan toe dat zij ook verplicht is om een dergelijk verbod uit te vaardigen.** In het dictum van dat arrest staat dat "*artikel EMB, lid 2, onder f) en j), van Verordening 2016/679 aldus moet worden uitgelegd dat, tenzij er sprake is van een geldig vastgesteld adéguationbesluit van de Europese Commissie, de bevoegde toezichthoudende autoriteit verplicht is een doorgifte van gegevens naar een derde land op basis van door de Commissie vastgestelde modelbepalingen inzake gegevensbescherming op te schorten of te verbieden, wanneer die toezichthoudende autoriteit, gelet op alle omstandigheden die kenmerkend zijn voor die doorgifte, van oordeel is dat die bepalingen in dat derde land niet worden of kunnen worden nageleefd en dat de door het Unierecht, met name de artikelen 45 en 46 van die verordening en het Handvest van de grondrechten, voorgeschreven bescherming van de doorgegeven gegevens niet op een andere wijze kan worden gewaarborgd, tenzij de voor de verwerking verantwoordelijke of zijn in de Unie gevestigde verwerker zelf de doorgifte heeft opgeschort of beëindigd" (punt 121 van het arrest)¹² °.*
293. Het feit dat het HvJEU in dit arrest vereist dat standaard contractuele clausules terzijde worden geschoven, staat niet in de weg aan de verplichting van de Litigation Division om gegevensdoorgiften te verbieden op grond van een internationale overeenkomst zoals de "FATCA"-overeenkomst.
294. In het dictum en de punten 119-121 van het arrest wordt meer in het algemeen uiteengezet wat van gegevensbeschermingsautoriteiten wordt verwacht bij de uitoefening van hun bevoegdheden met betrekking tot grensoverschrijdende gegevensstromen die in strijd zijn met de GDPR, met name in strijd met de artikelen 45 en 46, zoals in dit geval.
295. In het licht van alle specifieke omstandigheden van de litigieuze doorgiften en de vaststelling van de schendingen door de Geschillenbeslechter, **kan de door het Unierecht vereiste bescherming van de doorgegeven gegevens alleen worden gewaarborgd door het door de Geschillenbeslechter gelaste verbod, aangezien verweerster in haar besluit van 4 oktober 2021 heeft geweigerd de doorgiften op te schorten.**

¹² De Afdeling Rechtspraak verwijst ook naar de punten 111 en 112 van het arrest, die als volgt luiden:

" 111. Wanneer een dergelijke autoriteit aan het einde van haar onderzoek van oordeel is dat de betrokkene van wie de persoonsgegevens naar een derde land zijn doorgegeven, in dat derde land geen passend beschermingsniveau geniet, is zij krachtens het Unierecht verplicht passende maatregelen te nemen om het geconstateerde gebrek te verhelpen, ongeacht de oorsprong van het gebrek. Daartoe somt artikel '58, lid 2, van de verordening de verschillende corrigerende maatregelen op die de toezichthoudende autoriteit kan nemen. 112. Hoewel de keuze van de passende en noodzakelijke corrigerende maatregel tot de bevoegdheid van de toezichthoudende autoriteit behoort en die keuze moet worden gemaakt met inachtneming van alle omstandigheden van de doorgifte van persoonsgegevens in

kwestie, is die *autoriteit niettemin* gehouden zich met de nodige *zorgvuldigheid van* haar taak te kwijten *om de volledige naleving van de GDPR te waarborgen.*"

de doorgifte van deze gegevens en verdedigde in de onderhavige procedure dat zij gemachtigd was om deze door te geven.

296. De Afdeling contentieux oordeelt dat verweerder zich eveneens schuldig heeft gemaakt aan een **schending van artikel 14.1-2 juncto artikel 12.1 van de RGPD** doordat verweerder onvoldoende informatie heeft verstrekt aan eerste eiser en onvoldoende informatie heeft verstrekt aan de Belgische toevallige Amerikanen en meer in het algemeen aan de personen op wie de gegevensverwerking in het kader van de "FATCA"-overeenkomst (Titel II. E.2) betrekking heeft.
297. Als gevolg van deze schending heeft de Geschillenbeslechtungskamer de verweerder een **berisping gegeven op basis van artikel 100, lid 5º, van de Overeenkomst betreffende de bescherming van de financiële belangen, samen met een bevel tot naleving op basis van artikel 100, lid 9º, van de Overeenkomst betreffende de bescherming van de financiële belangen, om op zijn website volledige, duidelijke en toegankelijke informatie te verstrekken over de overdracht van gegevens aan de IRS.**
298. De Afdeling contentieux oordeelt dat verweerder zich tevens schuldig heeft gemaakt aan een **schending van artikel 35.1. van de RGPD** doordat verweerder geen DPIA heeft uitgevoerd (Titel II.E.3).
299. Voor deze schending heeft de Kamer voor Geschillen een berisping gegeven aan de verweerder **op basis van artikel 100.5º van de AVG, samen met een bevel tot naleving op basis van artikel 100.9º van de AVG, om een gegevensbeschermingseffectbeoordeling uit te voeren in** overeenstemming met artikel 35 van de RGPD. De Litigation Division is van mening dat, ondanks het verbod op verwerking, het toch nuttig is om een dergelijke analyse uit te voeren. Een zorgvuldige DPIA moet bijdragen aan de totstandkoming van een toekomstig kader dat voldoet aan de RGPD.
300. Ten slotte oordeelde de Afdeling contentieux dat verweerder ook **de artikelen 5.2 en 24 van de RGPD** had **geschonden** door niet te voldoen aan zijn verantwoordingsplicht (onderdeel II.E.4).
301. Voor deze overtreding heeft de Litigation Division de verweerder een **berisping gegeven op basis van artikel 100. 5º van de LCA, samen met een bevel om het bedrijf in overeenstemming te brengen door de bevoegde wetgever te waarschuwen voor de overtredingen die zijn geconstateerd onder de voorwaarden van deze beslissing en het opgelegde verbod op behandeling.**

III. PUBLICATIE EN TRANSPARANTIE

302. Gezien het belang van transparantie ten aanzien van het besluitvormingsproces en de uitspraken van de Geschillenkamer zal deze beslissing worden gepubliceerd op de website van het CBP. Tot nu toe heeft de Geschillenkamer er in het algemeen voor gekozen om haar uitspraken te publiceren met weglating van de directe identificatiegegevens van de eiser(s) en de

personen, zowel natuurlijke als rechtspersonen, alsmede die van de verweerder(s).

303. In de onderhavige zaak besluit de Afdeling geschillenbeslechting tot publicatie van de onderhavige beslissing met vermelding van de partijen met uitsluiting van de eerste eiser.
304. De Litigation Division wijst erop dat deze publicatie, waarin zowel de tweede eiser als de verweerder worden geïdentificeerd, verschillende doelstellingen heeft.
305. Zij streeft een doelstelling van algemeen belang na met betrekking tot verweester, aangezien de onderhavige beschikking betrekking heeft op de aansprakelijkheid van een federale overheidsdienst (verweester) die onderworpen is aan verplichtingen die voortvloeien uit een internationale overeenkomst ("FATCA") die is gesloten met een land buiten de EU, welke verplichtingen volgens de bewoordingen van de onderhavige beschikking in strijd zijn met de RGPV.
306. Identificatie van de verweerder is ook noodzakelijk voor een goed begrip van de beslissing en dus voor het bereiken van de doelstelling van transparantie die wordt nagestreefd met het beleid van de Litigation Division om haar beslissingen te publiceren.
307. Wat de tweede klager betreft, is het voor een juiste lezing van de beslissing ook noodzakelijk om haar identiteit bekend te maken, aangezien zij een categorie personen verdedigt die wordt getroffen door de gegevensverwerking die geacht wordt in strijd te zijn met de GDPR en het onderzoek van de klachten en verweren van de partijen met name is gebaseerd op de specifieke kenmerken van deze categorie personen.
308. Hoewel dit geen doorslaggevend argument is, is de Litigation Division zich er bovendien van bewust dat de klacht van de tweede klager tegen de verweerder op initiatief van haar raadsman in de pers is verschenen en dus openbaar is gemaakt.
309. Tot slot draagt de bekendmaking van de identiteit van de tweede klager en de verweerder ook bij aan de doelstelling van consistentie en geharmoniseerde toepassing van de GDPR. Zoals uiteengezet in punt 114, was het niet de bedoeling dat de klacht zou worden behandeld in het kader van het éénloketsysteem, maar het "FATCA"-probleem is voelbaar tot ver buiten de Belgische grenzen en het kan niet worden uitgesloten dat andere gegevensbeschermingsautoriteiten in de EU in de toekomst soortgelijke klachten zullen moeten behandelen; klachten voor het onderzoek waarvan het onderhavige besluit nuttig kan zijn, waarbij elke toezichthoudende autoriteit haar bevoegdheden in volledige onafhankelijkheid uitoefent.

OP DEZE GRONDEN,

beslist de Geschillencommissie van de Gegevensbeschermingsautoriteit, na beraadslaging:

- Krachtens artikel 100.8. van de LCA, de verwerking door verweerder van de gegevens van de eerste eiser en van de Belgische toevallige Amerikanen krachtens de FATCA-overeenkomst en de wet van 16 december 2015 *tot regeling van de mededeling van informatie betreffende financiële rekeningen door de Belgische financiële instellingen en de Belgische overheid*, te verbieden.

FOD Financiën, in het kader van de automatische informatie-uitwisseling op het niveau van de belastingplichtige.

en belastingdoeleinden.

op grond van artikel 100, lid 5, van de LCA een berisping te geven aan verweerster wegens schending van artikel 14, lid 1-2, juncto artikel 12, lid 1, van de RGPD, tezamen met een bevel tot naleving op grond van artikel 100, lid 9, van de LCA, bestaande in het verstrekken van informatie in overeenstemming met de RGPD op haar website;

- overeenkomstig artikel 100, lid 5, van de AVG, een berisping te geven aan verweerder wegens schending van artikel 35, lid 1, van de GDPR, samen met een bevel tot naleving op basis van artikel 100, lid 9, van de AVG, bestaande in de voltooiing van een DPIA in de zin van artikel 35 van de GDPR;
- Bewijsstukken ter staving van de opgelegde maatregelen moeten binnen 3 maanden na kennisgeving van deze beslissing worden toegezonden aan de Geschillencommissie op litigationchamber@aod-Vba.be;
- overeenkomstig artikel 100, lid 5, van de LCA, een berisping te geven aan verweerster wegens schending van de artikelen 5.2. en 24 van de RGPD.

Tegen deze beslissing kan overeenkomstig artikel 108, lid 1, LCA binnen dertig dagen na kennisgeving beroep worden ingesteld bij het Hof van Beroep te Brussel, met de Gegevensbeschermingsautoriteit als verweerder.

Een dergelijk beroep kan worden ingesteld door middel van een kort geding dat de gegevens moet bevatten die zijn opgesomd in artikel 103⁴ter van het Gerechtelijk Wetboek¹²¹. Het tussenvonnis moet

¹²¹ Het verzoekschrift bevat, op straffe van nietigheid

1^o dag, maand en jaar;

2^o de naam, voornaam en het adres van de aanvrager, evenals, indien van toepassing, zijn of haar hoedanigheid en nationaal registratienummer of ondernemingsnummer;

3^o naam, voornaam, adres en, indien van toepassing, de hoedanigheid van de op te roepen persoon; 4^o het onderwerp van het verzoek en een samenvatting van de gronden waarop het is gebaseerd;

5º de naam van de rechtbank die het verzoek behandelt;

Beslissing ten gronde 61/2023 95/77

worden gedeponneerd bij de griffie van de Cour des Marchés overeenkomstig artikel 1034quinquies van het C.jud.122, of via het e-Deposit informatiesysteem van het Ministerie van Justitie (artikel 32ter van het C.jud.).

(sé). Hielke Hijmans

Voorzitter van de afdeling procesvoering

6^o de handtekening van de verzoeker of zijn
advocaat.

¹² *Het verzoekschrift met bijlage wordt, in evenveel exemplaren als er procespartijen zijn, bij aangetekende brief aan de griffier van de rechtbank gezonden of ter griffie van de rechtbank neergelegd.